

somuncubaba

AYLIK İLİM KÜLTÜR VE EDEBİYAT DERGİSİ YIL: 31 • SAYI: 288 • EKİM 2024 • ISSN:2791-9595

Dünyanın
Gazze ile
Savaşı

Ramazan ALTINTAŞ

Ümmet,
Derin Kış
Uykusunda

M. Nihat MALKOÇ

İsrail
Soykırım
Suçu İşliyor!

İsmail ÇOLAK

Kassam Tugaylarının
Kahramanı:
İzzeddin El-Kassâm

Oğuzhan AYDIN

Kudüs
Bizim Özge
Canımızdır

M. Nuri YARDIM

ISSN:2791-9595

9 771302 0x0076 00267

DİVÂN-I HULÛSİ MOBİL UYGULAMASI YAYINLANDI!

20.Yüzyıl Mutasavvıf Dîvân Şâiri
Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi'nin
Dîvân-ı Hulûsî-i Dârendevî adlı eseri
Mobil Uygulamaya Aktarıldı!

- Oku - İncele - Dinle
- Fihrist - Arama
- Sözlük - Kelimeler
- Dîvân Radyo
- Dîvândan Görseller

Android ve IOS
Platformlarından
Ücretsiz
İndirebilirsiniz.

ES-SEYYİD OSMAN
HULÛSİ EFENDİ VAKFI

ANDROID & IOS İNDİR

Filistin Siyaseti ve 7 Ekim

Filistin siyaseti, bölgesel jeopolitik dengelerle şekillenmektedir ve bu süreç 1950'lere kadar uzanır. Arap siyasetindeki bölünmeler Filistin siyaseti üzerinde etkili olmuştur. Fetih hareketi, erken dönemlerinde birleşik Arap siyaseti eleştirisiyle karşılaşmıştır. Filistinli aktörler, bölgesel diplomatik ilişkileri ön plânda tutar, özellikle Gazze'ye komşu Mısır ve Batı Şeria'ya komşu Ürdün önemlidir.

Hamas, 1 Mayıs 2017'de "Genel İlkeler ve Siyaset Belgesi"ni açıklamıştır. Bu belge, Halid Meşal'in liderliği bırakıp Yahya Sinvar'ın silahlı kanadı yönetmeye başlaması dönemini yansıtır. 1988 tarihli tüzüğün yerini alan bu yeni belge, günümüz koşullarına uyum sağlayabilecek esnek bir yapıdadır. Hamas'ın siyasî duruşunda üç önemli değişiklik gözlemlenmiştir. İlk olarak, örgüt, 1967 sınırlarına dayalı ve başkenti Kudüs olan bir Filistin devletini geçici olarak kabul ettiğini ve mültecilerin geri dönüş hakkını savunduğunu ifade etmiştir. İkinci olarak, eski tüzüğündeki Yahudi karşıtı söylemlerden uzaklaşıp, eleştirilerini daha çok Siyonist hareket üzerine yoğunlaştırmıştır. Son olarak, yeni belgede Müslüman Kardeşler'le olan bağlarına değinilmemesi, Hamas'ın kendini daha geniş bir siyasî bağlamda yeniden konumlandırma çabasını ortaya koyar. Bu değişiklikler, Hamas'ın geniş bir kabul ve meşruiyet hedeflediğini göstermektedir.

Arap Baharı'nın ardından, bölge iki kampa ayrılmıştır: Revizyonistler (Katar ve Türkiye) ve statükocular (Körfez Arap ülkeleri). Bu ayrışma 2021'deki El-Ula Zirvesi'ne kadar devam etmiştir. Hamas, Katar ve Türkiye ile ilişkilerini güçlendirirken, FKÖ Mısır ve Körfez ülkeleriyle ortak siyaset izlemiştir. İbrahim Anlaşmaları, ABD Başkanı Donald J. Trump döneminde İsrail ile bazı Körfez ülkeleri arasında diplomatik ilişkilerin normalleşmesini temsil ederken, Arap Barış Girişimi'nden sapma gösterir. Hamas, Gazze'deki konumunu koruyarak Müslüman devletler ile ilişkilerini geliştirmiş ve İsrail'e baskı yapmak için bazı iş birlikleri yapmıştır. 7 Ekim 2023'teki olaylar, Hamas'ın hem Filistin içindeki hem de uluslararası düzeydeki ilişkilerini gözden geçirmesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Bu olaylar, Hamas'ın İsrail'deki Filistinlilerle olan ilişkilerini ve bu ilişkilerin Filistin siyaseti üzerindeki etkilerini anlamamız açısından önemlidir. 1989'dan itibaren Hamas, İsrail'deki Filistinli Araplarla sürekli bir ilişki içindedir. İsrail'deki İslâmî Hareket ile Hamas arasındaki ilişkiler, Kudüs'teki Mescid-i Aksa çevresindeki gruplar aracılığıyla gelişmiştir. 2011'de terör örgütü olarak sınıflandırılan bu gruplar, İsrail'deki İslâmî hareketin Kuzey ve Güney kanatlarıyla ilişkili olup, Kuzey Kanadı daha yakın ilişkiler sürdürürken, Güney Kanadı İsrail siyasetine daha entegre olmuştur. Mansur Abbas'ın 7 Ekim Olayları sonrası Hamas'ı eleştirmesi, bu ilişkilerin karmaşıklığını ve evrimini ortaya koymuştur. Hamas'ın, Filistin siyasetindeki bileşenleriyle, diaspora ve İsrail'de yaşayan Filistinlilerle ilişkilerini yeniden yapılandırması gerekmektedir.

Türkiye, 7 Ekim sonrası dönemde insanî diplomasi yaklaşımıyla Gazze'de etkin bir diplomasi yürütmüştür. Türkiye'nin Gazze diplomasisi, insanî yardımların ötesine geçerek Filistin'in uluslararası platformlarda savunulmasına öncülük etmiş ve Filistin'de barışın sağlanması için somut adımlar ve stratejiler geliştirmiştir. Ayrıca, iki-devletli çözüm için uluslararası toplumu sürece dâhil eden çok taraflı bir çerçeve önerilmiştir. Bu çerçevenin en önemli unsuru garantörlük formülüdür; bu formül, uluslararası hukukun ve çok taraflılık ilkesinin desteklenmesini sağlamayı hedeflemektedir. Türkiye, bu formül kapsamında garantör ülke olmayı önererek barış sürecine ve Filistin'in ihtiyaçlarına daha büyük katkılarda bulunma kapasitesini artırmıştır.

Kurucusu

A. Şemsettin ATEŞ

Yaygın Süreli - I-ISSN:2791-9595

Yıl: 31 Sayı: 288 - Ekim 2024

Yayın Tarihi: 01 Ekim 2024

**Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi Vakfı Adına
İmtiyaz Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Kemal DEMİR**

**Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
M. Hulûsi ERDEMİR**

**Yayın Editörleri
M. Nazmi DEĞİRMENÇİ
Hulusi KESKİNTEPE**

**Yönetim Yeri:
Çamlıca Basın Yayın Eğitim Sağlık Turizm İnşaat
San. ve Ticaret A.Ş
Zâviye Mahallesi Hacı Hulûsi Efendi Caddesi No:
89
44700, Darende / MALATYA
Tel: (0422) 615 15 54 • Faks: (0422) 615 28 79
www.somuncubaba.net • bilgi@somuncubaba.net**

**Grafik Tasarım
Es- Seyyid Osman Hulûsi Efendi Vakfı**

**Dergimizi, Web Sayfamız ve Mobil
Uygulamalarımız Üzerinden Okuyabilirsiniz:**

android

ios

16

Dünyanın Gazze ile Savaşı

 Ramazan ALTINTAŞ

"Netanyahu'nun konuşmasının ana temasını bu savaşın İslâm medeniyeti ile Batı medeniyeti arasında bir savaş olduğu fikri oluşturuyordu. Bu fikre ilâve olarak, Batı adına vekâleten de bu savaşı İsrail'in yürüttüğünü bu sebeple kendilerine her türlü yardımın yapılması gerektiğini dile getirmiş oluyordu."

36

Ümmet, Derin Kış Uykusunda

 M. Nihat MALKOÇ

"Bugün gelinen noktada 'İsrail demek ABD demektir.' Bunu 'ABD demek, İsrail demektir.' şeklinde de okuyabiliriz."

Somuncu Baba Dergisi'nin içeriğinde bulunan yazılar ile ilgili çıkabilecek olan hatalı bilgilerden dolayı dergi herhangi bir sorumluluk kabul etmemektedir. Yazıların sorumluluğu yazarlarına ilanların sorumluluğu ise reklam verenlere aittir. Dergimizde bulunan fotoğrafların ve görsellerin kullanılması ve kopyalanması yasaktır. Yazılar kaynak gösterilerek iktibas edilebilir. Somuncu Baba Dergisi'nin bütün telif hakları Çamlıca A.Ş.ne aittir.

Yayın Kurulu

Prof. Dr. Nihat ÖZTOPRAK / Prof. Dr. Ali YILMAZ
Prof. Dr. Sebahat DENİZ / Prof. Dr. Bilal KEMİKLİ
Prof. Dr. Abdullah KAHRAMAN / Prof. Dr. Ali AKPINAR

Danışma Kurulu

Prof. Dr. Mehmet AKKUŞ / Prof. Dr. Mehmet SOYSALDI
Prof. Dr. Ahmet ŞİMŞİRGİL / Prof. Dr. Kadir ÖZKÖSE
Prof. Dr. Mahmut YEŞİL / Prof. Dr. H. İbrahim ŞİMŞEK

46

İsrail Soykırım Suçu İşliyor!

✍ İsmail ÇOLAK

"İsrail yönetimi, Filistinlilere karşı uyguladığı soykırımcı tutuma dünyadan gelen tepkileri dizginlemek için yıllardır anti-semitizmi etkili bir kalkan ve istismar aracı olarak kullanıyor."

72

İzzeddin El-Kassâm

✍ Oğuzhan AYDIN

"Kassâm'ın hareketi, askerî yönü ön planda tutarak, İngiliz idaresine karşı cihad fikrini benimsedi ve bu yönüyle diğer benzer hareketlerden ayrıldı. 1980'lerin sonlarında bazı Filistinli gruplar askerî kanatlarına İzzeddin el-Kassâm adını verdi."

80

Kudüs Bizim Özge Canımızdır

✍ M. Nuri YARDIM

"Bugün İslâm dünyası, büyük bir sessizlik, hareketsizlik ve suskunluk içinde. Ama unutmayalım ki, bu devran böyle gitmeyecek. Zira çok kararlı gecelerin sabahları da pek yakın olur. Güneş yeryüzünde bütün masum ve mazlum insanların üzerine yeniden iyilikle, güzellikle doğacak."

Filistin Siyaseti ve 7 Ekim.....	1
Kemal DEMİR	
Ah İsrâîloğulları! Vah İsrâîloğulları!.....	6
Ali AKPINAR	
İbâdetle Dirilmek.....	10
Kadir ÖZKÖSE	
Kudüs Bizim Canımız	15
Bestami YAZGAN	
Dünyanın Gazze ile Savaşı	16
Ramazan ALTINTAŞ	
Sel Ağzında Yuva Yapmak.....	20
Mahmut KAPLAN	
Allah'ın Affına Siğınmak.....	22
Musa TEKTAŞ	
Lâ Havle.....	27
Halil GÖKKAYA	
Vücûdun Âyet-i Rahmet Muhammed	28
Vedat Ali TOK	
Güzel Kudüs	30
Ahmet Sami BENLİ	
Rubâilerle Filistin Meselesi	31
Bekir OĞUZBAŞARAN	
Kaybettiğimiz Değer: Kanâat.....	32
Enbiya YILDIRIM	
Kuş Uykusunda Olması Gereken Ümmet, Derin Kış Uykusunda	36
M. Nihat MALKOÇ	
Simkeş-Zâde Hasan Feyzî ve Divân'ında İlâhî Aşka Daveti	42
Fatih ÇINAR	
İsrail Soykırım Suçu İşliyor!.....	46
İsmail ÇOLAK	
Hakikat Cevherine Erişmek	52
Rasul KESENCELİ	
Kulluğun Özü Duâ	56
Mehmet SOYSALDI	
Gazze Sagusu	61
Celalettin KURT	
Sosyal Medya Kullanımı ve Davranış Biçimleri.....	62
Erol AFŞİN	
Gençliğini Göremeyen Çocuklar.....	65
Yusuf DURSUN	
Hac Deyince.....	66
Yusuf HALICI	
Hayreddin Tokâdî Yollarında	68
Aydın BAŞAR	
ŞİİR.....	71
Hulusi TATAR	
Kassâm Tuğaylarının İsmi Aldığı Kahraman: İzzeddin El-Kassâm	72
Oğuzhan AYDIN	
Bu İyi Bir Zamandır	76
Bilal KEMİKLİ	
Kudüs Bizim Özge Canımızdır	80
M. Nuri YARDIM	
Öğretmen Örnek İnsandır.....	86
Ali ÖZKANLI	
Gazze'de Kıyım Var	89
Razaman PAMUK	

برگوده گلیر بو عیباتِ عالم خیال اولور
زهرق نسی وارسه جمله یاتیمال اولور
هردمی ذوقه ابله گین ایامیک
عاقبت انجای فرقت و ملال اولور
سرمایه کما سعادت بیلوب سعادته ایر
اقبال و اذباره دونوب اضحی بزل اولور
برکاملیق اقلق طونوبه مراره بیت
کامل اقلق طونوان اهل کمال اولور
دولت اوکه اوله به زوال آکا
دولت صانمه آذ که آنده زوال اولور

بیرق قایوسنده خاک ایت خلوصی بوزق
تحقیقان آذ بیل که مقبول زو اطلال اولور

Dîvân-ı Hulûsî-i Dârendevî

Es-Seyyid Osman Hulûsî Efendi (k.s.)

1. Bir gün gelir bu hayât-ı âlem hayâl olur
Dehrin nesi varsa cümle pâ-y-mâl olur5
2. Her demi zevk ile geçen eyyâmın
Âkıbet encâmı firkat u melâl olur
3. Sermâyeti saâdet bilip saâdete er
İkbâl ü idbâra dönüp izmihlâl olur
4. Bir kâmilin eteğın tutup da murâda yet
Kâmil eteğın tutan ehl-i kemâl olur
5. Devlet o ki olmaya zevâl ana
Devlet sanma anı ki anda zevâl olur
6. Pîrin kapısında hâk et Hulûsî yüzün
Tahkîkan anı bil ki makbûl-i Zü'l-Celâl olur

Nesre Çeviri

1. Bir gün gelir bu âlem hayatı hayal olur, dünyanın nesi varsa hepsi ayaklar altına düşer.
2. Her ânı zevk ile geçen günlerin sonunda ayrılık ve hüznün olur.
3. Sermayeni saadet bilip saadete, mutluluğa ulaş. Aksi hâlde talihın talihsizliğe dönüşüp yok olup gider.
4. Bir müşdidin eteğini tutup da muradına ulaş. Müşdit eteğini tutan kimse kâmillerden olur.
5. Gerçek devlet/mutluluk sonu olmayandır. Sonu olan geçici devleti devlet sayma.
6. Ey Hulûsî! Müşdidinin kapısında yüzünü toprağa sür; böyle yapan insan Celal sahibi Allah'ın makbul kulu olur, bu bir gerçektir.

Nesre Çeviren: Prof. Dr. Nihat Öztoprak

Ah İsrâîloğulları! Vah İsrâîloğulları!

“Tarih boyunca Yüce Yarattıcı Yahudilere pek çok peygamber göndererek ikram etmiş, onlar o peygamberler vasıtasıyla pek çok mûcizeye, ilâhî yardıma tanıklık etmişlerdi. Ama onlar çoğu zaman Yüce Allah’a verdikleri sözleri unuttular, tevhidden saptılar, yeryüzünde bozgunculuk yaptılar, sonunda lânet, zillet ve meskenete dûcâr oldular.”

Yüce Yaratıcı insanlığa "Âdemoğulları!" diye seslendiği gibi, size de "İsrâîloğulları!" diye seslenmişti. İnsanlığa "Âdemoğulları!" diye seslenirken, "Ey insanlık siz Âdem Peygamber'in evlâtlarısınız, size peygambere yaraşır evlât olmak yakışır." mesajını veriyordu. İsrâîl de Yakûb Peygamber'in öteki adıydı ve 'Allah'ın kulu' anlamına gelmekteydi. İsrâîloğullarına bu şekilde seslenirken, "Siz Yakûb Peygamber'in evlâtlarısınız, size ona yaraşır kimseler olmak yakışır." mesajı veriliyordu.

Yine Kur'ân pek çok âyetinde Yahudi ve Hıristiyanlara "Ey Kitap ehli!" diye seslenir. Onlara "Ey kitap ehli!" diye seslenerek onları Kitap ehline yaraşır insanlar olmaya teşvik etmiştir. Zira Kitap ehli olmak, cehâletten uzak olmak, bilgi donanımına sahip olmak, o doğru ve mâkul şeyleri benimseyip güzel şeyler yapmaktır. Yine Kur'ân bu âyetlerinde onları son peygamber ve son kitaba inanmaya çağırmıştır. İşte örnekleri:

*"De ki; 'Ey Kitap ehli, bizim ve sizin aranızda eşit olan bir kelimeye gelin. Yalnız Allah'a tapalım. O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım; birbirimizi Allah'tan başka tanrılar edinmeyelim.' Eğer yüz çevirirlerse; 'Şâhit olun, biz Müslümanlarız!' deyin."*¹

*"Ey Kitap ehli, gerçeği gördüğünüz hâlde, niçin Allah'ın âyetlerini inkâr ediyorsunuz? Ey Kitap ehli, niçin hakkı bâtila karıştırıyor ve bile bile gerçeği gizliyorsunuz?"*²

*"Ey Kitap ehli, dininizde taşkınlık etmeyin ve Allah hakkında gerçek olmayan şeyleri söylemeyin!"*³

*"Ey Kitap verilenler, biz bazı yüzleri, silip arkalarına döndürmeden, ya da cumartesi adamlarını lânetlediğimiz gibi onları da lânetlemeden önce, yanınızdakini doğrulayıcı olarak indirdiğimiz Kur'ân'a inanın. Allah'ın buyruğu gerçekleşir."*⁴

Âyetlerde Kitap ehlinde şirkten kurtulup tevhide inanmaları, Allah'ın âyetlerini inkâr

"Müslümanların gerçek dostlarını ihmal edip düşmanlarıyla iş tutmaları sebebiyle bugün Filistin'de, bütün dünyanın gözü önünde acımasız katliamlar devam etmektedir. İbret almayanlar için tarih tekerrür etmeye devam edecektir."

etmemeleri, hakkı bâtila karıştırmamaları, dinde aşırıya kapılıp taşkınlık yapmamaları istenmektedir. Çünkü bu açıklananlar, onların en fazla yaptığı şeylerdi. Nihâyet Son Peygamber'e ve son kitaba inanmaları istenmektedir. Zira onlar Yüce Allah'ın kitaplarının ve peygamberlerinin arasını ayırt ediyorlar, bir kısmına inanıp bir kısmın inkâr ediyorlardı.

Ama İsrâîloğulları, çoğu zaman bu inceliği kavrayamadılar, peygambere yakışır evlâtlar olamadılar, hatta çoğu zaman insan bile kalamadılar. Sonuçta Yüce Allah onları aşağılık maymunlara ve domuzlara çevirdi, onlar

hayvanlardan daha aşağı derekelere iniverdiler. İşte âyetler:

"De ki: 'Ey kitap ehli! Allah'a, bize indirilene ve daha önce indirilene inanmamızdan ve çoğunuzun fâsik olmasından ötürü mü bizden hoşlanmıyorsunuz? Allah katında bundan daha kötü bir karşılığın bulunduğunu size haber vereyim mi?' de, Allah kime lânet ve gazap ederse, kimlerden maymunlar, domuzlar ve şeytana kullar kılsa, işte onlar yeri en kötü ve doğru yoldan en çok sapmış olanlardır."⁵

"İçinizden cumartesi günü azgınlık edenleri elbette biliyorsunuz. Onlara 'Aşağılık birer maymun olunuz.' dedik; bunu, çağdaşlarına ve sonradan geleceklere bir cezâ örneği ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlara öğüt olsun diye yaptık."⁶ "Kendilerine edilen yasakları aşınca, onlara; 'Aşağılık birer maymun olun.' dedik."⁷

Yüce Rabb'imiz altı âyetinde onlara İsrâîloğulları diye seslenmektedir:

"Ey İsrâîloğulları, size verdiğim nimetleri hatırlayın, bana verdiğiniz sözü tutun ki, ben de size verdiğim sözü tutayım ve sadece benden korkun!"⁸

"Ey İsrâîloğulları! Size verdiğim nimeti ve sizi bir zamanlar âlemlere üstün kıldığımı hatırlayın."⁹

"Ey İsrâîloğulları! Size verdiğim nimeti ve sizi bir zamanlar âlemlere üstün tuttuğumu hatırlayın. Kimsenin kimse namına bir şey ödemeyeceği, hiç kimseden fidye alınmayacağı, kimseye şefâatin yarar sağlamayacağı ve onların yardım görmeyeceği günden korunun."¹⁰

"Oysa Mesih, 'Ey İsrâîloğulları! Rabb'im ve Rabb'iniz olan Allah'a kulluk edin; kim Allah'a ortak koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram eder, varacağı yer ateştir, zulmedenlerin yardımcısı yoktur.' dedi."¹¹

"Meryem oğlu İsbâ; 'Ey İsrâîloğulları! Doğrusu ben, benden önce gelmiş olan Tevrat'ı doğrulayan, benden sonra gelecek ve adı Ahmet olacak bir peygamberi müjdeleyen, Allah'ın size

gönderilmiş bir peygamberiyim.' demişti. Ama o elçi, kendilerine belgelerle geldiği zaman; 'Bu, apaçık bir sihirdir.' demişlerdi."¹²

Bu âyetlerinde de Yüce Rabb'imiz onlara verdiği nimetlerini hatırlatmakta ve bu nimetlere karşılık şükretmelerini istemektedir, Tarih boyunca Yüce Yaratıcı onlara pek çok peygamber göndererek ikram etmiş, onlar o peygamberler vasıtasıyla pek çok mûcizeye, ilâhî yardıma tanıklık etmişlerdi. Ama onlar çoğu zaman Yüce Allah'a verdikleri sözleri unuttular, tevhidden saptılar, yeryüzünde bozgunculuk yaptılar, sonunda lânet, zillet ve meskenete dâcâr oldular.

Genel olarak baktığımızda Kitap Ehli, Yahudi ve Hıristiyanlarla ilgili şöyle bir âyet tablosu ortaya çıkmaktadır:

• Ehl-i kitab: 2'si Mekkî toplam 55 âyet (Ehlü'l-Kitab 32-Ûtü'l-Kitab 21-Ehl-i zikir 2)

• Benî İsrâîl: 12'si Mekkî 4 ü Medenî 16 surede 42, 1 İsrâîl, 43 âyet

• Yahudi: Günah işleyip dönenler anlamına övgü anlamı ifade ederken bu özelliğini kaybetmiş kimseler... 3'ü Mekkî 19'u Medenî 22 surede 22 âyet. (Yehûd 9-ellezîne hâdû 10-Hûden 3)

• Nasârâ: 14 âyet.

Bütün bu âyetlerde onlar Allah inancı, Peygamber ve Kitap bilgisine sahip olmalarına rağmen öncelikle Müslüman olmaları umulan, buna rağmen yoldan çıkan ve sapan kimseler olmaları sebebiyle anılmıştır.

Hayat Düsturumuz Kur'ân, onlardan çokça bahsederek onları bize tanıtmaktadır. Bu tanıtlarda öne çıkan hususlar şunlardır:

- Allah'ın âyetlerini tahrif edenler
- Allah'a iftirâ atanlar
- İlâhî yasakları çiğneyenler
- Hakikatleri gizleyenler

• Peygamberleri Allah'ın oğlu yaparak şirk koşanlar

- Peygamberleri katledenler
- Peygamberleri incitenler
- Peygamberimizi bile bile inkâr edenler
- Meleklerle düşman olanlar
- Tâğûta inananlar
- Din adamlarını putlaştıranlar
- Buzağıya tapanlar
- Haram yiyenler
- Müslümanlara haset edenler
- Fitne ve fesat için koşturanlar

Onların düştükleri bu ve benzeri yanlış durumlara düşmeyelim, onlara benzemeyelim, onların şerlerinden emîn olmak için. Onlar gibi dini/kitabı tahrif etmemek için. Onlar gibi dünyevîleşmemek için. Onlar gibi kitap ile sapmamak için. Onlar gibi, dinde ifrat ve tefrite düşmemek için... Çünkü onlar kendilerine gelmiş bunca peygambere, inmiş ilâhî kitaplara rağmen sapmışlardır. Kitabın âyetlerini lafız, mânâ ve yorum bakımından değiştirerek sapmışlar; Yüce Allah'ın demediğini O'na söyletmeye kalkmışlar, O'nun adına helâl haramlar belirleyerek yeni din üretmişlerdir. Biz Müslümanlar için en büyük tehlike de elimizde Kitap, önümüzde Rasûl olduğu hâlde sapmaktır. Onun için Peygamberimiz ümmetini şöyle uarmıştır:

*"Ben sizin Allah'a ortak koşup şirke düşmenizden korkmuyorum. Ama dünya hırsından dolayı birbirinizle didişip çekişmenizden korkuyorum."*¹³

*"Sizler karış karış, arşın arşın sizden öncekilerin/Kitap ehli Yahudi ve Hıristiyanların yolunu izleyeceksiniz. İnsanın giremeyeceği küçük bir keler/kertenkele deliğine girecek olsalar, siz de onları takip edeceksiniz."*¹⁴

Müslümanlar, bu âyet ve hadislerdeki uyarılardan ders almadıkları için... Küfür tek millet ve tek yürek hâlinde birbirlerine destek çıkarken, İslam ümmetinin tefrika içerisinde

olmaları yüzünden... Müslümanların gerçek dostlarını ihmal edip düşmanlarıyla iş tutmaları sebebiyle bugün Filistin'de, bütün dünyanın gözü önünde acımasız katliamlar devam etmektedir. İbret almayanlar için tarih tekerrür etmeye devam edecektir.

*"Kendi dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hıristiyanlar senden aslâ hoşnut olmayacaklardır."*¹⁵

*"İnananlara en şiddetli düşman olarak, insanlardan Yahudileri ve Allah'a eş koşanları bulursun."*¹⁶

*"Ey inananlar! Yahudileri ve Hıristiyanları dost olarak benimsemeyin, onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onlara dost olursa o da onlardandır. Allah zulmeden kimseleri doğru yola erdirmez."*¹⁷

*"İnkâr edenler birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz aranızda dost olmazsanız yeryüzünde kargaşa, fitne ve büyük bozgun çıkar."*¹⁸

Şanı Yüce olan Allah en doğruyu söyler.

Dipnot

*Prof. Dr. Ali AKPINAR, Necmettin Erbakan Üniversitesi.

1. 3/Âl-i İmrân, 64.
2. 3/Âl-i İmrân, 70-71.
3. 4/Nisâ, 171, 5/Mâide, 77.
4. 4/Nisâ, 4/47.
5. 5/Mâide, 59-60.
6. 2/Bakara, 65-66.
7. 7/A'râf, 166.
8. 2/Bakara, 40.
9. 2/Bakara, 47.
10. 2/Bakara, 122-123.
11. 5/Mâide, 72.
12. 61/Saf, 6.
13. Buhârî, Cenâiz, 73; Müslim, Fedâil, 31.
14. Buhari, Enbiyâ, 50; Müslim, İlim, 6.
15. 2/Bakara, 120.
16. 5/Mâide, 82.
17. 5/Mâide, 51.
18. 8/Enfâl, 73.

İbâdetle Dirilmek

“İnsanın gönül dünyasını ve mânevî yapısını geliştirmesi için ibâdetler, vazgeçilmez bir vasıta dır. Yaptığımız her ibâdet, bize ayrı bir huzur ve mutluluk verir. İbâdetlerimizi yerine getirerek, öncelikle Allah’a kulluk görevimizi yapmış oluruz.”

●
bâdet; kulluk yapmak, itâat etmek ve boyun eğmek demek olup Rabb'imizin bildirdiği ölçüler dâhilinde yaşarken bütün hareketlerimizde, sözlerimizde, duygu ve düşüncelerimizde ilâhî ölçülere riâyet etmemizdir. Kul ibâdete devamla Rabb'ine boyun eğer, sadece O'na kul olmanın ilânında bulunur ve O'nun buyruklarına gönülden itâat eder. İbâdet eden kul Allah'a karşı olan saygısını, sevgisini ve itâatini içtenlikle göstermiş olur. O'nun hoşnutluğunu kazanmak niyetiyle ibâdetini özenle yerine getirir.

Kul olarak Rabb'imize ibâdet etmemiz, bizler için bir külfet ve sıkıntı değil, tam aksine büyük bir şereftir. İbâdet, Allahu Teâlâ'nın kulları üzerindeki hakkı ve ihsan ettiği nimetler karşısında yapılması gereken bir şükrün ifadesidir. Yapılan ibâdetler itikâdî ve imânî hükümlerin kalbimizde ve rûhumuzda kökleşip sabitleşmesini sağlamaktadır. Zira bilgi, ancak tecrübe ile artıp gelişir ve kökleşerek meleke hâline gelir. Tatbikata konulmayan kuru bilginin muhâfazası çok zor olduğu gibi faydası da yok denecek kadar azdır. İmanın insanda kökleşip yerleşmesi, meleke hâline gelmesi de ancak ibâdetler sayesinde mümkündür. Dıştaki ibâdet kalesi zayıfladığında içteki iman kalesi için tehlike sinyalleri başlamış demektir. İman bir lâmba ise ibâdetler, çeşitli yönlerden esen rüzgârlar karşısında onu sönmekten koruyan ve ışığını daha da ziyâdeleştirmesini sağlayan şişe gibidir. İnsanı üstün bir varlık olarak yaratan Allahu Teâlâ, onun bu mevkiini koruyarak rûhî yücelişini devam ettirebilmesinin ibâdetlere bağlı olduğunu haber vermiştir. Dolayısıyla insanın kalp âlemini ve mânevî yapısını geliştirmek için ibâdetler vazgeçilmez bir vâsıta olarak karşımızda durmaktadır.

İbâdet ehli mü'min her an Rabb'ine sığınır, ibâdet ettikçe Rabb'ine yaklaşmaya çalışır, içtenlikle yapılan ibâdetler, kulun Rabb'i ile iletişim kurmasını sağlar. İbâdet tadından okunan Kur'ân-ı Kerim, okuyanın gönlüne ferahlık verir, rûhunu rahatlatır, zihnini diri tutar

“İbâdet dirisi konumundaki mü'min, içi ve dışıyla bir bütün hâlinde ve her zaman Allah'la beraber olmanın bilincine erecektir. Kibir sıfatı ile benlik davası güden nefsi itâat altına almanın, yaratılış gayesi doğrultusunda hareket etmesini sağlamanın en tesirli reçetesi ibâdetlerdir.”

ve mâneviyatını güçlendirir. Okuduğu âyetler mü'mine istikâmet sağlar, önceki insanların hâlinden ibret ve dersler çıkarır ve yoluna devam eder. Yapılan ibâdetler sâyesinde kişi insanlık şerefine nâil olur. İbâdetlerle Allah'a yaklaşabildiği nisbette kâinatın gözbebeği olma vasfını elde eder. İnsanın gönül dünyasını ve mânevî yapısını geliştirmesi için ibâdetler, vazgeçilmez bir vasıta. Yaptığımız her ibâdet, bize ayrı bir huzur ve mutluluk verir. İbâdetlerimizi yerine getirerek, öncelikle Allah'a kulluk görevimizi yapmış oluruz. Meselâ

camiyeye gitmeden önce tertemiz bir abdest alınız. Caminin ruhlarımızı cilâlayan tertemiz havasında namazımızı dosdoğru kılarız. Namaz bizi her türlü kötülükten uzaklaştırır. Mâllarımızı temizleyen zekâtı verirken, fakirlerin sevinçlerini yakından hissederiz. Oruç tutarak yoksulların hâlini haberdar oluruz. Allah'ın müjdesini hak ederiz. Hacca giderek bütün Müslümanlarla kardeş olduğumuzu gözlerimizle görürüz.

İbâdetlerini titiz bir şekilde gerçekleştiren mü'minin kalbi marifetle, ruhu müşâhedeyle, nefsi hizmetle, lisanı da Allah'ı anmakla meşgul olacaktır. İbâdet dirisi konumundaki mü'min, içi ve dışıyla bir bütün hâlinde ve her zaman Allah'la beraber olmanın bilincine erecektir. Kibir sıfatı ile benlik davası güden nefsi itâat altına almanın, yaratılış gayesi doğrultusunda hareket etmesini sağlamanın en tesirli reçetesi ibâdetlerdir.

"Amellerin Allahu Teâlâ'ya en sevimli olanı, az da olsa devamlı yapılanıdır." buyuran Peygamber Efendimiz'in ibâdetini Hz. Âişe Annemiz; *"Allah Rasûlü'nün ameli, hafif ve devamlı yağın yağmur gibiydi..."* değerlendirmesiyle yerinde bir benzetmede bulunmaktadır. Peygamber Efendimiz başladığı bir ibâdeti bırakmaz ve özenle yapmaya devam ederdi. Az da olsa devamlı ibâdet etmek, ilk bakışta basit ve yetersizmiş gibi görünse de, ona sabır ve istikrar ile devam edildiği takdirde, neticede çok büyük birikimlerin meydana geleceği muhakkaktır. Zira deryaları derya yapan, yağmur damlalarının sürekliliğidir. Damlalar birike birike umman olur.

İbâdetlerde İtidal

Peygamber Efendimiz'in en önemli özelliği itidal üzere hareket etmesiydi. O, ibâdetlerinde bile aşırılıklardan kaçınır ve mütedil davranırdı. İstikâmet çizgisinden ayrılmayan, hidâyet üzere yaşamaya özen gösteren, ifrat ve tefritten uzak bir tutum sergileyen Peygamber Efendimiz, sahâbe-i kirâmı da böylesi bir hassasiyet içerisinde yetiştirirdi. Her şeyden elini eteğini

çekip sadece namaz ve oruçla meşgul olan kimi sahâbeyi uyarır ve onlara kendisini örnek almalarını tavsiye ederdi. Savm-ı visâli, yani iftar etmeden, bir günün orucunu öbür günün orucuna eklemeyi yasakladı. Ashâb-ı kirâm, "Ey Allah'ın Rasûlü! Ama siz savm-ı visâl tutuyorsunuz?" dediklerinde Peygamber Efendimiz onlara; *"Şüphesiz ben sizin gibi değilim. Ben, yedirilip içirilmekteyim."* buyurdu.

Gerek gündelik hayatımızda gerekse ibâdet hayatımızda itidal ve denge korunmadığı zaman ifrat ve tefrit denilen aşırılıklar nüksetmeye başlar. İbâdetlerinde aşırılığa kaçanlar bir süre sonra yorulmaya başlar, yerine getirilmesi gereken asgarî yükümlülüklerini bile yapmaktan âciz kalırlar. İbâdetlerin yerine getirilmesindeki en önemli sıkıntı, yapılan ibâdetlerden bıkkınlık ve yorgunluğun hâsıl olmasıdır. İbâdet eden bir kişi ibâdetlerinde usanmaya başlayınca içtenlik ve candanlığını kaybeder. İbâdetlerini iç huzuru ile gerçekleştiremez. Bu gerçeğe dikkat çekmek üzere Peygamber Efendimiz (s.a.v.), *"Her şeyin bir zindelik hâli vardır, her zindeliğin de bir gevşeklik ve usanma hâli vardır..."* buyurmuştur. Bizim güç ve kapasitemizi, yaratılış ve tabiatımızı bildiği için Rabb'imizin bize emrettiği her ibâdet âdetâ ilaç mesâbesindedir. Hastaya verilen ilacın dozajı gibi Allah'ın kullarına emrettiği ibâdetler de onları tedavi edecek düzeydedir. İlacın az veya çok verilmeyişi gibi ibâdetlerde de noksanlık ya da aşırılığa gidilmemesi esastır.

İbâdetleri yerli yerince, kıvâmında, ölçülü ve itidal üzere yerine getirmenin gerekliliğini anlatan en güzel örnek, sahâbeden Bâhilî'nin başından geçen şu deneyimdir: Bâhilî bir gün Peygamber Efendimiz'e gelip, "Ey Allah'ın Rasûlü! Beni tanıdınız mı?" dedi. Peygamberimiz; "Sen kimsin? (Tanıyamadım.)" buyurdu. O; "Bir sene önce size gelmiş olan Bâhilî'yim." dedi. Efendimiz; *"Seni böylesine değiştiren nedir? Hâlbuki daha önce gâyet iyi görünüyordun!"* buyurdu. Bâhilî, "Senden ayrıldığım günden beri bütün günlerimi oruçlu geçirdim." dedi. Bunun üzerine Rasûlullâh (s.a.v.), *"Kendine işkence*

etmişsin! Sabır ayı (Ramazan)ı bütünüyle, diğer aylardan da birer günü oruçlu geçir." buyurdu. Bâhilî; "Bu sayıyı artırınız. Zira benim gücüm bundan fazlasına yeter." dedi. Peygamber Efendimiz; "O hâlde her aydan iki gün oruç tut!" buyurdu. O; "Daha artırınız." dedi. Efendimiz; "Peki her aydan üç gün!" buyurdu. Bâhilî, "Biraz daha artırınız." dedi. Peygamber Efendimiz; "Harâm aylarında (Receb, Zilkâde, Zilhicce ve Muharrem) üç gün oruç tut, bırak; üç gün oruç tut, bırak; üç gün oruç tut, bırak!" buyurdu ve üç parmağını birleştirip bırakmak suretiyle de fiilen gösterdi.

Enes b. Malik'in anlattığına göre, Rasûlullâh (s.a.v.) duruma uygun olarak hareket eder; bazı aylarda fazla oruç tutmaz, ashâbı o ayda hiç oruç tutmayacak zannederdi. Bazı aylarda da çok oruç tutar ve sanki bütün ayı oruçlu geçireceği izlenimini verirdi. Bununla birlikte Peygamber Efendimiz'in, üst üste bir kaç ay oruç tutarak aşırıya gittiği hiç olmamıştır. Nitekim Ümmü Selleme Vâlidemizin bildirdiğine göre, Rasûl-i Ekrem'in Şaban ve Ramazan ayları dışında peşi peşine iki ay oruç tuttıkları vâki değildir. Bu da her zaman değil, bazı senelerde gerçekleşmiştir.

Kulluk Hassasiyeti

İbâdet hayatı; varoluşumuzu gerçekleştirmenin bir yoludur. Kulluğumuzun yansımaları, düşünce, fikir, yaşantı ve davranışımızın tevhid ekseninde şekillenmesinin bir ifade biçimidir. Bu gerçekten hareketle Ebu'l-Hasan el-Harakânî (ö. 419/1028) kendisini Hakk'ın nimetleri karşısında borçlu hissetmekte ve varlığını Allah'a medyûn görmektedir. Tüm mevcûdiyetini Hak'ta mahvettiğini söylemektedir. Geride kaldığı söylenenleri hayalden ibaret görmektedir.

Kulluk bir şereftir. Allah'a ibâdet yollarına koyulmak bir nimettir. Ancak kulun yaptığı ibâdetleri hesap ederek menzile ulaşacağını sanması bir felâkettir. Bu durumu Harakânî, "Menzile ereriz ümidiyle halk gündüzleri oruç tutmakta, geceleri namaz kılmaktadır. Benim kendi menzilim ise bizzat kendimdir." ifadesiyle açıkça beyan kılmaktadır. Kişinin nefsinin tanımadan, aczini görmeden, muhtaçlık hissine bürünmeden, işlediği amelleri noksan ve kusurlu görmeden menzile ermesi mümkün değildir. Menzile ermek için önce kişinin kendi zaafını görmesi gerekmektedir. İbâdet yoğunluklu hayat yaşamaya çalışan mü'min her yeri mescit kıvamında, her günü Cuma günü kalitesinde, yıl boyu Ramazan ayı şevkinde değerlendirmeye

çalışır. Nerede olursa olsun mescitteymiş gibi yaşar, Ramazan ayına gösterdiği hürmeti bütün aylara gösterir, Cuma günü yaptığı iyilikleri bütün günlerde yapmaya çalışır. Aslında insanın ömrü tek bir secdeden ibarettir. Mü'min olarak bulunduğumuz kulluk makamının hakkını vermemiz gerekmektedir. İnsanlar nazarında evliyâ olarak görülmekten çok Hak katında kul olarak anılmayı düşünmeliyiz. Kulluk bir emanettir. Öyle bir emanet ki Arş-ı A'lâ'dan bile daha ağır bir yüküdür. Kıyamda duranlara ölümsüz bir hayat bahşedecek, haramlardan kaçınanlara zeval bulmayan bir mülk verilecektir.

İbâdetlerin Hikmeti

İbâdetlerin derin hikmetleri ve içsel anlam derinlikleri bulunmaktadır. İbâdetler sadece birtakım şekil ve esaslardan ibaret değildir. Her bir ibâdetin işaret ettiği bir hikmet ve hakikat boyutu bulunmaktadır. Yapılan ibâdetlerde kulun basîret ve firâseti açılmaya başlar. İdrak düzeyi artar. Rabb'îyle iletişimi gerçekleşir. Kurbiyet ve muhabbet hâsil olur. Mânâ âlemiyle irtibat kurmaya başlar. Mânevî alıcıları iş görmeye, gözlerindeki perde kalkmaya, başkalarının göremedikleri incelikleri görmeye, hakikatlere nüfûz etmeye başlar. Tasavvufî gelenekte ibâdetlerin zâhirî âdâbına titizlikle riâyet edilmesi gerektiği gibi bâtinî hikmetlerine de vukûfiyet sağlanması gerekmektedir. Yapılan ibâdetlerin anlam katmanına bürünüp kazanımların sağlanması, kişisel dönüşümün gerçekleşmesi, mânevî gelişimin gerçekleşmesi gerekmektedir.

Yapılan bu açıklamalar çerçevesinde diyebiliriz ki, yapılan ibâdetler kişinin mertebesine göre derinlik kazanmaktadır. Âriflere göre ibâdetlerin üç merhalesi bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, cennet ümidi veya cehennem korkusu ile ibâdet edilmesi; ikincisi, kendilerini Allah'ın kulu olarak görüp Allah'ı ibâdete lâyük varlık olarak bilmeleri; üçüncüsü, Allah'a heybet ve celâlınden, O'na karşı hissedilen coşkulu muhabbetle ibâdet edilmesidir. Allah'a duyulan muhabbetle gerçekleşen ibâdet ise kulluğun en üst derecesidir.

İbâdet ve Ubûdiyyet

Tasavvuf büyükleri ibâdeti kulluğun başlangıcı, ubûdiyyeti kulluğun kemâli olarak görmektedir. Kulluğun ibâdet boyutu Allah'a karşı boynu bükük olmamızdır. Ubûdiyyet boyutu ise siddîkiyet makamına ermek, doğruluğu şîâr edinmek, istikâmet çizgisi üzerinde hareket edebilmek, Allah'a bağlılığımızı samîmî bir şekilde ortaya koyabilmektedir. İbâdet düzeyinin böylesi bir farklılığını Seyyid Şerîf Cürçânî (ö. 816/1413), ibâdet ve ubûdiyyet kavramları arasındaki farka dikkatimizi çekerek açıklamaktadır. İbâdet; mükellefin hevâ-i nefsi hilâfına Rabb'ini tâzîm cihetiyle işlediği amellerken, ubûdiyyet; ahdlere vefâ, hudûdu muhâfaza, mevcûda rızâ ve kaybedilene sabırdır.

Ubûdiyyet kalitesinde yaşanan kulluğun kıvâmını sûfiler şu şekilde sıralamışlardır:

Allah'ın şanına yaraşır kalitede itâat ve ibâdetin icrâ edilmesi.

Ne kadar titiz yapılırsa yapılsın yapılan ibâdetlerin eksik ve kusurlu bilinmesi.

Kazanılan sevapları ve yapılan sâlih amelleri ilâhî takdirin bir neticesi görülmesi.

Kendi arzularımızın terk edilerek Allah'ın murâdına erilmesi.

Amel derecesinden hâl derecesine erişilmesi.

Kendimize güç ve kuvvet nisbet edilmesinden uzaklaşılması.

"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" sırrına erilmesi

Allah'ın ihsan ettiği ilâhî lütuf ve nimetlerin ikrar edilmesi.

İbâdetin ilâhî rızâ ve sevabın sebebi değil, alâmeti bilinmesidir.

Dipnot

* Prof. Dr. Kadir ÖZKÖSE, Sivas Cumhuriyet Üniversitesi

Yazının geniş dipnotlarını web sitemizin makaleler bölümünde bulabilirsiniz.

Kudüs Bizim Canımız

İstanbul, Konya gibi
Kudüs bizim canımız.
Senden miraca çıktı
Biricik Sultânımız.

Övülmüş kutlu şehir,
İlk kiblemiz Kudüs'tür.
Her dem yüreğimizde
Solmayan güzel süstür.

Beş vakit gönüllerde
Açan Mescid-i Aksâ;
Senin öz kardeşindir,
Edirne, yeşil Bursa.

Fethinle şereflendi
Selehaddin Eyyubi,
Bu mübarek beldenin
Olmalıyız sahibi.

Atamız Osmanlı'dan
Kalan şanlı hatıra,
Sana olan sevgimiz
Sığmaz birkaç satıra.

Merhametin doğduğu
Peygamberler şehrisin,
Geçmişten geleceğe
Akan sevgi nehrisin.

Bestami YAZGAN

Dünyanın Gazze ile Savaşı

“Netanyahu’nun konuşmasının ana temasını bu savaşın İslâm medeniyeti ile Batı medeniyeti arasında bir savaş olduğu fikri oluşturuyordu. Bu fikre ilâve olarak, Batı adına vekâleten de bu savaşı İsrail’in yürüttüğünü bu sebeple kendilerine her türlü yardımın yapılması gerektiğini dile getirmiş oluyordu.”

Gazze’de olup bitenler Gazze ile İsrail’in bir savaşı değil. Eğer öyle olsaydı, İsrail çoktan havlu atmış olacaktı. Bugün dünya Gazze ile savaşıyor. Siyonist İsrail’in arkasında ABD, İngiltere, Fransa, Almanya gibi büyük devletler duruyor. Sürekli İsrail’e her türlü yardımı yapıyor. Bu yardımların başında en ölümcül silahlar, danışmanlar, savaş uzmanları, medya ve askerî anlamda her türlü lojistik destek geliyor.

İsrail Başbakanı B. Netanyahu ABD Kongresinde yaptığı konuşmada: “Bizim düşmanlarımız sizin düşmanlarınızdır. Bizim zaferimiz sizin zaferiniz olacaktır.” demişti. Hatırlayalım, Aksa Tufanı’nın başladığı günlerde İsrail’e ziyarette bulunan ABD Dışişleri Bakanı A. Blinken, “Bir Yahudi olarak buradayım.” demek suretiyle İsrail’e destek vermişti. ABD Başkanı Joe Biden ise “Siyonist Hıristiyan” olduğunu söylemişti. Bütün bu açıklamalar bize bu savaşın Haçlı Savaşı olduğunu ifade ediyordu. Her ne kadar bu savaş bir din savaşı ise de taraflardan Müslüman olan Gazze halkının dışında onlara fiilî destek veren müttefikleri yoktu. Aslında Netanyahu’nun konuşmasının ana temasını bu savaşın İslâm medeniyeti ile Batı medeniyeti arasında bir savaş olduğu fikri oluşturuyordu. Bu fikre ilâve olarak, Batı adına vekâleten de bu savaşı İsrail’in yürüttüğünü, bu sebeple kendilerine her türlü yardımın yapılması gerektiğini dile getirmiş oluyordu.

Siyonist İsrail, ABD, İngiltere ve Batı’nın İslâm dünyasının kalbine sapladığı küflü bir hançerdir. Sadece İslâm dünyasının değil, insanlığın kurtuluşu bu paslı hançeri çekip çıkarmaktan geçiyor. İsrail, ABD ve emperyalist Avrupalıların şımarık çocuğudur. Sürekli onu pışpışlamaya devam ediyorlar. İsrail ise, ABD ve Batı’nın İslâm dünyasında ileri karakolu, garnizon terör devletidir. Bazı Batılı liderlerin, “İsrail olmasaydı bile kurmamız gerekirdi.” dedikleri bir yapıdır bu. Görüldüğü gibi İsrail’in sınırları çizilmiş değil. Sürekli ilhak politikası ile sınırlarını genişletmektedir. Sapık teolojik görüşleri olan “Arz-ı Mev’ûd”a kavuşuncaya kadar da işgal, sömürü

“İsrail’in sınırları çizilmiş değil. Sürekli ilhak politikası ile sınırlarını genişletmektedir. Sapık teolojik görüşleri olan “Arz-ı Mev’ûd”a kavuşuncaya kadar da işgal, sömürü ve ilhak politikalarını genişletmeye devam etmek niyetindedirler.”

ve ilhak politikalarını genişletmeye devam etmek niyetindedirler. Rabbim Müslümanlara ferâset, basîret ve uyanış versin.

Gazze, Çanakkale’ye çok benziyor. Çanakkale’de de yedi düvel gelmiş; ama Anadolu evlâtları onları boğazın derin sularına ve Çanakkale sırtlarına gömmüştü. Paçayı zar zor kurtaranlar da kaçıp gitmişti. Çanakkale muhârebeleri, ehl-i salîbin/haçlıların İslâm’ı haritadan silme girişimidir. Orada ortaya konan ümmet direnişi nice olağanüstülüklerle ve nice imkânsız olanı başarma örnekliklerine sahne

olmuştur. Bugün Çanakkale ile Gazze'yi birbirinden ayıran fark, ehl-i salîbin karşısında Osmanlı Devleti dışında ümmet coğrafyalarından kimşenin olmamasıdır. Maalesef Gazze'de ümmet coğrafyalarından hiçbir fizikî destek yok. Tek başına İslâmî direniş örgütü ehl-i salîble savaşıyor.

Çanakkale'de beş dakika sonra şehit düşeceğini bile bile ellerinde Kur'ân, dillerinde şahâdetle gönülleri Allah'a bağlı olduğu hâlde Mehmetçiğin ehl-i salîbi mağlup ettiği gibi, inşallah Gazze'de Filistinli mücâhitler de İsrail, ABD, İngiltere, Almanya, Fransa gibi sömürgecileri dize getirecek ve zafere erişeceklerdir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Bir yıla yakındır Siyonist İsrail sürekli Gazze'ye bomba yağdırıyor. İşgal edilmiş Gazze Şeridi'nde İslâmî direniş örgütü sadece katiller ordusu ile savaşıyor, aynı zamanda soykırımcı İsrail'e sürekli destek veren ABD ve müttefikleriyle savaşıyor. Bu açıdan bu savaş, Gazze'nin dünya ile savaşı değil, dünyanın Gazze ile sava-

şıdır. Rabbim güçlerini artırsın, zafere ulaştırsın; İsrail'e de mağlûbiyet acısını yaşatsın.

An itibariyle Gazze nüfusunun %90'ı yerinden edilmiş vaziyette. Gazze'de taş üstünde taş kalmamış, çocuk mezarlığına dönmüş. Gazzeli Müslümanlar sürekli yer değiştirmeye zorlanıyor. Maalesef hem yollarda ve hem de gittikleri açık alanlarda Siyonist kurşunların hedefi oluyor. Gazze'deki acıyı ifade etmede kelimeler tükendi. İsrail'in ölüm makinası, her saniye, her dakika, her saat ve her gün hem Gazze'de ve hem de Batı Şeria'da ölüm kasmaya ve Filistinlileri katletmeye devam ediyor. Bir taraftan da insânî ihtiyaçları karşılayamama ayrı bir yıkım getiriyor. İlaç yok, sağlık kuruluşları bombalanmış, su yok, elektrik yok, haberleşme sistemi felç olmuş, açlık had safhaya ulaşmış, çocuklar ve bütün halk açlıktan ölmeye başlamış, bulaşıcı hastalıklar artmış. Şu anda Gazze'de güvenli hiçbir bölge ve mekân kalmamıştır. İnsan cesetleri paramparça olmuş, yakınları etrafa saçılmış cesetleri torbalara dolduruyor. Gazze, tam mânâsı ile in-

sanlığın bittiği bir coğrafya. Uluslararası kurum ve kuruluşların merhamet ve şefkat damarları çekilmiş, sanki. Yahudi ve Müslüman ayrımcılığı derinleşmiş vaziyette. İnsan hakları ayaklar altında. Bütün Batı kurumları iflâs etmiş vaziyette. Tabî ki Müslümanlar için. Elbette kendileri için değil.

Ah Müslümanlar! Ah varsa İslâm ülkeleri!... Bu utançtan nasıl kurtulacağız? Bu utancı nasıl telâfi edeceğiz? İslâm Dünyası tarihinin hiçbir döneminde bu kadar âciz ve bu kadar çaresiz bir dönem yaşamadı. İrâdemiz sanki ipotek altına alınmış. Birçok İslâm coğrafyasında Müslümanlar Gazzeli kardeşleriyle destek mitingleri bile yapamıyor; yasaklar getirilmiş. İki milyara yakın Müslüman, Gazze'de doğranan kardeşlerini izliyor. Soykırımı tanıklık ediyor, çaresizce seyrediyor. Kimi Müslüman ülkeler 7 Ekim'den bu yana susuyor, hiç konuşmadı. Bazıları da konuşmak istiyor, yutkunuyor. Çünkü iktidarları halkın irâdesine tâbi değil. Güvenlikleri emperyalistlere emânet. Çıkan tek gür ses, Türkiye'den. Türkiye tek başına bu zulüm ateşini söndürmek için ilk günden beri elinden gelen her türlü fedakârlığı yapmaya devam ediyor. Hem dinî ve hem de tarihî sorumluluk bunu gerektiriyor.

1969'da Mescid-i Aksa'yı yakma girişiminin ardından o zamanki ismiyle İslâm Konferansı, bugünkü ismi ile İslâm İşbirliği Teşkilatı, 57 İslâm ülkesi tarafından kurulmuştu. Amaç, başta Kudüs olmak üzere her türlü saldırıya karşı bütün Filistin coğrafyasını ve Müslümanları korumak. Doğu Kudüs, bütün İslâm vakıf eserleri ve Harem-i Şerif'in güvenliği de Ürdün yönetimine bırakılmıştı. 7 Ekim'den bu yana bir defa toplanan İİT örgütü dişe dokunur bir karar almadı, alamadı. Şu saate kadar eski adı ile İslâm Konferansı örgütünden yaptırım kararları alan bir açıklama da gelmedi. Kuvvetli bir şekilde sesi çıkmıyor, hâlâ sükût orucu tutuyor. Ürdün ise, Harem-i Şerif'i korumaktan âciz bir politika izliyor. Zerre miktarı bir ağırlığı yok. Gittikçe Siyonist İsrail, Mescid-i Aksâ ve bütün Harem-i Şerif alanını zaman ve mekân açısından bölme giri-

şimlerini yükselten eylemlere imza atıyor. Onların amacı el-Halil Camii'ni bölüp sinagog yaptıkları gibi Mescid-i Aksa'yı bölmek sonra da yıkıp ortadan kaldırıp tapınak yapmaktır. Rabb'im korusun, Siyonistler Mescid-i Aksa'yı yıkmaya yeltense inanın İİT Örgütü'nün yaptığı kınamaktan öte geçmez. Artık ortada kırmızı çizgi filan kalmadı.

Mülevves Siyonist askerler Gazze'de her türlü mâbedi yerle bir etti. Camileri yıktı, bazı camileri de karargâh olarak kullanıyor. Bütün kutsallara hakâret ediyor ve kutsallarımıza en âdf bir şekilde saldırıyor. Bunu da Müslümanların gözleri önünde yapıyor. En son yaptığı iğrençlik kutsal kitabımız olan Kur'ân-ı Kerim'i dünya Müslümanlarına göstere göstere yırtıp ateşe vermesidir. Çünkü mescitler Allah'ındır. Orada Allah'tan başkasına ibâdet edilmez. Dinin en büyük şîârıdır. *"Camileri, kiliseleri ve havraları Allah'a ve âhiret gününe inanmayan kimseler tahrip eder."* âyeti bir defa daha Gazze'de tecellî ediyor. Bu Allahsızlar hiçbir kutsal tanımıyor.

Ey Müslüman dünyanın yöneticileri! Ne zaman ses çıkaracaksınız?

Eğer sizin kırmızı çizginiz, Müslümanların ırzına ve namusuna tecâvüz değilse, eğer sizin kırmızı çizginiz ümmetin çocuklarının parçalanmış bedenleri değilse, eğer sizin kırmızı çizginiz yıkılan camiler değilse, eğer sizin kırmızı çizginiz yırtılan ve yakılan Allah kelâmı Kur'ân değilse, nedir? Söyler misiniz?

Ne zaman bıçak kemiğe dayanacak? İnanın bıçak kemiğe çoktan dayandı. Bu zulüm devam ettiği sürece hepimiz suçluyuz. Her şeyin ortaya saçılacağı ve açık edileceği gün gelecektir ve gelmesi de çok yakındır. Adl-i İllâhî'de vereceğimiz hesaba hazır olunuz. Size ve bize rağmen Allah'ın izniyle Gazzeli mücâhitler zafere ulaşacak, ama onların yüzüne bakmaya cesaretimiz olmayacak.

Dipnot

* Prof. Dr. Ramazan ALTINTAŞ, Selçuk Üniversitesi

Sel Ağzında Yuva Yapmak

“Çoluk çocuk, kadın yaşlı demeden katleden çağın vampiri
Netenyahu işlediği zulmün karşılıksız kalacağını sanmasın. Sel
yatağına kurduğu kanlı yuvaların günü gelince yerle bir olacağını,
mazzûmların kanında boğulacağını unutmasın.”

Adâlet, haklıya hakkını vermek, zâlîme engel olup mazlûmu korumaktır. Haksızlığı gidermeye çalışırken yeni mazlûmlar üretmemek, ata ot, aslana et vermektir. Adâlet, işi ehline vermek böylece insanlara dengeli hizmeti sağlamaktır. Adâlet, şehri düşmanlardan, felâketlerden koruyan sur, milletleri yükselten onurdur. Adâlet, mazlûmun başını çekinmeden dayadığı omuz, insanların yüzüne bakan gülümseyen yüzdür. Adâlet maddî ve manevî kalkınmanın temel motoru, cemiyetin selâmetinin vazgeçilmez sebebi ve şartıdır.

Tarihte birçok hükümdar, sultan, kral, imparator, tiran gelip geçti ama yaşayanlar, güzel isim bırakanlar adâleti esas alanlardır. Adâlet, mahkeme salonlarında hâkimin başı üstünde duran "Adâlet mülkün temelidir." cümlesinden ibaret basit bir levha değil, hakkı hak sahibine teslim etmenin resmidir. Kaç hâkim önündeki davaya bakmadan dönüp bu yazıyı okur doğrusu hep merak etmişimdir.

Adâlet, Hz. Ömer'i örnek verme türünden bir züğürt tesellisi asla değildir. Ömer'i anıp zulmüne türlü bahanelerle devam edenlerin o şanlı halîfenin yüzüne yarın nasıl bakacakları doğrusu merak konusudur. Adâlet, devleti yönetenlerin asla sapmamaları gereken şaşmaz bir pusuladır. Bu pusuladan inhiraf edenlerin yönettikleri ülkelerin hâlini tasvire gerek var mı? Yönetimde en önemli adâlet göstergelerinden biri işi ehline vermek, liyakati şiar edinmektir. Unutulmasın ki mazlûmun dilekçesi ile Allah arasında perde yoktur...

Rivayet ederler ki; bir valisi Ömer bin Abdülaziz'den yönettiği şehrin etrafına sur inşa etmek için para ister. Ömer bin Abdülaziz'in cevabı tarihe not düşecek mahiyettedir. Şöyle der: Adâletle hükmet sura gerek kalmaz.

Çoluk çocuk, kadın yaşlı demeden katleden çağın vampiri Netenyahu işlediği zulmün karşılıksız kalacağını sanmasın. Sel yatağına kurduğu kanlı yuvaların günü gelince yerle bir olacağını, mazlûmların kanında boğulacağını unutmasın.

"Yönetimde en önemli adâlet göstergelerinden biri iş ehline vermek, liyakati şiar edinmektir. Unutulmasın ki mazlûmun dilekçesi ile Allah arasında perde yoktur."

Bizim yöneticilerimizin de adâlet konusunda hassas davranmaları şarttır. Yönetici -hayatın her kademesindeki- âdil olmaz, hakkı yerine getirmez, mazlûmların âhına kulak vermez, gözyaşlarını görmezden gelirse boşuna çabaları durmasın; yaptıkları nakş-ber-âb, amel-leri çöldeki seraptan başka değildir. Osmanlı Devleti'nin son dönem şahitlerinden Diyarbekirli Sait Paşa bir sayfada söylemek istediklerimiz bir beytin mısralarına sığdırmayı başarmış:

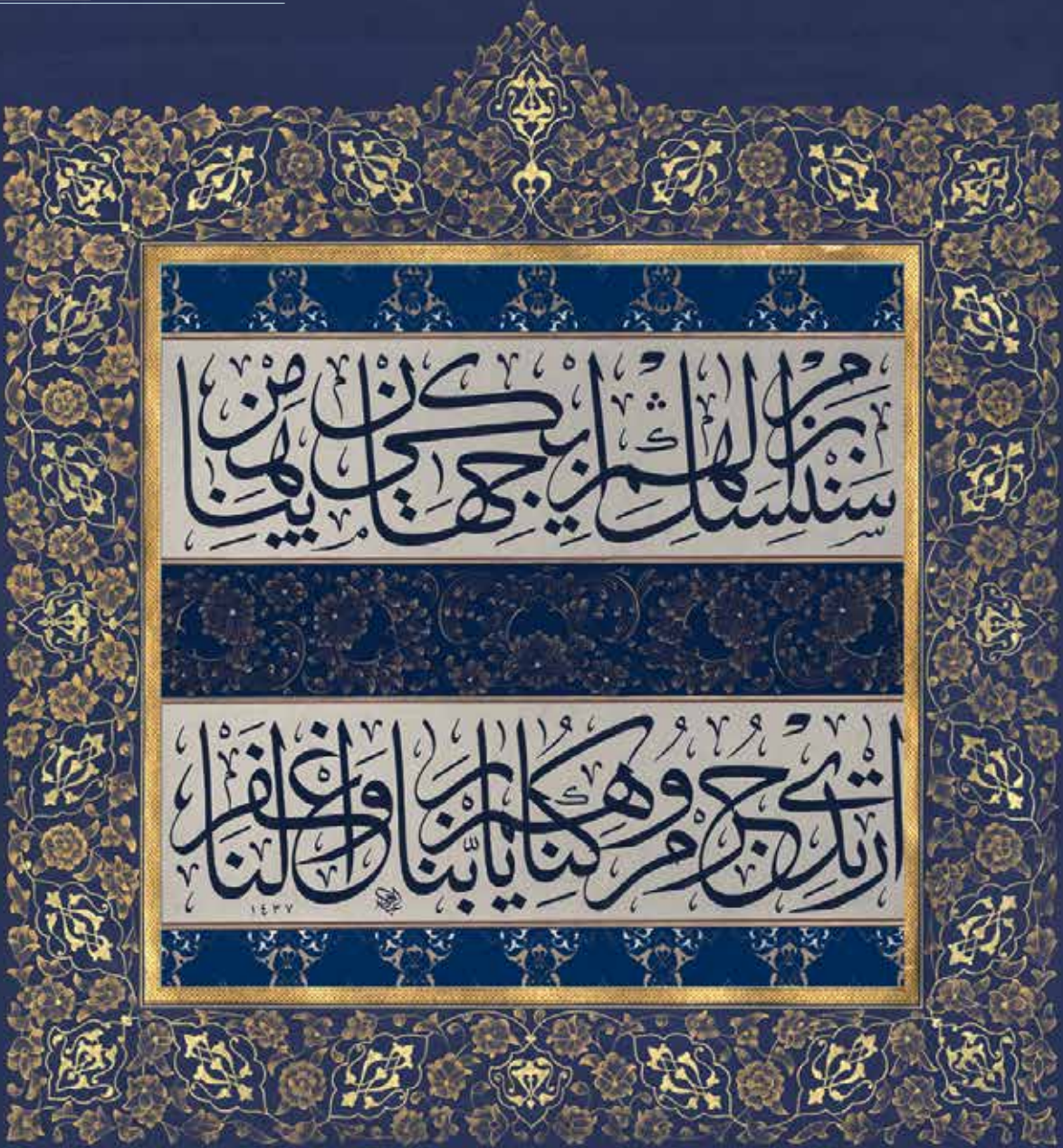
*Eşk-i mazlumân ile te'sîs-i umrân eyleyen
Bir kuşa benzer ki seyl ağzında yapmış lâneyi*

(Mazlûmların gözyaşlarıyla umran (medeniyet, bayındırlık, mutluluk) tesis edenler sel ağzında yuva yapmış kuşa benzer.)

İnsan hâkimlerinin ibret almaları gereken bir ders. Sel, kopup gelince bırakın kuş yuvasını önüne ne çıkarsa devirir, sürükler götürür. Mazlûmların gözyaşları pahasına inşa etme çabasında olanlar dikkat...

Dipnot

*Prof. Dr. Mahmut KAPLAN, İstanbul Beykent Üniversitesi

Allah'ın Affına Sığınmak

“Sensin bizim ilâhımız iki cihan penâhımız
Arttı cürm ü günâhımız vâ Rabbenâ va'ğfir lenâ”

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s.)

Allahu Teâlâ, mü'minlerin günahlarını bağışlayan, ayıplarını örten, şafuru'r-rahîm, settâru'l-uyûbdur. Her gün yatsı namazından sonra okuduğumuz "Âmenerrasûlu" olarak bilinen Bakara Sûresi'nin 285 ve 286. âyetinin sonunda, "Ey Rabb'imiz! Bize gücümüzün yetmediği işler de yükleme! Bizi affet! Bizi bağışla! Bize acı! Sen bizim Mevlâ'mızsın. Kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et!"¹ diye duâ ediyoruz. Bu duâyı bizlere Rabb'imiz öğretiyor.

Edebiyatımızın dinî muhtevâlî eserlerinden biri de münâcâtlardır. Münâcât, "bir şeyi hafifçe, fısıltı hâlinde yalvararak istemek" anlamına gelmektedir. Hulûsi Efendi Hazretleri, Dîvân'ın ilk başlarında yer alan "Yâ Rabbenâ va'ğfir lenâ" redifli gazelinde münâcât türünün güzel bir misâlini vermektedir. Bu gazelde, günahkâr, isyankâr kulların, ihsânı, ikrâmı bol olan, Settâr ve Gaffâr olan Cenâb-ı Hakk'a yakarışını, O'ndan afv ve bağışlanma isteğini gâyet samîmî bir şekilde ifade etmektedir. Pir Efendimiz aslında bu gazelde birbirimize duâ etmeyi öğretmektedir. Peygamberimiz bir hadîs-i şeriflerinde, "(Allah tarafından) en çabuk kabul edilen duâ, herhangi bir kişinin, bir kimseye (yüzüne karşı değil) gıyâbında yaptığı duâdır."² buyurmuştur. Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi Hazretleri'nin duâ mâhiyetli münâcâtının birinci beyti şöyledir:

*Mücrim günahkârım şehâ yâ Rabbenâ va'ğfir lenâ
İhsânı kıl eyle atâ yâ Rabbenâ va'ğfir lenâ*

(Ey âlemlerin şâhı olan Rabb'imiz! Ben günâhı çok bir kulunum. Bana ihsânını, bağışlanmanı bol eyle. Çünkü biz suçluyuz, günâhkâriz. Ey Rabb'imiz, n'olur! Bağışla, affet bizleri.)

"Örtmek, örtbas etmek" anlamına gelen istiğfâr, hatâ ve günahların Allah tarafından af ve mağfiret edilmesini istemek; kulun işlediği iyi ve güzel amelleri azımsayıp bunları artırmaya çalışması, günahlarını çok bulup

"Kişianca kendigünahından dolayı tevbe edebilirken, başkalarının günahından dolayı da istiğfâre edebilir. Yani başkasının affını Allah'tan dileyebilir. Allah'ın güzel isimlerinden olan 'Gafûr' ve 'Gaffâr', 'günahları örten, bağışlayan, affeden' demektir."

bunları azaltmaya gayret etmesi demektir. "Gufrân" ve "Mağfiret" kelimeleri de, Allah'ın kulun hatâ ve günahlarını örtmesi, ona azap etmemesi, günahlarını bağışlaması anlamına gelir. İstiğfâr ile "günahtan vazgeçme" anlamına gelen tevbe arasında bazı farklar vardır. Kişi ancak kendi günahından dolayı tevbe edebilirken, başkalarının günahından dolayı da istiğfâr edebilir. Yani başkasının affını Allah'tan dileyebilir. Allah'ın güzel isimlerinden olan "Gafûr" ve "Gaffâr", "günahları örten, bağışlayan, affeden" demektir. Kur'ân'da pek çok âyette istiğfârda bulunmak emredilmiş, Allah'ın mağfiret edici olduğu ısrarla vurgulanmış, özellikle seher vakitlerinde olmak üzere istiğfâr edenler övülmüştür.³

“Allahu Teâlâ, dünyada günahlarını örttüğü kulunun, kıyâmet gününde de hatâ ve kusurlarını örter. Böylece mahşer halkıda onun bu hâlini bilmezler. Dünyada bir kulun hatâ ve kusurlarını örten kimse de sevap işlediği için, Allah katında o da mükâfatını görür.”

bağışlayan Allah'ım senden bağışlanma dilerim, günahlarımı bağışla. Tevbe ve dönüşüm sanadır. Beni günahlardan yarlığa.” demektir.

*Ayıpların Settâr'ısın mücrimlerin Gaffâr'ısın
Âlemlerin hünkârısın yâ Rabbenâ va'ğfir lenâ*

(Ey Rabb'imiz! Senin bir adın Settâr'dır; günahlarımızı örtersin. Bir adın da Gaffâr'dır; günahkârları bağışlarsın. Aynı zamanda bütün varlıkların da hükümdârısın, sâhibisin. Ey Rabb'imiz, n'olur! Bağışla, affet bizleri.)

Ebû Hüreyre (r.a.)'dan rivâyet edildiğine göre, Nebî (s.a.v.) şöyle buyurdu:

“Bir kul, bu dünyada başka bir kulun ayıbını örterse, kıyâmet gününde Allah da onun ayıbını örter.”⁴

Dinimiz, insanların ayıplarını araştırmayı ve kişilerin gizli hâllerini ortaya çıkarmak için gayret etmeyi yasaklamıştır. Buna karşılık, bir kimsenin ayıplarını, kusurlarını örtmek ahlâkî bir fazîlet, üstün bir insânî meziyet kabul edilmiştir. Allahu Teâlâ, dünyada günahlarını örttüğü kulunun, kıyâmet gününde de hatâ ve kusurlarını örter. Böylece mahşer halkı da onun bu hâlini bilmez. Dünyada bir kulun hatâ ve kusurlarını örten kimse de sevap işlediği için, Allah katında o da mükâfatını görür.

Osman Hulûsi Efendi (k.s.) bir sohbetlerinde, “Müslüman, kimsenin ayıplarını, gizli hâllerini araştırmaz ve ortaya dökmeyiz.” demiştir. Hatâların ifşâ edilmeyip setredilmesi hakkında ise şöyle buyurmuşlardır: “Oğul yekdiğerinizde, yani bir arkadaşınızda bir hatâ veya noksan gördüğünüz zaman; ‘Benim gözlerim yanlış görüyor, arkadaşım da bu hatâ olmaz.’ diyeceksiniz, görmemezlikten geleceksiniz. Hatâları ifşâ etmek değil de, setretmek gerekir. Arkadaşınıza hatâsından dolayı buğz etmeyiniz; onun kötü hâline buğz ediniz.”⁵

Arz u semâ ins ü melek tuyûr u vuhûş suda semek

*Sensin bizim ilâhımız iki cihan penâhımız
Arttı cürm ü günâhımız yâ Rabbenâ va'ğfir lenâ*

(Yâ Rabbi! Dünya ve âhirette tek sığınağımız, bizi koruyup gözeten tek ilâhımız Sensin. Bizim suçumuz ve günahımız çok arttı. Ey Rabb'imiz, n'olur! Bağışla, affet bizleri.)

Müntesiplere Nakşebendî dersi tarif edilirken istiğfârla başlanır; Eûzü-Besmele çekildikten sonra abdestli bir şekilde 5 defa “estağfirullah” denildikten sonra:

“Esta'ğfiru'llah el-Azîm, el-Kerîm, er-Rahîm, el-Hayyu, el-Kayyûm gaffâru'z-zünûbe ve etûbü ileyh rabbi'ğfir lî.” denir.

Mânâsı: en büyük ve büyüklüğü daimî olan; ikram ve ihsan eden; acıyan ve arkası kesilmeyen merhamet sahibi olan; ezeli ve ebedî hayat sahibi olan; kimseye ihtiyacı olmayan, günahları

Senden dilerler hep dilek yâ Rabbenâ va'ğfir lenâ

(Ey Rabb'imiz! Yerde ve gökte ne varsa; insanlar, melekler, kuşlar, yırtıcı hayvanlar, hatta sulardaki balıklar bile hep Senden medet umarlar. Ey Rabb'imiz, n'olur! Bağışla, affet bizleri.)

Yaratılmış her şey kendi lisaniyla Allah'ı zikreder. Osman Hulûsi Efendi (k.s.) bir defasında, "Oğul ehlullahtan biri bir dere kenarından geçerken kurbağalara bakmış ki; 'Sübhâne'l-melikü'l-kuddûs', diye yedinci gök semâsının meleklerinin zikrini çekiyorlar." diye buyurur.

Übey ibn-i Kâ'b (r.a.)'ın rivâyetine göre, "Rasûlullah (s.a.v.), vitri bitirip selâm verdiği zaman üç defa; 'Sübhâne'l-meliki'l- kuddûs.' derdi."

Alî (r.a.)'ın rivâyetine göre, "Rasûlullah (s.a.v.), vitrinin sonunda şöyle de söylediler:

"Allâhümme innâ eûzü birizâke min sehatik ve bi muâfâtike min ukûbetik ve eûzü bike mink, lâ uhsî senâen aleyk, ente kemâ esneyte alâ nefsik."

Hulûsi Efendi Hazretleri'nin zamanından beri Şeyh Hâmid-i Veli Camii'nde yatsı namazından sonra bu şekilde duâ edilmesi tavsiyesi devam etmektedirler.

Mânâsı; "Mukaddes olan meliki, yani Cenab-ı Allah'ı takdis ederim. Allah'ım! Gazabından rızâna sığınırım. Azâb etmenden affına sığınırım ve senden sana sığınırım. Senin medih ve senânı sayamam, sen kendini medhettiğin gibisin Ya Rabbi" demektir.⁶

*Bakma şâhim noksânıma cürmü büyük isyânıma
Verme halel imânıma yâ Rabbenâ va'ğfir lenâ*

(Ey benim padişahım! Benim noksanlarım, suçu çok büyük olan isyanlarım yüzünden imanıma her hangi bir zarar gelmesin. Aman Yâ

Rabbi! N'olur Bağışla, affet bizleri.)

Affetmede ve başlamada Sevgili Peygamberimiz en büyük örnektir. Peygamberimiz'e bir suikast plânı düzenleyen bir bedevî, Peygamberimiz'e doğru yönelirken Useyd bin Hudayr (r.a.), onu hızla pelerinin eteğinden tutup çekti. Pelerin sahabinin eline gelince bedevî, belindeki hançerle ortada kalakaldı. Hançerinin görülmesi ile niyeti de anlaşılmiş oluyordu. Bu sebeple bir ân, "İleri mi gitsem, geri mi çıksam?" diye tereddüde düştü. O, tam bu şaşkınlıkta iken Hazreti Useyd suikastçının üzerine atılarak ellerini boynuna geçirdi. Bedevî bütün gayretine rağmen mengene gibi sıkın parmakları gevşetemiyordu. Nerede ise boğulacaktı. Hırılıtlarla imdat istedi:

- Ölüyorum yâ Muhammed! Canımı bağışla!..
Öl.. Ölüyorum.. ahh...

Efendimiz, seslendiler;

- Bırak yâ Useyd!

Yiğit sahabinin elinden kurtulan bedevî külçe gibi olduğu yere yıkıldı. Nefes nefese boğazını ovalıyordu. Şaşkınlıklar içindeydi.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) sordular;

- Ey yabancı! Anlat bakalım yanımıza niçin geldin? Ama muhakkak doğru söylemelisin. Doğru konuşmak menfaatine olacaktır. Yalan söylemeye kalkışırsan zarar görürsün. Çünkü biz zaten işin aslını biliyoruz.

Bedevî, tuhaf hâllerle Peygamber Efendimiz'in yüzüne baktı;

- Ee, şey, bana eman veriyor musunuz? Canım emniyette mi?

- Evet emniyette.

- Beni Ebu Süfyan buraya gönderdi.

- Sebep?

Peygamberimiz istiyordu ki, kendi bildiğini ashâbı da doğrudan doğruya suç fâilinin ağzından işitsin.

Yabancı başını önüne eğdi;

- Sizi öldürmek maksadıyla.

Rasûlullah Efendimiz canına kaseden adamı, Useyd bin Hudayr'a teslim ettiler:

- Yarın sabaha kadar senin nezâretinde kalsın. Sabah yine buraya getir.

- Emrin olur ey Allah'ın Rasûlü.

Bedevî kilitlendiği odada hemen hemen uyumadan bütün gece yaşadıklarını düşündü. O, buraya insanların etrafında pervâne oldukları bu zatı öldürmek için gelmişti. Başarabilse öldürmüş olacaktı. Fakat başaramadı. Böyle hâllerde netice alamayan suikastçı anında parçalanırdı. Hâlbuki O, kendisine bir kötülük yapılmasına izin vermedi. Ne dövdüler ne sövdüler. Şu ân bile gözetim altında olduğu hâlde ev sahibi yemeklerinden kendisine de getiriyordu. Bütün bunlar muhakkak ki O'ndandı. Anlaşılan O'nun o yumuşak huy ve merhameti arkadaşlarına da geçiyordu. Zaten suikastı yapamaması da, Son Nebi olduğunu söyleyen O şahıs yüzündendi. O'nu gördüğü ân sanki aklı başından gitti ve eli-ayağı birbirine dolandı. Hâli, uykuda gezen birinden farksız hâle gelmişti.

Ertesi sabah Efendimiz, canına kıymak isteyen bedevîyi yine huzurlarına istediler. Yabancı getirildi; dıştan belli olmayan bir korku ve titreme içindeydi. Büyük Peygamber, "Vurun boynunu!" deseler ânında kellesi bir top gibi yerlerde yuvarlanırdı. Ama O (s.a.v.), öldürmek için gelmedi ki! O, insanların ölü kalbleri hayat bulsun diye vazifeli... Efendimiz konuşuyorlar. Temiz, açık, tane tane bir Arapça;

- Dün sana eman vermiştim. Haydi, şimdi istediğin yere gidebilirsin.

Yabancı, küstahlıktan acze düşenlere mahsus bir zavallılıkla âdetâ mırıldandı.

- Sağol.

- Ama istersen gitme ve senin için bundan daha hayırlı olanı tercih et.

Müşrik, bir kere daha şaşırıldı:

- Benim için yurduma dönmekten daha hayırlı olan nedir?

- Allah'tan başka ilâh olmadığına ve benim de Allah'ın Rasûlü olduğuma lisânen ve kalben şahâdet etmemdir.

Suikastçı, itirazsız kelime-i şahâdet getirerek iman etti.

Başta Sevgili Peygamberimiz olmak üzere hazır olanlar, kendisini tebrik ettiler. Peygamberimiz (s.a.v.), canına kast eden; kendisini öldürmek isteyen "insanların en katı kalblisi"nin taş gibi kalbini yumuşatarak yanına çekmiş, ebedî saâdetine vesile olmuştu; yumuşak davranarak ve merhamet ederek bağışlayarak gönlünü kazanmıştı. Gazelin son beyti de şu şekildedir:

Hulûsî bâbında gedâ ihsânını ister şehâ

Sensin kerem-kân-ı sehâ yâ Rabbenâ va'ğfir lenâ

(Ey yüce padişah! Bu fakir kulun Hulûsi, Senin kapından medet bekleyen biridir. Yâ Rabbi! Oysa her türlü cömertliğin, keremin biricik kaynağı da Sensin. Bunun için n'olur, bağışla, affet bizleri.)

Dipnot

1. 2/Bakara, 286
2. Ebû Dâvûd, Vitir 29 (1535)
3. Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, İstiğfar Mad. Dini Kavramlar Sözlüğü
4. Müslim, Birr 72. Ayrıca bk. Buhârî, Mezâlim, 3; Ebû Dâvûd, Edeb 38; Tirmizî, Birr 19; İbni Mâce, Mukaddime 17
5. S.B.A.K.M. Arşivi, Röportajlar Dosyası, nr. 9/10.
6. İmam Nevevî, Risâlet Kaynağından Duâlar - Zikirler - Edepler, s. 134-135, (Terc: Abdülhâlık Duran), İslâmi Neşriyat, İstanbul, 1982; Kütüb-i Sitte Muhtasarı, 7/25

Lâ Havle...

Bir yıl geçti üstünden, Gazze 'de kıyım devam,
Yazık vefat haberi geliyor akşam-sabah,
Acımasız Yahudi, kesildi şimdi yamyam,
Aciz kaldık Ya Rabbi, sen kurtar yüce Allah...
Lâ Havle velâ kuvvete illâ billah...

Göz yaşıyla yıkandı, kanlı Kudüs toprağı,
Mü'minlerin gözleri olmadı böyle siyah,
İstemezsen hiç kimse düşüremez yaprağı,
Çok zayıfız Ya Rabbi, sen eyle bizi islah,
Lâ Havle velâ kuvvete illâ billah...

Tuzumuz kuru deyip uyduk nefse-şeytana
Bırdık ahireti, dünyaya ettik tamah,
Parasına güvenip, zalim çıktı meydana
Can çekişir insanlık, kabrinde sızlar ervah,
Lâ Havle velâ kuvvete illâ billah...

Bir koruduk, besledik, yıllarca sahip çıktık,
Bu nankör kullarından kalplere geldi ikrah!
Tapulu mülkümüzü, başımıza biz yıktık;
Hilale karşı salıp, takkeye karşı külah,
Lâ Havle velâ kuvvete illâ billah...

Ben nasıl Müslümanım, bu ayıp bana yeter,
Sultan Selim yâdıyla ediyorum bin eyvah
Devleti Aliye'miz Celil gözünde tüter,
Millet içinde zaaf, yürek içinde günah,
Lâ Havle velâ kuvvete illâ billah...

Halil GÖKKAYA

Vücûdun Âyet-i Rahmet Muhammed

“Hz. Muhammed (s.a.v.)’in sadece kendi ümmetine değil, diğer peygamberlere de önder olduğunu söyleyen Sezâî, diğer peygamberlerin ve velîlerin de O’nun sâyesinde Allah’a yaklaşabileceklerine, Allah ile yakınlık kurabileceklerine işaret ediyor.”

Niyâzî-i Mısırî'nin kendisine "Sezâî" mahlâsını verdiği şair, Gülşenî Tarîkatı'nın güzel gülü diye vasıflandırılmış.

Şair, Hz. Muhammed (s.a.v.)'e ümmet olanların, yardım için kapısına gidip merhamet ve şefkat dileyebileceklerini söylüyor. Çünkü Müslümanların gidebileceği başka hiçbir kapı yoktur.

Hz. Muhammed (s.a.v.)'in sadece kendi ümmetine değil, diğer peygamberlere de önder olduğunu söyleyen Sezâî, diğer peygamberlerin ve velîlerin de O'nun sâyesinde Allah'a yaklaşabileceklerine, Allah ile yakınlık kurabileceklerine işaret ediyor.

Üçüncü beyitte Allahu Teâlâ'nın, Peygamber Efendimiz'i yaratmasını insanlar için bir lütuf olarak gösteriyor. Çünkü O, tek başına bir rahmet âyetidir.

Dördüncü ve beşinci beyitlerde Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Miraç'ta Allah ile olan konuşması hatırlatılıyor. Burada Allah, Rasûl'üne çeşitli sırları izhâr etmişti. Bu yüzden Hz. Muhammed (s.a.v.) hikmet kaynağıdır.

O bezme hâdim olmayınca Cibrîl

Sana kimdir eden hizmet Muhammed

beytinde Cebrâil'in Miraç'ta Allah'ın katına ulaşamadığı hatırlatılarak, arş-ı âlâya Hz. Muhammed (s.a.v.)'in tek başına gittiği ve buraya melekler dâhil, hiç kimsenin ulaşamadığı söyleniyor.

Şeref-yâb oldu pâbûsunla eflâk

O yüzden buldular rif'at Muhammed

beytinde hüsn-i ta'lîl san'atı vardır. Feleklerin yükseklik kazanması, yüksekte olmasına sebep olarak Hz. Muhammed (s.a.v.)'in oralara ayak basması gösteriliyor. Şair, bunca yüceliğe sahip bir Peygambere niyâz etmesi hâlinde reddolunmayacağı ümidiyle bitiriyor şiirini.

*Kapına geldiler ümmet Muhammed
Dilerler merhamet şefkat Muhammed*

*Nebîlerle velîler bâb-ı Hak'da
Seninle buldular kurbet Muhammed*

*Cihâna Hak Teâlâ kıldı ihsân
Vücudun âyet-i rahmet Muhammed*

*Sen oldun mahrem-i bezm-i İlâhî
Edip cânân ile sohbet Muhammed*

*Seninle oldu Hakk'ın sırrı zâhir
Sen oldun menba'-ı hikmet Muhammed*

*O bezme hâdim olmayınca Cibrîl
Sana kimdir eden hizmet Muhammed*

*Şeref-yâb oldu pâbûsunla eflâk
O yüzden buldular rif'at Muhammed*

*Sezâvî var niyâz et kapısında
Seni reddeylemez elbet Muhammed*

Sezâî-i Gülşenî (1669-1737)

Şiir, aruzun Mefâîlün/Mefâîlün/Feûlün kalıbıyla yazılmış. Sezâyî halk edebiyatı şairleri arasında (Tekke şairi) olarak değerlendirilir; ancak o, na'tinde hece vezni yerine aruzu tercih etmiş. Şiirlerinde halk şiirinin sâde lisanını pek bulamadığımız şairin Dîvân edebiyatı kültürüyle beslendiği söylenebilir.

Güzel Kudüs

Bir gün zulüm dağlarını
Aşacağız güzel Kudüs.
Gül kokulu yollarında
Koşacağız güzel Kudüs.

Dua dua elimizi
Aşacağız güzel Kudüs.
Göklerinde bir kuş olup
Uçacađız güzel Kudüs.

Kurşun kirini silmeye
Geleceđiz güzel Kudüs.
Gözü yaşlı çocuklarla
Güleceđiz güzel Kudüs.

Kıta kıta esenliği
Yayacađız güzel Kudüs.
Gayrı zafer türküleri
Duyacađız güzel Kudüs.

Ahmet Sami BENLİ

Rubâîlerle Filistin Meselesi

Oy Kudüs!

Kudüs Kudüs oy Kudüs, Kudüs Kudüs oy Kudüs!
Sensin Müslüman için, Hameyn gibi nâmüs!
Kudüs Kudüs oy Kudüs, Kudüs Kudüs oy Kudüs!
Zâlimlerden kurtarsın, Mutlak Hâkim "el-Kuddüs"...

Lânetli Kavim

Mâhut kavme mahsus, soykırım yapmak
Yankiler olamaz onlara yamak
Çocuk, kadın, yaşlı demeden vurmak
Demek böyle bir şey, lânetli olmak...

Benî İsrâil

Altın buzağı yapmış, Benî İsrâil
Sonra ona tapmış, Benî İsrâil
Sürgün ve soykırım, Roma ve Hitler
Bunlardan huy kapmış, Benî İsrâil...

Hâbil İle Kâbil Meselesi

Akan hep Müslüman kanı, neden yâhû?
Zulümle inim inim inleyen, yâhû?
Allâh'ın lânetlediği bir kavim, ve
İnsanlığın yüzkarası; Netanyâhu...

Yalnız Filistin

Gazze'de ciğerim yanıyor: Su! Su!
İslâm dünyâsı arıyor: Kû! Kû!*İmdâd edecek yok, Allâh'tan gayrı
Sen'i ölüm-dirim anıyor: Hû! Hû!

*Kû! Kû!:(Farsça) Nerede? Nerede?

Netanyâhu

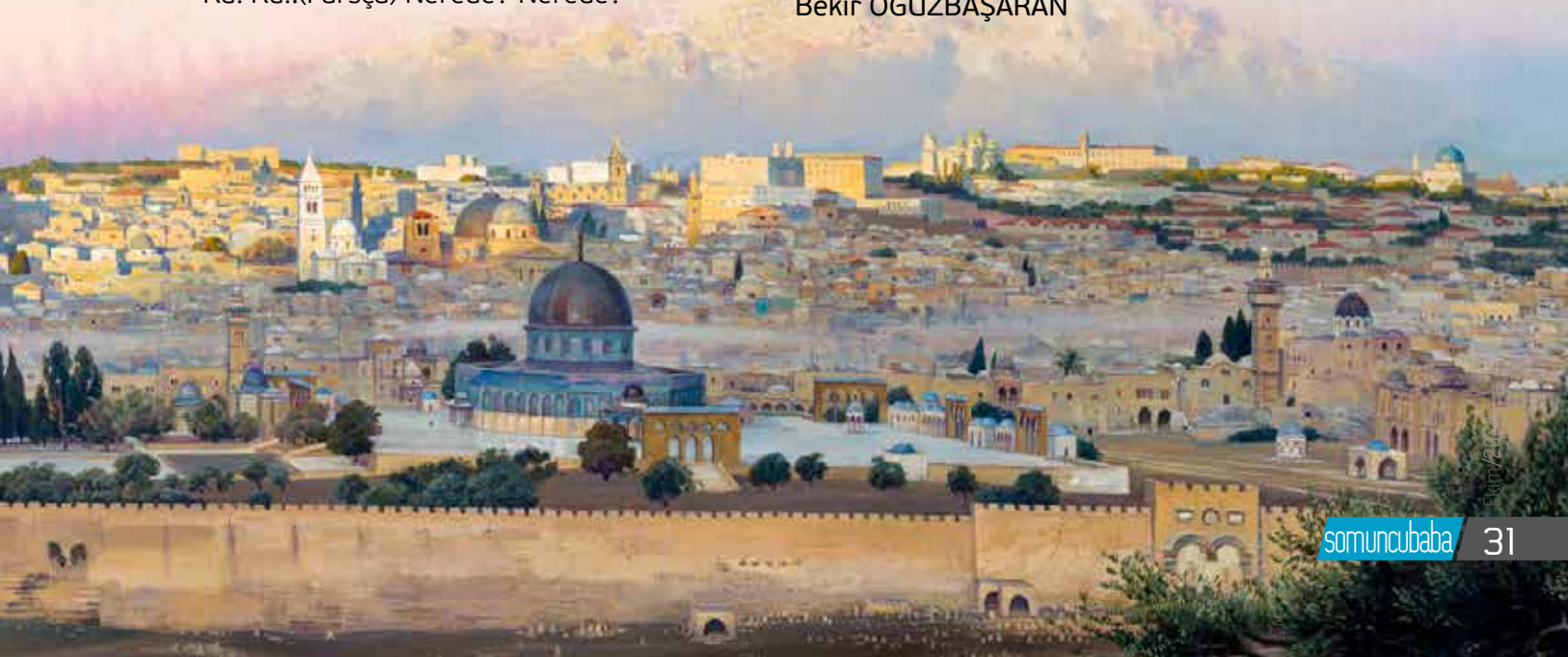
-I-

Alman diktatörü Adolf Hitler'den el almış
İnsanlık sınavında bin kez sınıfta kalmış
Gerilerde bırakmış, Sırp Kasabı'nı bile
Daha dünyâda iken Nâr-ı Cahîm'e dalmış...

-II-

Firavun ve Nemrutları, Neronları çok geçmiş
İblis aleyhillânenin matarasından su içmiş
Katlettiği bebeklerin, masumların âhı yeter
Katliâma, soykırıma, kıyâmete kapı açmış...

Bekir OĞUZBAŞARAN

Kaybettiğimiz Değer: Kanâat

“Kanâati bitmeyen bir hazine olarak benimseyen insan, yetindikleriyle mutlu olmasını bilir. Ötesine tamah ettiğinde eline bir şey geçmeyeceğinin idrakinde olduğundan kalbini gereksiz yere kasmaz.”

nsan ne kadar büyük bir servete sahip olursa olsun, isteklerinin bittiğini söylemek mümkün değil. "Dünyada artık elde etmek istediğim bir nimet kalmadı, gönlümden geçen her şeyi yaptım." diyenler bile aynı durumda. Çünkü her insanın önüne "Ona da sahip olsam." diyebileceği yeni bir şeyler çıkar. İnsanda müthiş bir iştihâ var ve son ânında bile dünyadan kopamaz.

Pankreas kanserine yakalanan ve doktorların en fazla üç aylık ömrü kaldığını söylediği, bir deri bir kemik kalmış olan bir yakınımın, yanında bulunan ailesine işleriyle ilgili direktifler vermesi ve yeni aldığı arabasının sıklıkla yıkanmasını ve kuş pisliklerinin üzerinden temizlenmesini istemesi bana çok mânîdâr gelmişti. Baş başa kaldığımız bir anda durumunu tatlı bir dille hatırlatarak artık bunlarla ilgilenmemesi gerektiğini söylediğimde, "İçimde bir umut var, sanki ben bunu atlatıp tekrar düzeleceğim, diye. Kalçalarım da et namına bir şey kalmadığını bilmeme rağmen yine de dünyalıklarımın vazgeçemiyorum." cevabını vermişti. Haftasına kalmadan da vefât etmişti. Hemen hemen hepimiz böyle değil miyiz?

Şu satırları okurken bir an yapmayı düşündüğümüz işleri ve ileriye dönük plânları bir gözümüzün önüne getirelim. Dünyaya ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduğumuzu göreceğiz. Emekliliğe kadar yapmayı düşündüklerimiz, emeklilik sonrası hesaplarımız. Hatta yüz yıl yaşayacaksınız dence on beş dakika içerisinde onun dahi plânlamasını yaparız. Velhâsıl yaşadığımız şehirde yapacağımız o kadar çok işimiz vardır ki! Ya köyle ilgili düşüncelerimiz?! Babamızdan kalan eski evi onarmak, evin etrafına her türlü meyve ağaçlarını dikmek ve dünyada kendimize bir cennet inşâ etmek... Bitmeyen projeler...

Esasında insanın ileriye dönük hesaplarının ve hedeflerinin olması güzel bir şey. Çünkü hayata artı bir değer katmak istiyor. Müzmin bezginler gibi yatıp uzanmıyor. Önüne hedefler koymuş. Hayalleri var. Bu istekler ve plânları onu zinde tutuyor. Onları gerçekleştirmek

"Allah herkese aynı maddî imkânları sunmamıştır. Zaten herkes eşit konumda olsaydı bazı işleri yaptırabilecek kişi bulunmazdı. Bununla birlikte asıl olan, mâkul ölçüler içerisinde hayatını devam ettirebilecek kadar bir geçimliğe herkesin sahip olmasıdır."

için çalışıyor. İnsan özellikle yaşlandıkça tutunacak bir şeyler arar. Hayallerinin olması ise onu ayakta tutan sebeplerden biri olur. Böyle olmayanlar ise hayattan çok çabuk kopup çöküyor. Nitekim emeklilik günlerinde kendilerini meşgul edecek meşgale bulamayan insanların hastanelerden çıkamadıklarını ve hayatlarından bezdiklerini görüyoruz. Çünkü kendi başlarına kalıp arkadaşları da olmadığı zamanı geçiremezler ve içlerine kapanırlar. Böyle olunca da hastanenin yolu her zamanki güzergâhları olur. Bu sebeple hayattan kopan yaşlı yerine yaşama bir yerinden tutunan ve kendi varlığını hisseden daha yeğdir.

İnsanın hedefleri olmasında, plânlarda yapmasında elbette bir problem yok, ancak

yeter ki bunlar onu âhiret yönünden çevirmesin. Ahlâk kitaplarımızda insanların tûl-i emel sahibi olmamaları tavsiye edilir. Bununla kastedilen âhiretten kopuk bir dünya hayatıdır.

Geleceğe ve elde edilmesi gerekenlere yönelik plânlar yapılırken unutulmaması gereken bir gerçek daha vardır. O da şudur: Allah herkese aynı maddî imkânları sunmamıştır. Zaten herkes eşit konumda olsaydı bazı işleri yaptırabilecek kişi bulunmazdı. Bununla birlikte asıl olan, mâkul ölçüler içerisinde hayatını devam ettirebilecek kadar bir geçimliğe herkesin sahip olmasıdır. Ancak bütün bu hengâmede insan elde edebildikleri ile yetinebilmelidir. Bunu sorun hâline getirmemelidir. Çünkü kişi ne kadar çabalarsa çabalasın, iş sonunda olacağı yere varır. Hedeflerini çok yüksek tutsa da işler her zaman dilediği gibi gitmez ve bir noktada tepetaklak olabilir. Veyahut da emelinin yarısında tikanır kalır ve daha ileriye geçemez.

Her istediğini gerçekleştirememesi noktasında esasında insanlar müşterektir. Başta değindiğimiz üzere, bütün hedeflerini gerçekleştirmiş bir insan bulmak mümkün değildir. İnsan ne kadar servete erişirse erişsin veya ne kadar yüksek makamlara çıkarsa çıksın, yapmak isteyip de yapamadığı ve gerçekleştiremediği hedefler arasında pek çok şey bulunur. İşte bu noktada kanâat, yani elde ettiğiyle yetinme ve hâle şükretme devreye girmelidir.

Şayet insan elde ettiklerine şükretme ve avucundakilerle mutlu olma yolunu tutmazsa, önce kendisine sonra ailesine ardından da çevresine negatif enerji yaymaya başlar. Aksi ve geçimsiz biri hâline gelir, sürekli asık suratlı olur. Bunu yaptığında ise eline hiçbir şey geçmez. Olan bu sıkıntıya ve strese dayanamayan kalbine olur, moral bozukluğunu yansıttığı ailesi ve çevresi huzursuz olur. Sonuçta hiçbir şey değişmez.

İşin özeti, insan dünyaya bir sınanma için geldiğini ve asıl olanın ölüm ötesi olduğunu

düşünmediğinde elde edemedikleri yeise düşmesine sebep olur. Belki isyana bile sürüklenir. Oysa bir imtihan içindedir ve neyin nefsi için daha hayırlı olduğunu bilemez. Kendisine düşen, sorumluluklarını yerine getirmek ve işin âkibetini Allah'a havale etmektir, tevekküldür. Sonuçta görevini yerine getirmiş, ancak işler kendisinin istediği gibi gitmemiştir.

İnsanın hayatta tıkanıdığı yerlerden birisi de burasıdır işte. Çabalamasına ve hayaller kurmasına rağmen istediğini elde edemediğinde önünde iki yol vardır: Ya isyan edip kahredecektir. Ya da "Ne yapalım olmadı, buna da şükür." diyerek olan biteni kabullenecek, hayatı kendisine zindan etmeyecektir. Birinci yolu benimseyen insanın esasında Allah'a olan güvenci de tam değildir. Çünkü Allah mülkü dilediğine vereceğini bizzat kendisi haber vermektedir. Ayrıca her şey onun takdirindedir. Kul işin bu tarafını düşünmeyip sadece "Elde edemedim." diye isyana yöneldiğinde, bir anlamda Allah'ın buyruklarını karşısına almakta, belki farkında olmadan yaratana isyan etmiş olmaktadır.

Nice insanlar görmüşüzdür, çabalayıp elde edemedikleri bir nimet sebebiyle kahretmişlerdir. Ancak bir süre geçtikten sonra gördükleri karşısında, "İyi ki o nimeti elde edememişim." noktasına gelmişlerdir. Çünkü Allah onlara ya daha iyi bir nimet ihsan etmiş ya da "Elden kaçırdık." diye üzüldükleri nimetin pek de hayırlı bir şey olmadığını göstermiştir. Nitekim Rabb'imiz şöyle buyurmuştu: "Eğer şükrederseniz elbette size nimetimi artıracam. Eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir."

Bütün bu anlattıklarımızdan, haksız yere elimizden alınanların peşine düşmeyelim, kaybettiğimiz yerde oturup ağlayalım sonucu elbette çıkmaz. Ancak bütün çabalarımıza rağmen elde etmek istediklerimizi aslâ elde edemeyebiliriz. Bunu mutlaka düşünmek

durumundayız. Ayrıca kanâati “bitmeyen bir hazine” olarak benimseyen insan, yetindikleriyle mutlu olmasını bilir. Ötesine tamah ettiğinde eline bir şey geçmeyeceğinin idrakinde olduğundan kalbini gereksiz yere kasmaz. Yaşadığımız dünyanın kanâat anlayışımızı yok ettiğini hepimiz biliyoruz. Bizden önceki dönemlerde insanlar bir iki adet giysisi olduğu zaman bununla yetinebiliyordu. Ancak günümüzde marka hastalığı bir yana her birimizin elbise dolabında o kadar çok giysi birikiyor ki, bazı zamanlar bunları hayır kurumlarına vermek zorunda kalıyoruz. Her çıkan yeni model sebebiyle eski elektronik eşyamızı elden çıkarmaya bakıyoruz. Bu sebeple de cep telefonu değiştirmede dünyada hatırı sayılır bir başarı elde etmiş (!) durumdayız. Televizyonlarda seyrettiğimiz diziler ile ünlülerin evlerinin görüntüleri özellikle çocuklarımızın akıllarını başlarından alıyor, onları gözleri doymaz yapıyor. Yetinme duyguları zayıflıyor.

Allah Rasûlü şöyle buyurmuştu: “İslâm hidâyeti nasip edilen ve yeterli miktarda mâişeti olup buna kanâat edene ne mutlu!”² “Sizden her kim rûhen ve bedenen sağlıklı ve güvende olup günlük yiyeceği de mevcut ise sanki dünyalar onun olmuştur.”³ “Zenginlik mal çokluğuyla değildir. Bilakis zenginlik göz tokluğuyla.”³

“Sizden biri, mal ve yaratılışça kendisinden üstün olana bakınca, bakışını bir de kendisinden aşağıda olana çevirsin. Böyle yapmak, Allah’ın üzerinizdeki nimetini küçük görmemesi için gereklidir.”⁴

Avn b. Abdullah b. Utbe son hadisle ilgili olarak şöyle demiştir: “Ben zenginlerle düşüp kalkıyordum. O zaman benden daha heveslisi yoktu. Bir binek görsem benimkinden daha iyi görürdüm; bir elbiseye baksam, benimkinden daha iyi olduğuna hükmederdim. Ne zaman ki bu hadisi işittim, fakirlerle düşüp kalktım ve rahata erdim.”⁵

İnşallah kanâat sınavını başarılı şekilde verenlerden oluruz.

“İnsan elde ettiklerine şükretme ve avucundakilerle mutlu olma yolunu tutmazsa, önce kendisini sonra ailesine ardından da çevresine negatif enerji yaymaya başlar. Aksi ve geçimsiz bir hâle gelir, sürekli asık suratlı olur.”

Dipnot

* Prof. Dr. Enbiya YILDIRIM, Ankara Üniversitesi

1. İbrâhim, 7
2. Tirmizî, 2272
3. Tirmizî, 2268
4. Buhârî, 5965
5. Tirmizî, 1702

Kuş Uykusunda Olması Gereken Ümmet, Derin Kış Uykusunda

“Bugün gelinen noktada ‘İsrail demek ABD demektir.’ Bunu ‘ABD demek, İsrail demektir.’ şeklinde de okuyabiliriz.”

Yarım asrı geride bırakan bir insan olarak, kendimi bildim bileli Ortadoğu (İran, Irak, Lübnan, Yemen, Suriye, Kuveyt, Mısır, Körfez ülkeleri ve Filistin) hep bir savaş hâindedir. Bu güzel coğrafyada kan ve gözyaşı hiç dinmedi. Savaşların biri bitmeden öbürü başladı.

Başta ABD, İngiltere ve sair Avrupa ülkeleri olmak üzere bütün emperyalistler ve kapitalistler, peygamberlerin tevhid ve tebliğ mücâdelesini verdiği bu kutsal ve bereketli topraklarda taş taş üstüne koydurmamaya adeta ant içmişlerdir. Onlar direkt işin içinde görünmese de İsrail maşasını kullanarak dikkatleri üzerlerinden uzaklaştırmaktadırlar.

Filistin üç büyük semavî dinin (Yahudilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlık) kutsal saydığı mübarek ve muazzez bir beldedir. Tanrı tarafından seçilmiş olması dolayısıyla Kudüs, Yahudiliğin en yüce değerlerinin hayallerinin simgesidir. Kudüs, geçmişten günümüze kadar, Hıristiyanlar için en önemli bir hac merkezidir. Kudüs Hz. Peygamber (s.a.v.)'in İsrâ hadisesi ve kible olarak yönelmesiyle Müslüman âleminde büyük önem kazanır. Hz. Âdem'den Hz. Muhammed (s.a.v.)'e kadar nice azim ve necip peygamberler gelip geçmiştir bu mübarek topraklardan. Hz. Davud, Hz. Süleyman, Hz. Zekeriya, Hz. İsa ve Hz. Muhammed (s.a.v.) Kudüs'te izler bırakmıştır. Onlar ki enfes rayihaları sinmiş bu topraklara. Her üç dinde de büyük önem atfedilen Kudüs için yüzyıllardır büyük savaşlar yapılmış, bu uğurda kanlar akıtılmıştır. Yüce Rabb'imiz Allahu Teâlâ yaşadığımız bu dünya üzerinde iki yeri kutsal saymıştır. Bunlardan biri ilk kiblemiz Mescid-i Aksa'nın bulunduğu Kudüs, diğeri de son kiblemiz Kâbe'dir. Rabb'imizin kıymet atfettiği bir yere biz kulları da aynı önemi atfetmek mecburiyetindeyiz. Onun içindir ki Kudüs bizim için herhangi bir yer değildir, her yönüyle biriktir. Kudüs'ün ağrısı tutsa bizler İstanbul'da, Trabzon'da ve Van'da onun sancısını duyarız. Kudüs'ün ağladığı ve inlediği bir zamanda ve mekânda bizlere gülmek yakışmaz.

Kudüs üç büyük din mensuplarınca "dostluk

"Uzun sandığımız bu imtihan hayatı haddizatında ebedî hayat düşünülduğünde, onunla kıyas edildiğinde hiç de uzun değildir. Hem geride dönüşü olmayan bu ağır imtihan dâkaları için kılmal imtihanlarına girme vesni ftekrarıyla kavıplarını telâfi etme gibi bir imkânları da yoktur."

şehri" olarak adlandırılmaktaydı. Bu dostluk, sevgi ve hoşgörü bugün ne yazık ki yerini kin ve nefrete bırakmıştır. Bugün kadim bir medeniyetler merkezi olan Kudüs'te görünürde bir dincilik (sükûnet) dikkat çekse de Kudüs her dönemde patlamaya hazır bir bomba gibidir. İstim üzerindedir. Üstelik ne zaman patlayacağı da belli değildir. Onun içindir ki her an teyakkuzda olma mecburiyeti vardır.

Davut Peygamber'in fethettiği, Süleyman Peygamber'in Mescid-i Aksa'sını şekillendirdiği, Hazreti İsa'nın göğe, Hazreti Muhammed (s.a.v.)'in Miraç'a yükseldiği yerdir Kudüs-i Şerif.

O ki Hz. Ömer'in fethine ve Selâhaddin Eyyûbî'nin şecaatine mazhar olmuştur. O ki hep asûde yaşamıştır dostlarıyla. Ta ki katil İsrail devleti kurulana kadar.

Cennet Olan Gazze'yi Cehenneme Döndüren İsrailoğullarının Yaramaz Çocukları

Bugün Kudüs'ün 78 km güneybatısındaki Gazze'de neredeyse bir seneden beri bir cehennem hayatı yaşanıyor. 7 Ekim 2023 tarihinde başlayan Aksa Tufan'ı neredeyse bir senedir aynı şiddette devam ediyor. Her gün göklerden ölüm yağıyor Gazze sokaklarına.

İsrailoğullar iflâh olmaz bir kavimdir. Kur'ân'da en çok konu edilen toplum İsrailoğulları olmuştur. En önemli özellikleri, sözlerinde durmamış olmalarıdır. Yani güvenilmezdirler. Onlar hep savunageldikleri "On Emir"e de hiçbir zaman uymamışlardır.

İsrailoğulları Hz. Yakup'un soyundan gelmektedir. İsrailoğulları, Hz. Yakup'un oğlu olan Hz. İshak'ın 12 oğlundan meydana gelen kavme verilen isimdir. İnsanlık tarihine baktığımızda İsrailoğulları'na pek çok peygamber gönderildiğini görüyoruz. Hz. Yakup, Hz. Yusuf, Hz. Süleyman, Hz. Zekeriya, Hz. Musa ve Hz. Davud bunlardan bazılarıdır.

Yahudilikle İslâm arasındaki etkileşim çok öncelere dayanır. Peygamber Efendimiz, İsrailoğulları'yla değişik zamanlarda ve zeminlerde çok mücadele etmiştir. Uhud, Bedir ve Hendek Savaşlarında Rasûlullah Efendimiz'i arkadan vurma küstahlığını göstermişlerdir. Bugünkü İsrail halkı da onların torunlarından başkası değildir. "Katranı kaynatsan olmaz ki şeker, cinsini sevdiğim cinsine çeker." atasözü sanki bunlar için söylenmiştir.

Gözü Dönmüş İsrail Lobisi Dünyayı Kan Gölüne Döndürmeye Devam Ediyor

Günümüzde de, dünümüzde de İsrail (daha doğrusu siyonist) lobisi ABD devlet yönetiminin şekillenmesinde hep belirleyici olmuştur. ABD dış politikasının oluşumunda asıl şekillendirici unsur, devletin kılcal damarlarına kadar sirayet eden İsrail lobisidir.

Lobiciliğin en yaygın ve en etkili olduğu ülkelerin başında gelen ABD siyasetçileri hiçbir zaman Yahudi lobisinin karşısında dik duramamıştır. Kanlı katil olduğunu her eyleminde ispatlayan İsrail, ABD siyasetçilerini her zaman yakın markaja alarak yönlendirmiştir. Onun içindir ki ABD de İsrail lobisi hem Demokrat hem de Cumhuriyetçi partilerden geniş bir destek görmektedir. Birçok Amerikalı politikacı İsrail'e verilen desteği savunmakta ve İsrail lobisinin çıkarlarını

“Gazze’de çocuk olmak, sıcakevlerinde yaşarken tavan ve kolonların bir gün başlarına çökebileceğini bilerek endişe içinde yaşamaktır. Annenin mütebessim gehresinden ve sınımsız ellerinden mahrum nefes almak demektir.”

desteklemektedir. Neticede Amerikalılar olaylara İsrail yanlısı gözlük haricinde başka bir gözlükle bakmayı akıllarından bile geçirmemektedir.

Emperyalist ABD’nin İsrail lobisinin etkisinden kaynaklanan bu yanlı tutumu dün neyse bugün de otur. Bu konuda bir milim geri durmaları söz konusu değildir. Amerikan Ulusal Güvenliği için Yahudi Enstitüsü’nün (JINSA’nın) etkisi büyüktür. JINSA kurulduğu 1976 yılından bu yana etkin şekilde faaliyet göstermektedir. Buna örnek olarak geçmişte yaşanan şu hadiseyi verebiliriz: Hamas’ın, bir Yahudi bayramı arifesinde ve 1973 Yom Kippur Savaşı’nın 50. yıldönümünün bir gün sonrasında 7 Ekim’de İsrail’e gerçekleştirdiği saldırıları “barbarca” olarak nitelleyen JINSA, İsrail’in Gazze’ye geniş çaplı bir kara harekâtı düzenlemesini ise sivil vatandaşların meşru savunması şeklinde lanse etmiştir.

Bugün gelinen noktada “İsrail demek ABD demektir.” Bunu “ABD demek, İsrail demektir.” şeklinde de okuyabiliriz. Çünkü dünyayı kan gölüne çeviren sömürgeci ABD, Gazze’de akan her damla kandan mesuldür. Bill Clinton gider, George W. Bush gelir; George W. Bush gider, Barack Obama gelir. Trump gider, Biden gelir; Biden gider Trump gelir. Fakat ABD’nin İsrail eksenli dış politikası ve Filistin’e bakış açısı hiçbir zaman değişmez.

Takdir edersiniz ki bu dünya hayatı ebedî değil. Gün gelecek herkes yaptığının karşılığını eksiksiz olarak görecektir. İlâhî adalet terazisi asla

şaşmayacaktır. Gazze'de acıların en dayanılmazına sabreden mazlum Filistinli kardeşlerimiz bunun mükâfatlarını kat be kat alacaklardır. O zaman hiçbir sermayesi kalmayan zalimler kaçacak delik arayacaktır.

Bu dünyada kaybetmiş gözüyle baktıklarımız (kadınıyla, erkeğiyle, yaşlısıyla, genciyle mazlum Filistin halkı); hakîkatte, canları da dâhil olmak üzere, çok büyük bedeller ödeyerek rıza-i ilâhîyi kazanıyorlar. Sonsuz bir hayat olan âhirette bu dünya nimetleriyle asla kıyaslanamayacak bir manevî sofrayı hazırlıyorlar kendilerine. İmanlısı da imansız da dâhil olmak üzere, herkes imtihan oluyor bu dünya mektebinde. Uzun sandığı-mız bu imtihan hayatı haddizatında ebedî hayat düşünülduğünde, onunla kıyas edildiğinde hiç de uzun değildir. Hem geri dönüşü olmayan bu ağır imtihandan kalanların ikmal imtihanlarına girme ve sınıf tekrarıyla kayıplarını telâfi etme gibi bir imkânları da yoktur. "...Kıyamet gününün can yakıcı azabına uğrayacak zalimlerin vay haline!" Vah o zalimlerin hâline!

Gazze'de Çocuk Olmak Çabuk Büyümek ve Hayatı Hızlandırarak Yaşamak Demektir

Gazze'de çocuk olmak, anne ve baba şefkatinin çok uzağında, belki köhne bir barakada, belki de yıkılan bir evin molozları altında bomba ve silâh sesleriyle, ne getirip ne götüreceği belli olmayan müphem yeni bir güne uyanmak demektir. Batılı ve ABD'li çocuklar kuştüyü yataklarında anne ve babalarının şefkat öpücükleriyle uyandırılırken onlar kulakları sağır eden misket bombalarıyla meçhul sabahlara uyanmak mecburiyetinde kalmaktadır.

Gazze'de çocuk olmak, sıcak evlerinde yaşarken tavan ve kolonların bir gün başlarına çökebileceğini bilerek endişe içinde yaşamaktır. Annenin mütebessim çehresinden ve sımsıcak ellerinden mahrum nefes almak demektir. Nefes almak diyorum; çünkü onlar yaşadıklarının farkında bile değiller. Onların hayatıyla ölümü arasında ince bir çizgi vardır.

Gazze'de çocuk olmak, bir ömür boyu sahip-siz kalmak, belâlara dûçar olmak demektir. Azrailliğe soyunan vahşi İsrail'in Gazze'de yaptığı soykırımda binlerce çocuğun öldürülmesi, yetim bırakılması, yuvalarının başlarına yıkılması, dayanılmaz bir açlığa ve susuzluğa maruz bırakılması, (ne hazindir ki) tedaviye ulaşmasının bile engellemesi bunun en acı örneğidir.

Gazze'de çocuk olmak, UNİCEF veya ona benzer bir yığın sözde insan hakları derneklerinin bildirgelerinin edebiyatı altında tarihin gelmiş geçmiş en acımasız ve vahşi katliamında hedef olmak demektir. Üç maymunu (görmedim, duymadım, söylemedim) oynayan sömürgecilerin sahte merhamet kisvelerine maruz kalmaktır en çok da.

Gazze'de çocuk olmak, açlığa ve susuzluğa göğüs germek demektir. Dünyanın geçici nimetlerini elinin tersiyle itmektir. Fânî olana değil sonsuza (bâkî olana) talip olmaktır. Nihayetinde sabırla ve cesaretle, mutlak olan Hakk'a ve hakikate teslim olmak demektir.

Gazze'de çocuk olmak; hastalıkları, dertleri ve acıları kanıksamak; acılarla terbiye edilmek demektir. Ölüm yağdıran bombaların etkisiyle kolları ve bacakları koptuğu hâlde bunun farkına bile varamamak, kan gölünde yüzmek, ölümlerden ölüm beğenmek demektir. Nihayetinde bir sayıdan ibaret olmak, öldüğünde de numarator-den bir eksilmek demektir.

Gazze'de çocuk olmak, canını hiçe sayarak o körpe hâliyle bile zulme karşı direnmektir. Ölümden asla korkmamak, hatta ölümsüzlüğe varmak için ölüme sığınmaktır. O/nursuzca yaşanılacak bir hayatı elinin tersiyle itip şahadete koşmaktır. Dünyanın pisliğinden çok uzakta, canını bedel sayarak ebedî olan cennet hayatına talip olmak demektir.

İnsanlıktan Nasipsiz İsraililer Dün Olduğu Gibi Bugün de Rahat Durmamaktadır

Gazze'de 7 Ekim'den bu yana tarifi imkânsız bir zulüm sürüp gidiyor. Bugüne kadar şahadet

mertebesine ulaşarak vatanlaşanların sayısı, dile kolay 41 bini geçmiş bulunmaktadır. Vefat edenlerin 16 bin 500'ünün çocuk, 11 bininin kadın olması insanlık adına utanç vericidir. Bunun yanında on binlerce masum çocuk, şehit annesi olmaktan başka hiçbir suçları (!) olmayan kadın ve ihtiyar çeşitli uzuvlarını kaybederek sakat (muhtaç) konumuna düşmüştür.

İsraililer dün olduğu gibi bugün de rahat durmamaktadır. Yarın da rahat durmayacaklarını bugünkü davranışlarından anlamak mümkündür. İsrail, ABD'nin ve başta İngiltere olmak üzere Avrupa'nın şımarık çocuğudur. Her defasında aymaz bir çocuk gibi mızızlanmaktadır. Abileri onu terbiye edecek yerde daha da şımartmaktadırlar.

Bugün her saat bir çocuğun veya kadının hayatını kaybettiği, onlarcasının yaralandığı bir şehir olan Gazze, bütün insanî değerlerin derdest edildiği kapkaranlık bir belde konumundadır. Bugün bu zulüm coğrafyasında yaşananlar tarihe bir kara leke olarak geçmiştir. Filistin'de iyiler de kötüler de topyekûn imtihandan geçiyor.

Ortadoğu'yu cehenneme döndürmeye kararlı olan Siyonist Yahudiler bugün Gazzelilerin

şahsında bütün Müslümanlara duydukları kin ve nefreti ağız dolusu kasmaktadırlar. Onlar tarih boyunca Müslümanlardan haz almadılar. Müslümanlara düşman kesildiler. Her fırsatta Müslümanların açıklarından yararlanma kurnazlığı içinde oldular.

İşgal altındaki Kudüs ve Gazze dinmeyen acıların vatanı... Katliam, kan ve kin birbirine karışmış. Acıları ve gözyaşları bir kez olsun dinmiyor bu İslâm diyarının.

Müslümanlar birlikten çok uzak, adeta çil yavrusu gibi dağılmış dört bir yana. Siyonist'in hain plânı işlerken kuş uykusunda olması gereken ümmet maalesef mışıl mışıl kış uykusunda... Eskiden şeklen kınayanlar, artık ona da cesaret edecek durumda değil. Bugün Gazze'de yaşanan vahşeti ekranlardan bile seyretmeye dayanamıyoruz. Boykottan başka yapacak bir şeyimiz de yok. Fakat onu da adam gibi yapacak azmimiz ve kararlılığımız yok. Demem o ki Müslümanları kıskaç alan ve onlara acıların en büyüğünü yaşatan İsraili Siyonistler Allah'ı kıyamete zorluyorlar. Görünen o ki insanlığın kıyameti Gazze'den kopacaktır. Fiilî kıyamet kopmasa da vicdanlarda kıyamet çoktan kopmuş bile.

Simkeş-Zâde Hasan Feyzî ve Divân'ında İlâhî Aşka Daveti

“Hasan Efendi, istiğnâ evine Hakk'ın aşkı ile girmenin mümkün olacağını, Hakk'ın aşkının gam ile ulaşılacak bir menzil olduğunu ve Hz. İbrahim'in ateşe atıldığında her türlü varlık bağından kurtulması gibi hakikat arayıcısının da aşk ateşi ile varlığını tamamen yakıp Hakk'a yakınlık elde edebileceğini söyler.”

XVII. yüzyılda, Anadolu'da, dildeki başarısı ve gönlünün zenginliği ile dikkat çeken birçok mânevîyât erinden bahsetmek mümkündür. Onlardan biri, üstâdı Abdülehad Nûrî-i Sivâsî (öl. 1061/1651) ve onun yol göstericisi Abdülmecîd-i Sivâsî (öl. 1049/1639) kanalıyla Şemseddîn-i Sivâsî'nin (öl. 1006/1597) izini takip eden Hasan Feyzî Efendi'dir. Bu çalışmada, zâhirî ilimlere vukûfiyetinin yanı sıra gönlünü Hakk'ın tecelligâhı hâline dönüştüren bu örnek şahsiyet, Dîvân'ında ilâhî aşka olan daveti vesîlesiyile daha yakından tanıtılacaktır.

Hasan Feyzî Efendi: Hayatı, Eserleri ve Tasavvufî Şahsiyeti

Asıl adı Hasan olan bu zâtın babası, Simkeş Mehmed Ağa olarak tanınan Mehmed Efendi'dir. Gümüşten yapılan ince tellerle işlenen eşyaya sırma çekme işlemini yapanlara Simkeş denilmektedir. Hasan Efendi'nin babası Mehmed Ağa da Bâyezîd semtinde Simkeşlik mesleğini kısa sürede öğrenmiş, Simkeşbaş olarak uzun bir süre bu mesleği icra emiştir. Hasan Efendi, babasının künyesi hâline gelen mesleğine nispetle Simkeş-zâde olarak tanınmıştır.

Şeyhülislâm Yahya Efendi tarafından kendisine "Sîmî" mahlası verilen daha sonra üstâdı Abdülehad Nûrî Efendi tarafından "Feyzî" şeklinde mahlası değiştirilen ve bu mahlası

"Hasan Efendi'nin aşkı kılavuz edinenlerin ellerinde olmadan feryat edeceklerini, istiğna yurduna aşk ile ulaşacaklarını irfânî bilince ancak aşk ile ulaşabileceklerini zikrettiği görülmektedir.

vefâtına kadar kullanan Hasan Efendi, ilk eğitim ve öğretimini İstanbul'da tamamlar. Çok küçük yaşlardan itibaren şiir yazmaya başlayan Hasan Efendi, Abdülehad Nûrî Efendi'ye 18 yaşında intisap ederek maddî ve mânevî anlamda üstadından istifade eder. Abdülehad Nûrî Efendi ile birlikte Fâzıl Molla Çelebi (öl. 1088/1677), dersiâm Salih Efendi (öl. 1130/1718) ve Bıçakçı Mehmed Efendi (öl. 1109/1697) gibi isimlerden de dersler alan Hasan Efendi, Bülbülcü-zâde Abdülkerîm Efendi'nin (öl. 1107/1695) yerine bir müddet hücre-nişîn olarak görev de yapar. Hasan Efendi, gayretleriyle, Kudsî-zâde'den Halvetiyye, Bosnevî Şeyh Osman'dan (öl. ?) Nakşbendiyye ve Mevlevî Ahmed Dede'den (öl. ?) Mevlevîyye icâzeti de alır. Hasan Efendi, Topkapı dışındaki Takyeci İbrahim Çavuş Cami Cuma şeyhliği, Tophane'deki Kılıç Ali Paşa Cami Pazar vâizliği ve Edirnekapı dışındaki Emir Buhârî tekkesi şeyhliği gibi görevler îfâ eder.

Hasan Efendi, Vekâyiü'l-fudalâ müellifi Şeyhî Mehmed Efendi'nin (öl. 1145/1732) babasıdır. Şeyhî Mehmed Efendi, babasının vefatından sonra Emîr Buhârî Tekkesi'nde 32 yıl görev yapmıştır.

Hasan Efendi, 1102/1690'da İstanbul'da vefât eder ve Emîr Buhârî Tekkesi civarına defnedilir. Hasan Efendi, Gamze vü Dil, Mi'râc-nâme, Cevâb-nâme, Dîvân ve Beydâvî tefsirindeki Bakara Sûresi'ne yazdığı zeyl olmak üzere toplam beş eser kaleme almıştır.

Hasan Feyzî Efendi'nin Dîvân'ında İlâhî Aşka Dâveti

Hacimli bir Dîvân kaleme alan Hasan Efendi'nin bu çalışmasının bir "Aşk Dîvân"ı olarak tavsîf etmek abartı olmayacaktır. Hasan Efendi Dîvân'ın her safhasında, gönlü mâsivâdan temizlemek, Hakk'ın tecellîlerini tecrübe etmek ve vâsıl-ı ilalâh olmak için ilâhî aşka yâr olma konusunu işler. Dîvân'ın ilk cümlesinde "Gel ey hâme özün nâle-zem-i subh-dem it/ Safha-i kevne döküp eşküni müşgin-rakam it" diyerek çalışmasının aşk ile mânevî seyre davet çalışması olacağını belirten müellif, Hz. Mevlânâ'nın Mesnevî'ye başlarken bahsettiği neyin feryadına benzer bir başlangıçla eserine başlayarak aşk çağlayanı Hz. Mevlânâ'nın izini sürdüğünü de gözler önüne serer. Bu beyitte Hasan Efendi, tıpkı Hz. Mevlânâ gibi, kaleme seslenip özüne bakarak Hakk'tan ayrılmanın onu düşürdüğü gurbet dolayısıyla sabahlara kadar ilâhî aşkı arayan bir hakikat arayıcısı olmasını ona tavsiye eder. Bu arayış sürecinde gönlü dertli olan kimsese aşkın rehberliğine başvurmasını da tavsiye eden Hasan Efendi, "Gel ey âşık-ı mestâne niyâz it durma/Kaddüni çengleyin bezm-i firâkında ham it" mısraında ise Hakk'ın aşkı ile kendinden geçen hakikat arayıcısına bu defa Hakk karşısında yokluğunu hissedip O'ndan ayrılık yurdunda olmasından dolayı aşka sarılarak varlığın sırrını çözmesi şeklinde yol gösterir. Hasan Efendi, istiğnâ evine Hakk'ın aşkı ile girmenin mümkün olacağını, Hakk'ın aşkının gam ile ulaşılabilecek bir menzil olduğunu ve Hz. İbrahim'in ateşe atıldı-

ğında her türlü varlık bağından kurtulması gibi hakikat arayıcısının da aşk ateşi ile varlığını tamamen yakıp Hakk'a yakınlık elde edebileceğini söyler.

İlâhî aşkın kişinin mânevî yolculuğundaki dönüştürücü etkisi üzerinde de duran Hasan Efendi, "Işk kim âdemi her lahzada giryân eyler/ Kalbine şu'le salup cismine lertzân eyler" mısraında aşkın insanı sürekli ağlayan, kalbine ilâhî tecellîlerin doğmasına sebep olan ve bedenini titretip onu kendinden geçiren boyutuna dikkat çeker. Feyzî Efendi, aynı şiirin devamında aşkın insana irfanî bir bilinç kazandıracağı, beden ve gönlünü kirlerden arındırıp buraları tertemiz bir hâle getireceğini şöyle ifade eder: "Her kime etse eser Pertev-i ışk ey ârif/Gûyiyâ cân u dilin şem-i fûrûzân eyler." İlâhî aşkın vuslata erdirmede en etkili faktör olduğunu ve âşıkların ilâhî aşk dolayısıyla feryat etmekten geri duramayacaklarını ise şu şekilde dillendirir: "Işkdur hâsılı sultân-ı serîr-i dil ü cân/Eser eylerse kimün cânına nâlân eyler."

Lâyıkıyla kul olabilmek için Hakk'a dua eden Hasan Efendi'nin, varlık iddiasından sıyrılmamanın aşk ile mümkün olacağını vurguladığı bir şiirinde dünyaya değer vermemenin önemine, istiğnâ yurduunun aşk ile varılabilecek bir menzil oluşuna, bir lokma ekmek ve bir kat elbise ile bir köşede kalma pahasına âşıklara yâr olarak aşkı tatma isteğine şahit olunur:

Verelüm ışkun ile varımızı yağmaya
İltifât eylemeyüp zerre kadar dünyaya

Kuralum bâr-gehî menzil-i istiğnâya
Ser-fürû itmeyelüm devlet için Dârâ'ya

Tende bir köhne kaba elde biraz nân olsun
Âşık-ı bî-ser ü pâ başına sultan olsun.

Aşka düşen kimsenin dünyaya değer vermeyeceğini, ev, çoluk-çocuk, aile ve bedenden (nefisten) vazgeçip zarar ziyan nedir bunu bilemeyecek hâle geleceğini ve Hakk'a vuslat yolunda sâdık olan bu âşiğin Hakk ile her şeyinin

mutluluğa dönüşeceğini Şemseddîn-i Sivâsî'nin Abdülmecîd-i Şirvânî (öl. 972/1564) ile karşılaştığında söylediği bir beyitle destekleyerek şöyle dillendirir:

*Uşşâk-ı dil-figâr yanında cihân nedür?
Sûzân-ı ışka baş u ten u hanmân nedür?
Bilmez düşen bu vâdiye sûd u ziyân nedir?
Râh-ı talebde sâdika efkâr-ı cân nedür?
Canlar fedâ muhabbet-i cânâne ser degül
Erbâb-ı ışka terk-i ser itmek hüner degül*

Şemseddîn-i Sivâsî'nin vurguladığı noktayı, ona ait olan, son beyitteki alıntı ile dile getiren Hasan Efendi, Hakk'a vâsıl olmak isteyen bir kimseye aşk ateşine yakın olmanın gerekliliğinden de bahseder: "Şevk ile ol şem-i hüsnün olmuşam pervânesi/ Âteş-i ışka yakîn olmak münâsibdür bana." Müellif, aşka ulaşamayan, zâhidlik boyutunda kalıp âşıkları dışarıdan çile çeken kimseler olarak görenlere bazı eleştirilerde de bulunur:

*İşka düş zâhid bu denlü gam nedür?
Zahm-ı cânê sen de göre merhem nedür?
On sekiz bin âlemi seyr eyledün
Bilmedün hayfâ dahî âlem nedür?
Görmedün ömrün irişdi âhire
Cur'a-i peymâne-i Edhem nedür?
Kendünü âdem sanursın sen velî
Bî-habersin sorsalar âdem nedür?
Âlem-i kibr okumışlar nâmını
Feyziyâ ben kendümi bilmem nedür?*

Zühd boyutunda kalmayı eleştiren Hasan Efendi'nin bu şiirinde bir yandan da aşkın on sekiz bin âlemi seyre daldıran, mânâ âlemlerini tecrübe ettiren, kibir gibi kişinin kurtulması gereken çirkinliklerden kişiyi kurtaran ve sâliki kendinden geçirerek hakîkî bilgiye onu ulaştıran yönlerine de dikkat çektiği görülmektedir.

Sonuç

Kendini aşk vadisinde yolu Mecnûn'a çıkan bir âşık olarak tanımlayan Hasan Efendi'nin, ilâhî aşka davetini buradaki tespitlerle sınırlandırmak mümkün değildir. Burada dile getirildiği kadarıyla Hasan Efendi aşkı, gönlü mâsivâdan temizlemek, Hakk'ın tecellîlerini tecrübe etmek ve vâsıl-ı ilallâh olmak için yâr olarak görmektir. Mânevî seyrin aşk ile anlam kazanacağını belirten Hasan Efendi'nin aşkı kılavuz edinenlerin ellerinde olmadan feryat edeceklerini, istiğna yurduna aşk ile ulaşacaklarını, Hakk'ın tecellîleri karşısında âcizliklerini görüp, müptela olacakları dertlerini, dertlerine derman göceklerini ve irfânî bilince ancak aşk ile ulaşabileceklerini zikrettiği görülmektedir. Yine o, sâlikin varlık iddiasından aşkın tesiri ile sınırlanabileceğini, dünya ve içindekilere aşk sayesinde değer vermeyeceğini ve irfânî bilincin de ancak aşk ile kişiye bahşedileceğini dile getirir. Hasan Efendi bu tespitleri ve zâhidlere yönelik eleştiri ile aslında aşkın değiştirici ve dönüştürücü etkisini vurgulamak ister. Onun aşka dair anlatılarındaki asıl amacı olan bu noktaya dair şu şiiri ile çalışma sonlandırmak isabetli olacaktır:

*İşkile feth olup hizâne-i dil
Görinüp dürr-i dermiyâne-i dil
Nâr-ı ışkun dilerse cây-ı karâr
Dostum işte âşiyâne-i dil
Genc-i vaslına mahrem olmadığı çün
Oldı virâne Feyzî hâne-i dil.*

Dipnot

* Dr. Fâtiğ ÇINAR, Sivas İl Vaizi

Yazının geniş dipnotlarını web sitemizin makaleler bölümünde bulabilirsiniz.

İsrail Soykırım Suçu İşliyor!

“İsrail yönetimi, Filistinlilere karşı uyguladığı soykırımcı tutuma dünyadan gelen tepkileri dizginlemek için yıllardır anti-semitizmi etkili bir kalkan ve istismar aracı olarak kullanıyor. Filistin halkına düzenlediği insanlık dışı saldırıları eleştirenlere anti-semitist damgasını vuruyor ve suçlamaları kolayca püskürtüyor.”

İsrail, Filistinlilere yönelik zulüm ve saldırganlıklarını tekrar tekrar sergilemekten bıkmıyor, kan ve gözyaşına doymak bilmiyor. Uçak, top ve tanklardan attığı tonlarca bomba ile milyonlarca Filistinlinin hayatını karartmaktan, canını almaktan ne yazık ki vazgeçmiyor. Hunharca katledilen on binlerce Filistinliye, Gazze’de maalesef yeni on binler eklemekten, tüm medenî dünyanın ve İslâm âleminin gözü önünde sarfı nazar etmedi.

Avrupa’da soykırıma maruz kalan Siyonist Yahudiler, aynı yöntemle bu defa kendileri soykırımın en âlâsını Müslüman Filistinliler üzerinde yüzlerce kez irtikâp etmekten çekinmiyorlar. Yahudi soykırımının bedelini, maalesef masum Filistinlilere ödetiyorlar.

Tel Aviv’in 1974-1993 arasında belediye başkanlığını yapan Shlomo Lahat’ın telaffuz ettiği Siyonist taktik galiba geçerliliğini koruyor: “Filistinliler bu topraklarda köle olarak yaşamayı kabul edinceye kadar katliamı sürdürmeliyiz!” Gazze Soykırımı’nda bir kez daha gördük ki, terörist devlet dürtüsü, İsrail’i var edip yaşatan yegâne hayatî hususiyettir.

İsrail yönetimi, Filistinlilere karşı uyguladığı soykırımcı tutuma dünyadan gelen tepkileri dizginlemek için yıllardır anti-semitizmi etkili bir kalkan ve istismar aracı olarak kullanıyor. Filistin halkına düzenlediği insanlık dışı saldırıları eleştirenlere anti-semitist damgasını vuruyor ve suçlamaları kolayca püskürtüyor.

Bu noktada, İsrail’in ortaya koyduğu terör ve soykırıma dayalı politikalarını tenkit eden Yahudi aydın, yazar ve akademisyenlerin görüş ve değerlendirmelerini serdetmek, konuya içerden bir bakış kazandırmak bakımından önemlidir.

Anti-Siyonist Yahudi Çevrelerden İsrail’e Tenkitler

Günümüzde, Siyonizm’e ve İsrail’in uygulamalarına ilişkin eleştirileriyle bilinen düşünür ve yazarlar arasında Musevîliğe mensup, İsrail üniversitelerinde görev yapan akademisyenler de

“İsrail, içinde yaşadığı İslam Denizi’nin bir güngüçlenip birleşmesi ve kendisini kuşatıp imha etmesinden endişeleniyor. Buanlamda İsrail, kurulduğundan beri var olma sancısı çekiyor.”

vardır. Kendisi bir Yahudi olan Noam Chomsky, yazı ve kitaplarının çoğunda Siyonizm’e ve Siyonizm’e destek veren ülkelerin politikalarına en fazla muhalefet eden ve tenkitleri, başta ABD olmak üzere tüm dünyada yankı uyandıran yazarlardan biridir. Diğer taraftan Profesör Benny Morris, “Correcting A Mistake: Jews and Arabs in Palestine/Israel, 1936-1956” (Bir Hatayı Düzeltmek: Filistin/İsrail’de Araplar ve Yahudiler) adlı kitabında, şahitlerin ifadeleri ve gizli tutanaklarla Siyonist vahşeti detaylı bir şekilde ispatlamıştır.

2001 yılında ölen Israel Shahak de İsrail’in terörist eylemlerini eleştiren ünlü isimlerdendir. Shahak, “Jewish History, Jewish Religion and the Weight of Three Thousand Years” (Ya-

hudi Tarihi, Yahudi Dini ve Üç Bin Yılın Ağırlığı) başlıklı çalışmasında, Siyonizm'in dünya için ne ölçüde bir tehdit unsuru olduğunu şöyle dile getirmiştir: "İsrail, sadece kendisi ve komşuları için bir tehlike unsuru olarak kalmamakta, dünyadaki tüm Yahudiler, Ortadoğu'da veya diğer bölgelerdeki tüm dünya ülkeleri ve milletleri için büyük bir tehlike içermektedir."

"İsrail'de en nefret edilen İsraililerden" olduğunu söyleyen Ilan Pappé ise, İsraililerin Filistin halkına yapılan zulme neden kayıtsız kaldıklarıyla ilgili tespitleri oldukça düşündürücüdür: "Bu aslında daha çocuk yuvalarında başlayan, Yahudi kız ve erkeklerini bütün hayatları boyunca takip eden, çok uzun bir fikir aşılama sürecinin meyvesidir. Böylesine güçlü bir aşılama mekanizması ile inşa edilen bir fikri sökülüp atmanız çok zordur. İlkel, neredeyse henüz var olmamış ve düşman olan diğer insanlara karşı faşist bir bakış açısı kazandırır. O bir düşmandır ve ilkel olduğu, Müslüman ve anti-semit olduğu için düşmandır; yoksa bizler onun topraklarını işgal ettiğimiz için değil."

Soykırımcı Şiddetin Köktenci Kaynakları

"İsrail haydut bir devlete dönüştü." diyen Yahudi asıllı uluslararası ilişkiler uzmanı Profesör Avi Shlaim'in belirttiğine göre, İsrail'in izlediği nihai politikanın kökeni, faşist ideolojisinden ötürü "Vladimir Hitler" lakabıyla anılan Vladimir Jabotinsky'nin 1920'lerde geliştirdiği "Demirden Duvar Doktrini"ne dayanmaktadır:

"Tüm yerli halklar, kendilerini kurtarmaya yönelik bir ışık gördükleri sürece topraklarına yerleşen yabancı kolonicilere karşı direnirler. Araplar da Filistin'in İsrail toprağı haline gelmesini engelleyebileceklerine dair bir umut taşıdıkları müddetçe direneceklerdir.

Dolayısıyla yerleşimimiz, onların asla parçalayamayacakları, Yahudi süngülerinden oluşmuş bir demirden duvarın arkasında gelişebilir. Gönüllü bir anlaşma kesinlikle mümkün değildir. Araplar bizden kurtulabileceklerine dair az bir umut bile besleseler, direnişten vazgeçemeyeceklerdir."

Filistinlilere karşı sergilenen insanlıktan napsiz düşünceler ve davranışların kaynakları hakkında Yahudi yazar Aşad Haam, "İsrail'den Gerçekler" isimli kitabında şu teşhislere yer vermiştir: "Yahudiler sürgünde iken köleydiler, şimdi ise kendilerini sonsuz bir özgürlük içinde buldular. Bu büyük değişiklik onların bir kölenin kral olması örneğinde görüleceği gibi baskı ve zorbalığa meyletmelerine neden oldu. Araplara büyük bir gaddarlık ve düşmanlıkla davranıyorlar, haksızlıkla topraklarına tecavüz ediyor, onları hiçbir neden olmaksızın hem de hayâsızca dövüyorlar."

İsrail'in saldırganlık ve barbarlığının köklü sebeplerinden biri de, 1187'deki Hittin Savaşı'nda, Selahaddin Eyyubi'nin Haçlıları yok ettiği gibi, kendisinin de aynı akıbete maruz kalma korkusudur. İçinde yaşadığı İslam Denizi'nin bir gün güçlenip birleşmesi ve kendisini kuşatıp imha etmesinden endişeleniyor. Bu anlamda İsrail, kurulduğundan beri var olma sancısı çekiyor. Varlığının idamesi, Müslümanların zayıf ve parçalanmış olmasına bağlıdır. İsrail yeni bir cih-

da/intifaya izin vermemek için 1950'lerden bu yana beka stratejileri geliştiriyor. Buna göre Müslümanlar birleşmemeli ve İsrail'e yeni nefesler aldırılmamalıdır.

Sözde Kutsal Kaynaklardaki Kanlı Telkinler

Terör, zulüm ve işkence, İsrail için "kutsal"dır. Çünkü tahrif edilmiş dini kaynaklar mubah görüyor ve meşru bir misyon olarak açıkça emrediyor. Yahudiler, Filistinlileri yok ederken muharref Tevrat'ın şu barbarca düsturlarına iman ediyorlar: "Rabbin, Musa'ya emretmiş olduğu gibi bütün erkekleri öldürdüler, kadınları esir aldılar, bütün şehirleri yaktılar. Bütün erkek çocukları ve bir erkekle karı koca hayatı yaşamış bütün kadınları öldürün."

Eski Ahit'in, Tesniye Kitabı 7. Babında da, hâşâ Allah adına öldürmeye azmettirici öğretiler şöyle dikte ediliyor: "Onları tamamen yok edeceksin; onlarla ahdetmeyeceksin; onlara acımayacaksın. Çünkü sen Allah'ın mukaddes bir kavmisin." I. Samuel Kitabı 15. Bab'ta ise şu tav-

siyeler yer alıyor: "Onların her şeyini tamamen yok et ve onları esirgeme. Erkekten kadına, çocuktan emzikte olana kadar hepsini öldür."

Dolayısıyla bu sapkın dinî-ideolojik anlayış ve telkinlere dayanan Siyonist İsrail Devleti'nin gözünde, kendisine karşı direnen Filistinliler ahmak bir vahşîler topluluğudur ve varlık olarak ciddiye alınmayacak bir sürüden ibarettir. Yasalara göre vatani gasp edilen Filistinliler, 'daha az gelişmiş' olduklarından, Yahudilerden daha az ve basit haklara sahiptir.

ABD Yönetimi ve Evanjelistlerin Azmettiriciliği

İsrail terörünü alevlendiren başlıca faktörlerden biri de, Batının tipik çifte standart anlayışı ve Washington yönetimine musallat olan Evanjelist köktenciliktir. ABD'nin, İsrail'e karşı kayıtsız kalmasının Evanjelist görüşten türediği; İncil metinlerine istinaden 'eleştirmeyen destek' verdiği bir vakıdır. Yaygın fikir; İsrail'deki Yahudilerin her gün yeni bir 11 Eylül yaşadığı, sürekli terörizm tehlikesi altında kaldığı ve Filistinlilerin "terörist" olduğudur.

Dispensationalism denen teoriye göre, kutsal Filistin toprakları, Yahudilere Tanrı tarafından vaat edilmiştir. Hz. İsa'nın dünyaya yeniden gelişi, Yahudilerin bu topraklarda tam manasıyla güçlü bir devlet kurmasıyla vuku bulabilecektir. Hıristiyanların tarihin sonunda olacağına inandıkları Armagedon Savaşı, Filistin topraklarında gerçekleşecek ve İsrail/Yahudiler bu savaşta mühim bir rol oynayacaktır.

Netice itibariyle İsrail'in gerçekleştirdiği tüm kanlı eylemlerde, başta ABD olmak üzere destek veren ya da kayıtsız/sessiz kalan tüm Batılı ülkelerde de sorumlu ve suç ortağıdır.

Filistinlilere Yapılan Alenen Soykırımdır!

İsrail genelkurmay başkanlarından Moşe Yaalon, Filistinlilere matuf şiddet politikalarını ciddi bir şekilde tenkit etmiş; bunun, "hayatları katlanılmaz hâle gelen" Filistinliler arasında, İsrail'e

yönelik nefret dalgasının daha fazla kabarmasına ve radikalleşmesine yol açtığına dikkat çekmiştir.

Aynı tehlikeye, İsrail'in liberal eğilimli gazetesi Haaretz, Theodor Herzl'in 100. ölüm yıldönümü dolayısıyla yayımladığı 9 Temmuz 2004 tarihli başyazısında şöyle işaret etmiştir:

"Yahudi devletinin yeni yorumu Filistinliler üzerinde, onların iradesine aykırı olarak egemenlik kuran bir ırk ayrımcısı devlet biçimine bürünecek olursa, Siyonizm'in 21. yüzyılda ayakta kalmasına imkân olmayacağını da korkmadan söyleyebiliriz. Bugün İsrail işgali altında yaşayan Filistinlilerin durumunun, 19. yüzyıl sonlarında Avrupa Yahudilerinin içinde bulunduğu ve Herzl'in çare aradığı durum kadar kötü olduğunu unutmamalıyız. Yahudi devletinin geleceği, yanında ve içinde yaşayan Filistin milletinin geleceğine bağlıdır ve buna ahlâkî ve mantıkî çözüm, yaşanan gerçekliğin değiştirilmesinde yatıyor."

Buraya kadar zikrini ettiğimiz gerçekleri, istisnaî bir vicdan ehli hakikatperest olarak İsrailli muhalif yazar İsrail Şamir'in şu muhteşem tespitleri adeta taçlandırmaktadır:

"Yahudi ordumuz sivilleri öldürüyor, evleri yıkıyor, milyonları açlığa mahkûm ediyor ve Filistin köylerini ablukaya alıyor; işlediğimiz suçlar Çeçenistan ve Afganistan'daki Rus zulmünü, Vietnam'daki Amerikan zulmünü, Bosna'daki Sırp zulmünü geçti. Alman Nazilerinin sevmediğimiz yanı nedir, ırkçılıkları mı? Bizim ırkçılığımız daha az zehirsiz değil! Biz ırkçılığa başkası öyle olduğunda karşıyız. Biz ölüm mangalarına ve gizli operasyonlara bize karşı yapıldığı sürece karşıyız. Kendi katillerimiz, Yahudi özel kuvvetleri bizim övünç kaynağımız. Yahudi devleti, yasal olarak cinayet mangaları bulunduran, katliam politikası güden, Orta Çağ işkenceleri uygulayan dünyadaki tek yer."

İsrail Terörü Barışa Engel

Baskıcı, saldırgan ve katliamcı terör devleti

karakteri, İsrail'i kuran ve yaşatan dinî, siyasî ve ideolojik kültürün hayatî bir parçası ve varlık sebebi olduğu artık aşikârdır. Bugün İsrail, kendini Ortadoğu ve tüm dünyadan soyutlamış, kan deryası üstünde yükselen bir terör ve soykırım devleti hâline gelmiş durumdadır. Filistin ise, şiddet, zulüm ve soykırımda sınır tanımayan zalim Siyonist İsraililerin eliyle, büyük bir kan gölü ve kabristana dönmüş vaziyettedir.

Son tahlilde İslâm Birliği sağlanmadığı; barış ve istikrarın engeli İsrail terörü yok edilmediği ve nihayet Siyonist tahakküm ve soykırım sona erdirilmediği müddetçe, ne Filistin'de ne de Ortadoğu'da hasret kalınan huzur ve sükûn uzun bir süre seraptan ibaret kalmaya devam edecektir. İslam Âleminin bağrındaki bu zulüm odağı ve insanlık ayıbının temizlenmemesi, medenî dünya ve tüm Müslümanlar için ağır bir vebaldir. Filistin, ırkçı ve soykırımcı Siyonist istiladan mutlaka kurtarılmalıdır.

İsrail'in kurucusu David Ben Gurion'un, 1967'deki Altı Gün Savaşları esnasında söylediği sözler nihaî anlamda geçerlidir ve inşallah mukadder olacaktır: "Bu kadar kan döktüğümüz kum tanelerinin her birini elde tutabilmeyi çok arzu ederdim. Bu toprakları şimdiki sahiplerine iade etmek zorundayız. Aksi takdirde biz Arap topraklarını işgale devam ettiğimiz sürece bizim kutsal topraklarımıza barış hiçbir zaman gelmeyecektir."

Kaynakça

- Ralph Schpenmann, Siyonizm'in Gizli Tarihi, İstanbul, 1992.
Alan R. Taylor, İsrail'in Doğuşu, İstanbul, 1992.
Grace Hallsell, Tanrıyı Kıyamete Zorlamak, Ankara, 2002.
İbrahim Nafile, "İsrail'in Anti-Semitismi", El Ahram Weekly, 20-26 Kasım 2003.
Cevat Eroğlu, İsrail'in Beka Stratejisi, İstanbul, 2003.
Tarih ve Düşünce Dergisi, Nisan 2004.
İsrail Şamir, "Kaybedilen Ateş İmtihani", Yarın Dergisi, Mayıs 2002.
İsmail Çolak, Bitmeyen Hesaplaşma-Hilal ile Haçın Dünü Bugünü, 4. Baskı, İstanbul, 2014.

Hakikat Cevherine Erişmek

“Mürşid-i kâmiller bağlularının âhiretini kurtarmak doğrultusunda nasihatler verirler. İslâm'ı en güzel hâliyle yaşatmaya çalışırlar. Amaçları bu dünyada tertemiz bir hayat yaşatarak emâneti yine tertemiz bir şekilde teslim edilmesini sağlamaktır.”

1. Beyit

*Gönül nefesine hâkim oluben eyle zafer peydâ
Ziyâsı kalbi rûşen kılmağa et bir kamer peydâ*

(Ey gönül sen nefesine hâkim olursan, onun dediğini yapmazsan, nefesine boyun eğmezsen zafere ulaşırsın, başarılı olursun. Sen; ışığı, nuru, seni aydınlatacak bir ay/mürşid-i kamil bul. Nasıl ki ay geceleri aydınlatırsa mürşid de karanlık gönülleri nurlandırır, aydınlatır.)

Peygamber Efendimiz “*Cihadın en büyüğü nefisle cihattır.*” buyurarak nefse karşı sabır ile mücâdele hâlinde olunmasının önemini vurgular. Bunu tek başına gerçekleştirmek pek güçtür. Bunun içinde bir mürşid-i kâmile bağlanmak gerekir, çünkü O büyükler bağlılarının âhretini kurtarmak doğrultusunda nasihatler verirler. İslâm’ı en güzel hâliyle yaşatmaya çalışırlar. Amaçları bu dünyada tertemiz bir hayat yaşatarak emânetin yine tertemiz bir şekilde teslim edilmesini sağlamaktır. Mürşidin manevî ışığı, içimizdeki ve önümüzdeki karanlıkları aydınlatabilir. Bu sebeple bağlı bulunulan kapıya tam olarak bağlanmalı, Pir Hazretleri’nin söylemiş olduğu sözleri can kulağı ile dinlemeli ve kendi hayatına tatbik etmelidir. Tarihten şu güzel kıssayı nakledelim.

Akşemseddin Hazretleri müderrisken Hacı Bayram-ı Velî’ye talebe olmak üzere Ankara’ya gelmişti. Fakat şeyhin dükkân dükkân dolaşıp para topladığını görünce, oradan ayrıldı. Zeynüddîn Hafî Hazretleri’ne talebe olmak üzere Mısır’a doğru yola çıktı. Haleb’e vardığı gece bir rüya gördü. Rüyasında, boynuna bir zincir takılmış Ankara’da Hacı Bayram-ı Velî’nin eşliğine bırakılmıştı. Zincirin ucu ise Hacı Bayram’ın elindeydi. Bu rüya üzerine, Akşemseddin yaptığı hatayı anlayarak derhal Ankara’ya geri döndü. Şehre ulaştığında Hacı Bayram-ı Velî’nin talebeleriyle ekin biçmeye gittiğini öğrendi. Tarlaya gitti. Fakat Hacı Bayram-ı Velî Hazretleri ona hiç iltifat etmediler. Akşemseddin, diğer talebelerle birlikte ekin biçmeye başladı. Yemek vakti geldiğinde, insanların ve orada bulunan

“Gönül sırlarla dolu bir Hâle’dir, dostu/sevdiğini bir bakışta görmek için gönül gözüne sahip olmak gerekir. Çünkü her şey gönül deryasında yer alır.”

köpeklerin yiyecekleri ayrıldı. Hacı Bayram-ı Velî, talebeleriyle yemek yemeye başladı. Yine Akşemseddin’e hiç iltifat etmeyip, yemeğe çağırmadı. Akşemseddin yaptığı hatayı bildiği için, kendi kendine; “Ey nefsim! Sen, Allahu Teâlâ’nın büyük bir veli kulunu beğenmezsen, işte böyle yüzüne bile bakmazlar. Senin lâyık olduğun yer burasıdır.” diyerek, köpeklerin yanına yaklaşmış, onlarla beraber yemek yemeye başladı. Hacı Bayram-ı Velî Hazretleri, Akşemseddin’in bu tevazuuna dayanamayarak; “Köse! Kalbimize çabuk girdin, yanımıza gel.” deyip iltifat etti, kendi sofrasına oturttu. Sonra ona; “Zincirle gelen misafiri, böyle ağırlarlar.” diyerek, onun gördüğü rüyayı, keramet göstererek bildiğini belirtti.

2. Beyit

Bu göz ile görülmez rü’yet-i dil-dâre ey gönülüm

Edegör bir bakışda dostu görmeğe basar peydâ

(Ey gönlüm baş gözüyle sevgiliyi göreceğini sanma dostunu, sevdiğini bir bakışta görebilecek kalp gözüne, gönül gözüne sahip ol. Öyle ki gözlerini yumduğunda sevdiğinle beraber ol. Sen onu her andığında o senin yanındadır.)

İlk mısra için dikkate değer ilk kelime dil-dâre’dir. Kelime birinin gönlünü almış olan sevgili demektir. Gönül alma bakış/nazar ile olur. Çünkü tasavvufta göz çok önemlidir, nazar çok önemlidir. Bir nazar ile her şey değişebilir, gönlün derinliklerine kadar nüfuz eder. Gönül sırlarla dolu bir Hâle’dir, dostu/sevdiğini bir bakışta görmek için gönül gözüne sahip olmak gerekir. Çünkü her şey gönül deryasında yer alır, bu

sebeple gönlün çok temiz olması gerekir, orada misafir olarak ağırladığın dostuna lâyük bir hâlde bulunması gerekir. Gönül öyledir ki sınırsız bir deryadır. Şu örnek ne kadar manidardır.

Gazneli Mahmut küffâr ile savaş hâindedir, düşman ordusu ise hem çok kalabalık hem de çok güçlüdür. Kendisi birden atından inip bir köşeye çekilir, yüzünü toprağa koyar ve Ebu'l-Hasan Harakânî Hazretleri'nin hırkasını eline alıp; "İlâhî! Şu hırkanın sahibinin yüzü suyu hürmetine şu kâfirlere karşı bize zafer verirsen, ganimet olarak ele geçireceğim her şeyi derişlere vereceğim." diye duâ eder etmez küffâr tarafından bir toz ve duman kopar. Karanlıkta kılıçlarını birbirine saplayıp yekdiğerini katlederler ve dağılıp giderler. Böylece İslâm askeri zafer kazanmış olur. O gece Sultan Mahmut bir rüya görür. Harakânî Hazretleri ona şunları söyler: "Hakk'ın dergâhında, hırkamızın yüzü suyu hürmetine muzaffer oldun, eğer o anda isteseydin, Allah'ım şu küffâr ordusu Müslüman olsun deseydin, tamamı İslâm ile şerefyap olacaktı."

Zahir Hükümdarı olan Gazneli Mahmud, Hasan El- Harakânî'nin mânâ/gönül sultanlığına bu şekilde hayranlık besler. Mûtî ve tâbî olur.

3. Beyit

*Gönül pasın silip at cümle pâk olsun için dışın
Hakâyık gevherine et derûnunda makarr
peydâ*

(Gönlündeki kiri pası kötülükleri çıkar, at, için-dışın temizlensin pak olsun. İçinde hakikat incilerini, cevherini ağırlayacak bir makam hazırla. Öyle bir makam hazırla ki gelecek o nadi-de misafir o makamda ağırlansın.)

Gönül ilâhî aşkın tecellî ettiği yerdir, ilâhî sırlara açık kapıdır, Allah'ın evidir. O kapı açık-sa, gönül gözü de açıktır; kapalıysa gerçeklerden uzaksınız, demektir. O kapı durup dururken açılmaz. Kişi, gönül kapısının ve basiret gözü-nün açılması için gayret etmelidir. Bu da Hakk dostlarının rahle-i tedrisatından geçmekle olur. Tarîk-i âliyenin sohbetlerine devam etmek insa-

nı kâmil hâle getirir saliki... Sohbetinde iki gönül, Allah için bir araya gelirse, Cenâb-ı Allah'ın füyuzatı, gönüllere tecellî eder. Beyitte için dışın ikilemesi çok önemlidir. Çünkü kişi önce içini güzelleştirecektir. İnsanın içi güzelleşirse dışı da güzelleşir. Zira iç güzelliği dışı yansır. Bu iç güzelliğinin belireceği ve güzelliğin idâme edileceği yer ise gönüldür.

4. Beyit

*Figân ü zâr edip tâ subha dek akıt gözünden
yaş*

Derûnunda edegör aşk ile âh u şerer peydâ

(Sabahlara kadar ağlayıp inleyerek gözlerinden yaşlar akıt. İçinden öyle bir 'Ah!' çek ki Allah aşkı ile aşk kıvılcımları ortaya çıksın.)

Âşık devamlı, özellikle seher vakti ah eder. Bu ah, içindeki ateşten dolayı dumanlı ve kıvılcımlıdır. Ah, o kadar tesirlidir ki yerleri gökleri yakıp tutuşturabilir. Bu yüzden ah âşıklık alâmetidir ve ah gönülden çıkar. Gönül ise Allah'ın evidir. Aşkın yeri de gönüldür. Ayrıca ah kelimesi Allah'ın remzidir. Çünkü bu kelimenin harfleri Allah kelimesinin ilk ve son harfleridir. Yani ah kelimesi Allah kelimesinin kısaltılmışıdır. Bu sebepten dolayı dervişler aşk ile ah ettiklerinde Allah'ı zikretmiş olurlar. Böylece beyitte geçen âh u şerer ifadesinin anlamı ortaya çıkar. Gözyaşları ise içten söylenen ah'ı kuvvetlendirir. Allah için dökülen gözyaşı muhabbetin, sevginin alametidir. Gönlü, kalbi, rûhu temizler. Can-ı gönülden bir ah çekmek yani Allah demek dervişin duasını Cenâb-ı Mevlâ'ya eriştirir ki duaların kabulüne vesile olduğu gibi vuslat kapılarını sonuna kadar açar. Yeter ki gönülden bir ah çekilsin, bir Allah denilsin.

5. Beyit

*Dil-i bî-mârına dermânı gözle fecr-i sâdıkda
Kamu derde devâlar bahş olur vakt-i seher
peydâ*

(Gerçek fecirde, şafak sökmeden önce sıkıntılı hasta gönlüne bir derman/çare ara şunu bil

ki her türlü derdin devası seher vaktinde ihsan olur, seher vaktinde bütün dertlere devalar verilir.)

Seyyid Osman Hulûsi Efendi seher vaktine ayrı bir önem verirdi. Sevenlerine ve bağlılarına bu vakti çok iyi değerlendirmelerini söylerdi. Seher vaktiyle ilgili de pek çok beyit kaleme almıştır. Seher vaktinin gizemi ve sırları ise bu beyitler içerisinde gizlidir.

Âşıklar için en bereketli vakit gecedir. Onlar geceleri uyumazlar. Ah u vah ederek vuslatı arzular ve bu arzularını gözyaşları ile sükût bir hâlde haykırırlar. Yani seherler hâl ehlinin sevdiği ile gizlice buluştuğu zamanlardır. Âşıklar kesretten kurtulmayı ümit ederler. Onların gece boyunca ah u figân ederek dertlerini ifade edip derman istemelerinden kasıt vuslata nail olmaktır. Aslında dert Hak'kın derdiyle dertlenmek, dertlenirken de O'nu unutmamak, her an sevdiğiyle beraber olmaktır. Sevdiği ile bir oluktan sonra geriye kalanı ise kıyl ü kal dir.

6. Beyit

*Oturtub ey gönül tahta o Yûsuf meh-likâyı çün
Erişdirsin hemen Ya'kûb-ı zâra bir haber peydâ*

(Ey gönül ay yüzlü Yusuf'u/sevdiğini, dostunu gönül tahtına oturt ki Yusuf'un/sevdiğinin hasretiyle inleyen ağlayan Yakub'a bir haber uçurulsun, ulaştırılsın.)

Bu beyitte Yusuf Sûresi'ne atıfta bulunulmuştur. Kısaların en güzeli olan Yusuf (a.s.) kıssası anlatılmıştır. Yusuf (a.s.) gönül tahtına oturtulduktan sonra, onun hasretiyle yanıp tutuşan acılı babası Yakup'a bir haber ulaştırılması istenmektedir. Böylece hasretle yanıp tutuşan iki yürek, büyük bir bayram sevinci yaşayacaktır. Zira sevilenin; sevenin gönül tahtında oturması, sevenlerin birbirine kavuşması en makul ve en yakışan davranıştır. Bu sevgi öyledir ki on günlük mesafeden sevdiğinin kokusunu alır. Aslında Yakup, nasıl oğlu Yusuf'un hasretiyle yanıp tutuşmuşsa, maneviyatla dolan hicranlı gönüller de Allah'ın, Rasûlullah'ın ve pîrânın aşkıyla

“Tasavvufta sır çok önemlidir; yaşanan hâller, makamlar çok ayrı bir kıymete sahiptir. Öyle ki tüm feyz (manevîyat) her yöne buradan yayılır. Bu durumu söz ile anlatabilmek mümkün değildir, ancak bu durumu yaşayan ve kaleme alan bilebilir.”

yanıp tutuşmaktadır. Şu da unutulmamalıdır ki; sevgi büyükten küçüğe doğru gelir, büyükler sevsin ki küçüklerde bu sevginin ulviyeti ile yükleri sevebilsin.

7. Beyit

*Hulûsî ismini yâd etmeğe ihvân u yârânın
Fenâ dârında et sen kudretince bir eser peydâ*

(Ey Hulûsi! İhvanlarının, sevenlerinin, insanların senden sonra da ismini anmaları için bu fânî dünyada elinden geldiği kadar çalış güzel eser/eserler meydana getir.)

Seyyid Osman Hulûsi Efendi hizmete çok önem vermiş, pek çok eser vücuda getirmiştir. Öyle ki bu beyiti okuduğumuzda şu hadis-i şerifi hatırlıyoruz. “Kişi vefât ettiğinde üç hâlde amel defteri kapanmaz: İlmî eser verdiği, sadaka-i cariyeye bıraktığında, hayırlı evlât yetiştirdiğinde.” Seyyid Osman Hulûsi Efendi Hazretleri'nin hayatında bu üç haslet ise net bir şekilde görülmektedir. Gelecek kuşaklara yönelik muhteşem telif eserler bırakmıştır, Bunlar; Dîvân'ı, Mektûbât'ı ve Hutbeleridir. Yaptığı hizmetleri, imar ve ihya faaliyetleriyle çok sayıda eserleri günümüze kadar gelmiştir. Seyyid Osman Hulûsi Efendi'nin tüm misyonunu ve çalışmalarını, yetiştirdiği ve emânetini teslim ettiği halefi ve evladı Hamid Hamideddin Ateş Efendi tarafından günümüzde en iyi şekilde temsil edilmekte, tüm hizmetler artarak devam etmektedir.

Kulluğun Özü Duâ

“Dinî hayatın alâmeti duâdır. Dindar olmak duâkâr olmakla paralellik arz eder. Din duygusu rûhî bir olgudur. Duâ da din duygusu gibi rûhî bir olgudur.”

Yüce Allah Furkan Sûresi 77. âyette şöyle buyurmaktadır: *“(Rasûl’üm!) De ki; ‘(Kulluk ve) duânız olmasa, Rabb’im size ne diye değer versin? (Ey inkârcılar! Size Rasûl’ün bildirdiklerini) kesinkes yalan saydınız; onun için azap yakanızı bırakmayacaktır!”*

Bu âyette Allah katında ibâdet ve duânın ne kadar önemli olduğuna işaret edilmektedir. Zira Yüce Allah, Zariyât Sûresi 56. âyette *“Ben, cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.”* buyurmaktadır. İnsan, Allah’a ibâdet ve duâ etmezse Allah ona ne diye değer verecektir ki, Allah’ın gönderdiği peygamberin bildirdiklerini yalan sayan ve Allah’a duâ ve ibâdetle bulunmayanların azap yakalarını bırakmayacaktır.

İnsan âciz bir varlıktır. Arzu, istek ve ihtiyaçları ise çok fazladır. Bu arzu ve ihtiyaçlarını tek başına elde etmesi çoğu zaman imkânsızdır. İnsan bütün maddî manevî arzu ve ihtiyaçlarına ancak kudreti sınırsız olan Yüce Allah’tan istemekle kavuşabilir. Bunun yolu ise duâdır.

Duâ kelimesi Arapça sözlükte, *“birine seslenmek, çağırmak, birini bir şeye sevk eylemek, teşvik etmek ve davet etmek”* gibi anlamlara gelmektedir. Terim olarak duâ ise; *“küçüğün büyükten, âcizin güçlüden ihtiyaç ve arzusunu ciddî olarak istemesi ve rica etmesi”* demektir. Toshihiko İzutsu, duâyı, *“kalbin Allah ile konuşmasıdır”*, şeklinde tarif etmiştir.

Âciz olan kul, Allah’ın yüceliğini itiraf ederek sevgi ve tazim duygularıyla onun lütuf ve ihsanını talep eder. Duâda asıl hedef, kulun hâlini arz etmesinden sonra istek ve ihtiyaçlarını Allah’tan dilemesidir. Böylece kul, Allah ile bir diyaloga girmektedir. Bu diyalogun gerçekleşmesi için Yüce Allah önce varlığını çeşitli delillerle kuluna göstermiştir. Kul da inandığı sonsuz kudret sahibi Allah’a saygı ve ümit hisleriyle arzu ve isteklerini arz etmiştir. Bu diyalog vasıtasıyla kul, bir taraftan Rabb’iyle irtibat kurarken diğer taraftan da ihtiyaçlarına kavuşma imkânı bulmaktadır. O halde duâ, sınırlı ve âciz olan varlıkla, sonsuz kudret sahibi Yüce Allah

“Hâsılı, Allah, mü’min kulunun yaptığı duâlardan hiçbirini bırakmaz, hepsini sayar, ya bunları dünyada kul için yaptığını veya ahirete bıraktığını söyler. O makamda mü’min, keşke dünyada hiçbir duâsı yapılmayıp ahirete bırakılmış olsaydı, diye temenni eder.”

arasında bir köprü niteliği taşımaktadır. İnsanlık tarihi boyunca duâdan müstağni olan hiçbir beşere rastlamak mümkün olmamıştır.

Din duygusunun ifade şekli duâdır. Dinî hayatın alâmeti duâdır. Dindar olmak duâkâr olmakla paralellik arz eder. Din duygusu rûhî bir olgudur. Duâ da din duygusu gibi rûhî bir olgudur. İnsan kalbinin yaratıcıya olan ihtiyacı duâ ile tezâhür eder. Duâ bir sevgi ve yardım isteme ilahisidir. Duâ, anlamı bilinmeyen çeşitli kelimelerin kuru kuruya tekrar edilmesinden ibâret değildir.

İnsan yaratıcısıyla ilişkisini ancak ibâdet vasıtasıyla devam ettirebilir. İbâdetin özü ise Sevgili Peygamberimiz’in buyurduğu gibi duâdır. Sağlam bir iman ve inançla Allah’a güvenmek, ihlâs ve samîmîyetle sadece ondan istemek, en ümitsiz anlarda dahi insanı başarıya kavuşturur. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.v.), *“Allah katında duâdan daha kıymetli bir şey yoktur.”* buyurarak duânın önemine vurgu yapmıştır. İhlâs ve samîmîyetle yanık gönüllerden yükselen yalvarma ve yakarışlar derhal Allah’a ulaşır ve rahmet olarak dönerek kulu mutluluğa gark eder. Allah kuluna şah damarından daha yakındır. Çünkü Yüce Allah, *“Kullarım, sana benden sorarlarsa söyle; ben onlara yakınım. Duâ edenin duâsına icabet ederim. Bana duâ etsin ve bana inansınlar ki selâmete ereler.”* buyurmaktadır.

Birçok âyet ve hadiste duâ edenler övülmüş ve duâ yapmaya teşvik edilmişlerdir. Nitekim Yüce Allah *"Rabb'inize yalvararak ve gizlice duâ edin çünkü O, haddi aşanları sevmez."* buyurmaktadır. Yine *"Rabb'iniz buyurdu ki; "Bana duâ edin, duânıza icabet edeyim. Bana kulluk etmeğe tenezzül etmeyenler, aşağılık olarak cehenneme gireceklerdir."* buyurarak duânın kulluğun özü ve aslı olduğuna vurgu yapılmıştır.

Allah Rasûlü de *"Duâ, mü'minin silahıdır, dinin*

direğidir, göklerin ve yerin nurudur." *"Sıkıntılar ve tasalar anında duâsının Allah tarafından kabul edilmesi kimi sevindirirse bolluk zamanında çok duâ yapsın."* *"Genişlik zamanında duâ etmek kadar Allah'a hoş gelen bir şey yoktur."* *"Allah çok hayâlı ve cömerttir. Kulu duâ ederek kendisine elini kaldırdığı zaman, O, kulunun ellerini boş çevirmekten hayâ eder."* gibi hadis-i şerifleriyle duânın önemini güzel bir şekilde ifade etmiştir.

Hiz. Enes'ten rivayet edildiğine göre Allah Rasûlü, *"Duâ ibâdetin özüdür."* buyurmuştur. Bu hadis üzerinde biraz düşündüğümüz zaman şu anlaşılmaktadır ki, neden duâ ibâdetin özüdür? Çünkü Yüce Allah, *"Bana duâ edin, duânıza icabet edeyim."* buyurmuştur. Kul, duâ ettiği zaman hem Rabb'inin bu emrini yerine getirmekte hem de onun varlığı ve birliğine inancını göstermektedir. Böylece Allah'tan başka her şeyi gönlünden çıkarmakta ve sadece Allah'tan dileyip istemektedir. İşte bu da tevhidin aslı ve esasıdır.

Duâ vasıtasıyla kul ruhen Allah ile ilgi kurmuş ve Rabb'ine yaklaşmıştır. Nitekim ibâdetler de Allah'a yaklaşmak için emredilmiştir. Yakup Peygamber'in gönülden Allah'a bağlanması ve ondan asla ümit kesmeyerek her şeyi ona havale etmesi Yusuf sûreti 86 ve 87. âyetlerde şöyle anlatılmaktadır: *"(Hz. Ya'kub): 'Ben üzüntü ve tasamı yalnız Allah'a arz ederim ve Allah tarafından, sizin bilmediğiniz şeyleri bilirim, ey oğullarım, gidin, Yusuf'u ve kardeşini araştırın, Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin; zira kâfir kavimden başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez!' dedi."*

Her ibâdetin Allah katında kabul edilmesi için bir takım âdâbı olduğu gibi duânın da bir takım âdâbı vardır. Duâ ederken bu âdâba itinayla riayet etmesi gerekir. Nitekim Hiz. Peygamber (s.a.v.) bu hususta şöyle buyurmuştur: *"Sizden biri duâ edince 'Ya Rabb dilersen beni affet! Ya Rabb dilersen bana rahmet et!' demesin. Bilakis, azimle (kesin bir üslupla) istesin, zira Allah'ı (şu veya bu işe) zorlayabilecek hiçbir kudret yoktur."*

Yine aynı konuda Allah Rasûlü'nden şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: *"Sizden biriniz; 'Ben*

*Rabb'ime duâ ettim de duâmı kabul etmedi.' de-
yip acele etmediği müddetçe, duâsı kabul edilir."*
Demek ki, duâda acele edilmemesi âdaptandır.
Israrla Allah'a duâya devam edilmeli, er ya da
geç mutlaka duâya icabet edileceğine inanılma-
lıdır. Çünkü yapılan duâda istenen bu dünyada
gerçekleşmese bile mutlaka duânın faydasını
görecektir. Zira Hz. Peygamber (s.a.v.) bir hadis-
lerinde şöyle buyurmaktadır: "Hiçbir Müslüman
yoktur ki bir günah ve yakınlarla ilgiyi kesme iste-
ği olmayan bir duâ ile Allah'a niyaz etsin de, Allah
ona şu üç şeyden birini vermesin. Ya isteğini ay-
nen yerine getirir yahut onun isteğini âhireti için
saklar yahut da duânın dengi olan bir kötülüğü
ondan savar. Dediler ki; 'O halde çok duâ edelim.'
Buyurdu ki; 'Allah da çok kabul eder."

"Yüce Allah, kıyamet günü mü'min kulunu ça-
ğırır, huzuruna alır ve ona der ki:

- Kulum, ben sana, bana duâ etmeni emretmiş
ve duâna icabet edeceğime söz vermiştim. Bana
duâ ediyor muydun?

Kul, evet Ya Rabbi, der.

Yüce Allah; 'Ama ben senin her duâna cevap
verdim. Falan falan gün başına gelen bir üzü-
ntüyü kaldırmam için bana yalvarmıştın, ben de o
üzüntüyü kaldırıp seni sevindirmemiş miydim?'

Kul, evet Ya Rabbi, der.

Yüce Allah; 'O duânı dünyada kabul ettim. Fa-
lan falan gün de yine başına gelen bir sıkıntıyı def
etmem için bana yalvarmıştın, fakat sıkıntının
gittiğini görmemiştin?'

Kul, evet Ya Rabbi, der.

Yüce Allah; 'İşte o duâna karşılık sana cennet-
te şunu hazırladım. Falan falan gün de bir dileğini
yapmamı istemiştin yaptım.'

Kul, evet Ya Rabbi, der.

Yüce Allah; 'Onu da sana dünyada verdim. Fa-
lan falan gün de bir muradını vermemi istemiştin,
muradın yerine gelmemiştin.'

Kul, evet Ya Rabbi, der.

Yüce Allah; 'İşte o duânın yerine de cennette
sana şunu, şunu verdim.' Allah Rasûlü şöyle de-
vam eder;

'Hâsılı, Allah, mü'min kulunun yaptığı
duâlardan hiçbirini bırakmaz, hepsini sayar, ya
bunları dünyada kul için yaptığını veya ahirete bı-
raktığını söyler. O makamda mü'min, keşke dün-
yada hiçbir duâsı yapılmayıp ahirete bırakılmış
olsaydı, diye temenni eder."

Duânın Allah katında müstecap olması için
âdâb ve erkânına uymak gerekir. Duânın kabulü
için gerekli olan âdâbı şöyle sıralayabiliriz;

1. Her şeyden önce duâ ederken abdestli
olmak gerekir.

2. Duâ ederken kibleye yönelmek, elleri
ileri doğru kaldırmak, fakat gözleri göğe dik-
memek gerekir. Zira Hz. Peygamber (s.a.v.) bu
hususla şöyle buyurmuştur; "Bir takım insanlar
ya namazda duâ ederken gözlerini semâya dik-
mekten vaz geçerler yahut gözleri kör olur!"

Hz. Enes'ten rivayet edildiğine göre Hz. Pey-
gamber (s.a.v.), koltuk altı görününceye kadar
ellerini yukarıya kaldırır, duâda parmaklarıyla
işaret etmezdi. Ellerini semaya kaldırıp avuç
içlerini açarak duâ eder ve sonunda da elleri-
ni yüzüne sürerdi. Nitekim Hz. Ömer'in rivayet
ettiğine göre "Rasûl-i Ekrem ellerini duâya kal-
dırdığı zaman yüzüne sürmeden salıvermezdi."
denilmektedir.

3. Duâ ederken sesi fazla yükseltmemek,
açık ve gizli arasında bir tonla duâ etmek gere-
kir. Nitekim Yüce Allah, "Rabb'inize yalvararak ve
gizlice duâ edin, çünkü O, haddi aşanları sevmez."
buyurmaktadır. Duâyı gizlice yapan Zekeriya
(a.s.) için "O, Rabb'ine gizlice niyaz ettiği zaman."
buyurmak suretiyle övmektedir.

Ebu Musa'l-Eş'arî'nin anlattığına göre Hz.
Peygamber (s.a.v.) bir sefere çıkmıştı. İnsan-
lar yolda bir ara yüksek sesle tekbir getirme-
ye başlamışlardı. Bunun üzerine Allah Rasûlü;

"Ey insanlar! Nefislerinize karşı merhametli olun. Zira sizler, sağır veya burada bulunmayan birisine çağırıyorsunuz. Siz, işiten, gören ve sizinle beraber olanı çağırıyorsunuz. Sizin duâ ettiğiniz (Allah) her birinize, bineğinin boynundan daha yakındır." buyurmuştur.

4. Duâya dilek ve isteği söyleyerek değil de besmele çektikten sonra Allah'a hamdederek başlanmalıdır. Zira Hz. Peygamber (s.a.v.); "Sübhanerabbîye'l-Aliyyi'l-A'l'l-Vehhâb" diyerek duâya başladı.

5. Besmele ve hamdeleden sonra Hz. Peygamber (s.a.v.)'e salât ve selâm getirmeli, daha sonra dilek ve isteği ifade etmek gerekir.

6. Duânın sonunda da başlangıçta olduğu gibi Allah'a hamd ve Rasûlullah'a salât ve selâm getirerek bitirmek gerekir. Çünkü salâvat mutlaka kabul edilen bir duâdır. İki salâvat arasındaki yapılan duânın da salâvat yüzü suyu hürmetine kabul edileceği umulur.

7. Duâ yaparken vezin ve kafiyeli ifadelerden sakınmak, seci' yapmaktan kaçınmak gerekir. Zira duâ, yalvarma ve yakarma yeridir, orada yapmacık şeylerin işi yoktur.

Duâda yapmacık sözler söyleyenleri Allah sevmez. En güzeli, Kur'ân-ı Kerim, Hz. Peygamber (s.a.v.) ve sahabe-i kiramdan nakledilmiş olan duâların yapılmasıdır. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.v.); "Duâda secî'den, yapmacık sözlerden kaçın. 'Allah'ım! Senden cenneti ve beni cennete yaklaştıracak söz ve ameli diler; cehennem ve cehenneme yaklaştıracak söz ve işlerden sana sığınırım', demek kâfidir." buyurmuştur.

8. Sakin ve huzurlu bir şekilde Allah'tan korkarak, kabulünü umarak istekte bulunmak ve ısrarla duâya devam etmek gerekir. Çünkü Allah Teâlâ, Enbiya Sûresi 90. âyette, "Onlar, hayır işlerine koşarak, umarak ve korkarak bize yalvarırlar ve bizden korkarlardı." buyurmaktadır.

9. Samîmîyetle ve içtenlikle duâ etmek, duâya icabet edileceğine kesinlikle inanmak ge-

reker. Çünkü Allah Rasûlü; "Duâ ettiğiniz zaman, kabul olunacağına inanarak Allah'a duâ edin. Bilmiş olunuz ki, gafletle oyalanan kalbin duâsını Allah kabul etmez." buyurmuştur.

10. Duâda ısrar edip zaman zaman duâyı üç defa tekrar etmek gerekir. Abdullah b. Mes'ud'tan rivayet edildiğine göre "Hz. Peygamber (s.a.v.), duâ ettiği zaman üç kere tekrar eder, Allah'tan bir şeyi istediği zaman üç kere isterdi."

11. Duâ ederken Allah'a güvenmeli, Allah'tan başka her şeyi kalpten çıkararak kalp huzuru ile Allah'a yalvarıp yakarılmalıdır.

12. Kul hakkı ile ilgili bir günah işlenmişse mutlaka hak iade edilip helâllik alınmalı, daha sonra Allah'a tevbe ederek günahlardan arınmaya çalışmak gerekir.

13. Duâ etmekten asla bıkmamalı, hem darlık zamanında hem de bolluk zamanında daima Allah'a duâ edilmelidir.

Netice olarak diyebiliriz ki, duâ ibâdetin aslı, esası ve özüdür. İnsanlık tarihi boyunca hiçbir dönemde duâdan uzak kalınmamıştır. Duâ, kul ve Allah arasında bir diyalog anlamı taşımaktadır. Kul, her türlü maddî ve manevî dilek ve isteğini yalnızca Allah'tan istemelidir. Zira onun kudreti sonsuz ve ilmi sınırsızdır.

Her şeyin bir âdâbı olduğu gibi duânın da bir takım âdâp ve şartları vardır. Bu âdâp ve şartlara uymak gerekir. Yüce Allah kullarından kendisine duâ etmesini istemekte ve yapılan bütün duâlara icabet edeceğini belirtmektedir. O hâlde kula düşen görev, Allah'a inanıp güvenmek ve daima usanmadan, bıkmadan duâya devam etmektir.

Dipnot

*Prof. Dr. Mehmet SOYSALDI, Nevşehir Üniversitesi

Yazının geniş dipnotlarını web sitemizin makaleler bölümünde bulabilirsiniz.

Gazze Sagusu

I/

Yine başı dumanlı, kin yağıyor göklerden
Delik deşik sînesi, yarası var Gazze'nin
Boyun bükmüş lâlesi, ak gülleri hazanda
Yedi rengin içinde, karası var Gazze'nin

Vurur belhüm adallar, sapkın düşler içinde
Kanlar akar gözlerden, zâlimler şedit kinde
Ebâbiller uçmuyor, mahzunların göçünde
Yaraları bin türlü, pâresi var Gazze'nin

Pür ezalar dağ boyu, soykırımda bir toprak
Çoluk çocuk toprağa, düşerler yaprak yaprak
Katledilir bebekler, vicdan kalpten çok irak
Çile adlı kalbinde, tûrası var Gazze'nin

Çilesini, derdini, hiç kimseler duymuyor
Duyarsızlık demleri, Müslüman'a uymuyor
Bir avuçluk kefere, hiç cihani saymıyor
Alev alev yanıyor, çırası var Gazze'nin

II/

Dün Vietnam, Filipin, şimdi Lübnan, Filistin
İblislerin gözünde, kin parlıyor kara kin
Sanıyorlar Yehuda, bütün ırklardan üstün
Baygın hâlde yatıyor, sarası var Gazze'nin

Aynı hâller Türkistan, Arakan'da, Moro'da
Oyununda şeytanın, nicesi var sırada
Hak haklının değil ki, dev höykürür nârada
Kasırgalar kastında, hâresi var Gazze'nin

Gamla keder iç içe, evlâtlara ana yok
Analara evlât yok, bağırlarda bıçkın ok
Babalar kasket sıkar, tasa büyük dağca çok
İşkencede, zulümde, zârası var Gazze'nin

Yeri göğü kıyamet, Gazze devce mezar mı?
Mezâlimler sürüyor, kıyam vakti uzar mı?
Gösterilen vahşeti, tarih bir gün yazar mı?
Öz yurdunda çaresiz, narası var Gazze'nin

Celalettin KURT

Sosyal Medya Kullanımı ve Davranış Biçimleri

“Sabırsızlık, tahammülsüzlük gibi davranış biçimlerinin çok arttığını söylemek mümkün. Bütün bunlara ulaşırken bir de hayatı hızlı bir şekilde yaşıyoruz, etrafımızdaki çiçeklere, böcekler, ağaçlara, sevinçlere, savaşlara, üzüntülere dikkat çekmiyoruz. Çeksek bile bu bir görüntüden ibaret kalıyor.”

G ünümüzde sosyal medya kullanımı çok ciddi boyutlara ulaşmış durumda. Neredeyse günün üçte birlik bir bölümünün sosyal medyaya heba edildiğini söylesek pek yanılmış olmayız sanırım. Sosyal medyanın en önemli özelliği ise dikkat dağıtmaktır. Yani bir konu üzerinde düşünmezsiniz, herhangi bir görseli ya da videoyu görür ve geçersiniz. Bütün bunların sonucunda büyük bir gereksiz bilgiler çöplüğü oluşmuş olur.

Hayatımızı idame ettirirken etrafımızda olup bitene, ailemizde, iş hayatımızda, çevremizde, mahallemizde ve yaşadığımız dünyanın tümüne dair bir bilgimizin olması, bir merakımızın olması ve buna bağlı olarak olan bitene karşı vurdumduymaz olmamız lâzım. İnsan olmanın gerekliliği olarak bu bir görev aslında. Toplum içinde yaşamının getirdiği bir ödev, sorumluluk. Sosyal medya furyası ise cep telefonların iyice yaygınlaşması ve bununla birlikte telefonlarımızda interneti kullanmamız sebebiyle çok yaygınlaşmış durumda. Öyle ki kontrol altına almakta zorlanacağımız bir düzeye geldiğini söyleyebiliriz. İlkokul çağı, hatta okul öncesindeki çocuklara kadar inen bir kullanım söz konusu. Ebeveynler çocuklarını bir nebze yanlarından uzak tutmak adına çocuklarının eline verdikleri telefon ve tabletler aslında masum değil. İçerikler her ne kadar çocuklara uygun olsa bile yine masum olmadığını belirtmek gerekiyor.

Bir şeylere kolay ulaşmak, internet üzerinden alışveriş yaparak ve hemen ulaşmak gibi konfor alanının genişlediği bir mecrada insan duyguları da buna göre şekilleniyor hâliyle. Sabırsızlık, tahammülsüzlük gibi davranış biçimlerinin çok arttığını söylemek mümkün. Bütün bunlara ulaşırken bir de hayatı hızlı bir şekilde yaşıyoruz, etrafımızdaki çiçeklere, böcekler, ağaçlara, sevinçlere, savaşlara, üzüntülere dikkat çekmiyoruz. Çeksek bile bu bir görüntüden ibaret kalıyor. Mesela Kudüs'e gidip fotoğraf çekip ve bunu sosyal medyada paylaşmaktan

“Kudüs'e gidip fotoğraf çekip ve bunu sosyal medyada paylaşmaktan ibaret kalıyor tepkimiz ya da dikkatimiz. Gösterişten öteye gitmeyen bazı tutumlarımız ortaya çıkıyor. Hasbî değil sunî duygularımız artmış oluyor, çevremizdekilerle gerçek dostluklar değil; menfaat odaklı dostluklar, arkadaşlıklar oluşmaya başlıyor.”

ibaret kalıyor tepkimiz ya da dikkatimiz. Gösterişten öteye gitmeyen bazı tutumlarımız ortaya çıkıyor. Hasbî değil sunî duygularımız artmış oluyor, çevremizdekilerle gerçek dostluklar değil; menfaat odaklı dostluklar, arkadaşlıklar oluşmaya başlıyor. Dolayısıyla kalabalık sunî dünyamız içinde gittikçe yalnızlaşmaya mahkum bir hâle geliyoruz.

Bu sıralar Mustafa Kutlu'nun Kendini Aş Haddini Aşma isimli kitabını okuyorum. Daha önceden yazılan yazılarının toplandığı bu kitapta had konusuna değinilmiş ama burada kana-

at ekonomisine ilişkin yazılarına dikkat çekmek istiyorum. Bizim de içinde bulunduğumuz şehir hayatı, konfor, hayatımızın merkezine girmiş durumda. Tamamen rutin hâline gelmiş robotik bir hayat yaşıyoruz aslında. Sabah kalk, işe git, akşam dön uyu ve diğer gün yine aynı sarmal... Hayat bu değil elbette ama kendi kendimize oluşturduğumuz duvarlar neticesinde bu hayata hapsolmuş durumdayız. Mustafa Kutlu'nun bahsettiği aza yönelmek ve köye yönelmek konuları ciddî şeyler. Mevcut durumda da bunu gerçekleştirmek bir hayli zor, ama devletin desteği ile belki bu başarılabilir. Elbette bireysel çabalar önemli ama maalesef kapitalist düzende bazı şeyleri yıkmak tahmin ettiğimiz kadar kolay olmuyor. Zaten Mustafa Kutlu da yazısında bundan bahsediyor, bu insanların köye toprağa dönmesi durumunda geçimlerinin nasıl sağlanması gerektiğine de kafa yormak gerektiğine işaret ediyor. Modern dünyadan kopmak bizim için özellikle gençler için neden zor biraz ondan bahsedeyim. Fenomen denilen bir kavram ortaya çıktı, sosyal medya fenomeni. Esasında baktığımızda pek de dişe dokunur bir şey yok. Olduğunu iddia edenler de sadece kendilerini teskin amaçlı söylemiş olabilirler. Bir şey üretmeyen, bir düşünceye sevk etmeyen, insanların

yararına olacak bir kavramın olmadığı bir ortamda insanların bu kadar rağbet etmeleri de şaşırtıcı. Bir video gördüm, belediyenin biri adamın birini çok ünlü diye kütüphaneye götürmüş gezdiriyor. Adam şaşıyor ne güzel kütüphane vs. kitaba dair pek fazla bir şey bilmediğinden oradaki güzelliği ifade etmeye kelimeleri yetmiyor tabii. Kitap okumak isteyen insanlarımız için olanaklar her geçen gün iyiye gidiyor. Millet kütüphaneleri ve halk kütüphaneleri vesilesi ile insanlarımız kitaplara ulaşabiliyor. Burada ödünç alarak okuyabiliyorlar. Bu tür imkânların mutlaka kullanılması gerekiyor. Asıl önemlisi de bir şeyleri öğrenmeyi dert edinmemiz gerekiyor. Hayat sadece gezip tozmaktan ibaret değil, sosyal medyada günümüzü gün etmekten ibaret değil.

Bugün teknolojik altyapının başka ülkelerin elinde olmasının aslında güvenlik anlamında da ciddî sıkıntıları beraberinde getirdiğini haberlerde duyuyoruz. O yüzden kendi teknolojik altyapımızı kurmamızın önemi büyük, sivil savunma, teknolojik altyapı ve özellikle tarımda dışa bağımlı olmamamız gerekiyor. Bunu da üretmek yapacağız, kullanmış olduğumuz telefon, tablet, bilgisayar vb. cihazlar için yazılımlar üretmek, ülke ekonomisine bunları kazandırarak başaracağız. İlginçtir ki bu teknolojileri bizlere pazarlayanlar bizdeki kadar teknolojiye bağımlı değil! Ya onlar bir şey bilmiyor ya da biz düşünmüyoruz.

Kendimize döneceğimiz bir hayatı kurabilirsek hem kendimizi dinleyecek, hem etrafımıza faydalı olacak işler başaracağımızı düşünüyorum. Hayat apartman dairelerine sığdıracak kadar küçük değil, evlerimiz elbette bizlerin sığındığı bir liman. Ama hayatın sınırları daha geniş, kendimizi bulabilmemiz için havayı solumamız, ayağımızın toprağa değmesi şart. Bunları hep birlikte talep ederek gerçekleştireceğiz belki de. Ya da kimilerimiz öncü olacak ve bu vesileyle güzellikler gitgide yayılmış olacak.

Gençliğini Göremeyen Çocuklar

-İsrail'in 7 ayda öldürdüğü Filistinlilerin sayısı,
13 bini çocuk ve genç olmak üzere, 30 bini aştı.-

Nicedir içimde sesler duyarım,
Annesini arar minik kuzular.
Âsumâna çıkar âh ile zârım,
Yüreğimin yangın yeri sızılar.

Nicedir içimde anneler ağlar,
Minik yavrusunu kurt kapmış gibi.
Aniden başıma yıkılır dağlar,
Arzın ortasında ip kopmuş gibi.

Nicedir omzumda dünyanın derdi,
Dipsiz kuyulara atılan benim.
Sürgün gönüllerin bendedir yurdu,
Canlara can diye satılan benim.

Nicedir aklımın dengesi kaydı,
İnsanlığın şirazesi nerede?
Şahinler serçenin gözünü oydu,
Toplanmış vampirler aynı karede.

Nicedir göğsümde bir hançer saplı,
Kardeşin kardeşe kör olması bu.
Dünyanın kulları ince hesaplı,
İnsanın hayvanla bir olması bu.

Nicedir gözümde bir türlü gitmez,
Muradına eremeyen çocuklar.
Affeyleyin beni, takatim yetmez;
Gençliğini göremeyen çocuklar,
Muradına eremeyen çocuklar.

Yusuf DURSUN

Hac Deyince...

“Hac yolculuğu, güzelliklerin izinde arınmayı arzu eden bir kulun, hayata yeni bir başlangıç yaptığına, kötü alışkanlıklarını terk ettiğine ve Yüce Allah ile kulluk ahdini tazelediğine dair somut bir adım ve güçlü bir alâmettir.”

Eser, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından kültür ve sanat insanlarının hac ibâdetiyle ilgili olarak duygu ve düşüncelerini kaleme aldıkları yazılarının bir araya getirilmesiyle oluşturulmuştur. Eserde Prof. Dr. Bilal Kemikli, Prof. Dr. Ekrem Demirli, Prof. Dr. İhsan Çapcıoğlu, Prof. Dr. Murteza Demir, Doç. Dr. Enver Osman Kaan ile Hayati İnanç ve Mehmet Kemiksiz gibi on kalem ehli yazar ve sanatçının yazılarını okuyabilirsiniz.

İslâm'ın temel esaslarından biri ve Rabb'imize kulluğumuzun ve şükürümüzün gereği olan hac ibâdeti de hâli vakti yerinde olan bir Müslümanın ömründeki en kutlu yolculuğudur. Hac, Yüce Rabb'imizin yeryüzündeki en kutsal mabedine, Beytullah'a bir vuslattır. Hac, Sevgili Peygamberimiz'e ve onun eşsiz örneğine duyduğumuz bir muhabbetir. Hac, peygamberler halkasının izlerini bulduğumuz, tevhid mücâdelesinin tarihine ve İslâm tarihine doğru yapmış olduğumuz bir yolculuktur. Hac, meşakkatli bir yolculuğun, nice zorlukların ardından, emsalsiz rahmet tecellilerine şâhit olduğumuz bir ibâdetir.

Hac, Allah katında en fazîletli ibâdetlerden biridir. Belirli zamanlarda belirli mekânları ihrama bürünerek geçmek, Arafat'ta, Müzdelife'de vakfeye durmak, Mina'da şeytan taşlamak, Kâbe'yi ziyaret edip tavaf etmek Safa-Merve arasında say etmek, tıraş olup hedy kurbânını da kestikten sonra ihramdan çıkmak sûretiyle Allah için bazı yükümlülükleri, duâ ve zikirle, ibâdet maksadıyla yerine getirmektir.

Takdim bölümünü yazan Fatih Çelik hac ibâdeti ile ilgili olarak şu güzel cümleleri kaleme almış: "Hac, Allah'a yürekten inanmış bir mü'minin içindeki tarifsiz heyecan ve özlemle, rûhen ve bedenen hazırlandığı mübarek bir seferdir. Hac yolculuğu, güzelliklerin izinde arınmayı arzu eden bir kulun, hayata yeni bir başlangıç yaptığına, kötü alışkanlıklarını terk ettiğine ve Yüce Allah ile kulluk ahdini tazelediğine dair somut bir adım ve güçlü bir alâmettir. Her türlü haramdan nefsimizi uzak

tutmak için niyetlendiğimiz manevî bir hicrettir. Bu yönüyle hac ibâdeti; insanı dönüştüren, değiştiren, geliştiren, yeniden dünyaya gelmek kadar tertemiz kılan bir ibâdetir. Hac, Yüce Allah'a olan sevgimizin, Peygamber Efendimiz'e bağlılığımızın kutsal topraklarda bereketlendiği, zirveye ulaştığı bir ibâdetir.

Mahşerin bir provası olan hac ibâdeti; ırkları, renkleri, dilleri ve kültürleri ayrı, hedef ve gayeleri aynı milyonlarca Müslümanın bir arada ibâdet edip Allah'a yönelmelerini, birbirleriyle tanışıp kaynaşmalarını sağlayan birlik, beraberlik ve kardeşlik rûhuna yolculuğun bir sembolüdür. Hac yolculuğunda ihram elbisesine bürünen Müslümanlar, dünyanın süsü ve servetiyle böbürlenmemeyi, ölümü ve âhireti unutmamayı öğrenirler. Haccın manevî havasını yüreklerinde hisseden mü'minler, kutsal topraklara Kâbe'ye varıncaya dek; "Buyur Allah'ım buyur! Emrine âmâdeyim, itaate geldim. Senin eşin, benzerin ve ortağın yoktur. Hamd senindir. Nimet senin, mülk de senindir Allah'ım! Senin hiçbir otağın yoktur." anlamına "Lebbeyk!" nidası telbiyeyi, tekbir ve tehlili okuyarak Allah'ın şânını yüceltirler. O'ndan af ve mağfiret dileyerek rızasını talep ederler. Salavat-ı şerifelerle de Sevgili Peygamberimiz'e duydukları muhabbeti canı gönülden dillendirirler."

Yine Fatih Çelik eserle ilgili şu bilgileri okuyucuları ile paylaşmış: "Diyanet İşleri Başkanlığımız, toplumu sahih dinî bilgi ile aydınlatmanın öneminin idrakinde, Mekke ve Medine'nin, kutsal toprakların, bir mübarek seferin yolcularına hizmet amacıyla 'Hac Deyince' adlı eserle hac ibâdetine dair 15 kavramın, hayatımızdaki yerini, gönül dünyamızdaki izini anlamlandırmaya gayret etmiştir. İlim, irfan, kültür ve sanat erbabının, bu kutlu yolculuğa dair düşünce ve duygularını, kendi gönül pencerelerinden aziz okurlara sunma imkânını elde etmiştir."

Tel: 0 312 294 43 93

Hayreddin Tokâdî Yollarında

“Hayreddin Tokâdî Türbesine Gider’ diye dev bir tabelâ ile karşılaştık. Sevinerek tabelânın gösterdiği yola çevirdik direksiyonu. Bu yol demin girdiğimiz endişe ve huzursuzluk veren dağ yolu gibi değil, mübarek velînin kokusunu hissettiren yemyeşil, güzel, huzurlu bir yoldu. Üstelik önceki yol gibi ıssız da değil hareketliydi.”

Bir gece Göynük'te kaldıktan sonra, Akşemseddin Hazretleri'ni son bir kere daha ziyaret edip, son güllü dondurmalarımızı da yedikten sonra Göynük'ten ayrıldık. Her zamanki gibi nereye gideceğimize son dakikada karar vererek Bolu yoluna düştük.

Eskiden beri ziyaret etmeyi arzuladığımız Hayreddin Tokâdî Hazretleri'ne gitmek üzere, telefonumuzdaki yol bulma programını ayarladık. Yaklaşık 100 km sonra program bizi tozlu topraklı bir dağ yoluna çıkardı. Yolun bu şekilde olduğunu görünce, şoförlüğüm iyi olmadığı için geri dönmeye karar verdik.

Biz her ne kadar büyüklere giderken gönlümüzü temiz tutmak gerektiğini bilsek de her şeyin bir vakti saati olduğunu, vakti gelmeden hiçbir şeyin nasip olmayacağını da idrak edebiliyorduk. Açıkçası; "Demek ki zamanı gelmedi, mübarek de bizi kabul etmedi." diye gönlümden geçmedi değil.

Vardır bunda da bir hikmet deyip sabırla vaktini beklemeye niyet ederek, bu sefer yol bulma programını Bolu merkezdeki öğretmenevine doğru ayarladık. Program bizi ana yoldan geri döndürmek için bir yan yola sevk etti. Telefondaki program bizi bir yere sevk ediyordu ama acaba ilâhî program nereye sevk edecekti? Asıl önemli olan buydu.

Tam ana yola döneceğimiz esnada "Hayreddin Tokâdî Türbesine Gider" diye dev bir tabelâ ile karşılaştık. Sevinerek tabelânın gösterdiği yola çevirdik direksiyonu. Bu yol demin girdiğimiz endişe ve huzursuzluk veren dağ yolu gibi değil, mübarek velînin kokusunu hissettiren yemyeşil, güzel, huzurlu bir yoldu. Üstelik önceki yol gibi ıssız da değil hareketliydi.

Yol Kesenlere Dikkat

İşte bu olay lisan-ı hâliyle bana dedi ki maneviyat yolunda, velilerin yolunda da bazı engeller vardır. Bu yolda gidenler gittikleri yola dikkat etmeli, bozuk yollara sapmadan, doğru yoldan ayrılmadan maksuduna ulaşmalıdır. Çünkü bü-

"Bütün insanlık için hasseten Müslümanlar için hayırlar niyaz ettik. Şu günler büyük bir katliama uğrayan Gazzeli kardeşlerimiz için de duâ ettik. Ne yazık ki elimizden başka da bir şey gelmiyordu."

yükler demişler ki maneviyat yolunun da saptırıcı yan yolları, paralel durakları olur.

Siz doğru yolunuzda giderken şeytan sizi o sapa yola saptırmaya çalışır. Amacı nedir? Amacı tehlikeli ve ıssız yere sizi sokmak ve zora düşürmektir. Velîlerin yolları ise her zaman güzel ve parlaktır. Halk ifadesi ile söyleyecek olursak her güzel şeyin bir de çakması çıkıyor.

Hâsılı yol kesenlere dikkat etmek gerekir. Musa (a.s.) Tur Dağına çıkıyor, buzağı heykeli yapan Samirî ortaya çıkıyor ve yol kesen oluyor... Âlemlere rahmet Efendimiz (s.a.v.) görevlendiriliyor, bir müddet sonra Müseyleme çıkıyor yol kesiyor.

Büyük bir zâtın yanında yetişen bir başka kişi dahi o yolun yol keseni olabiliyor. Etrafınıza bakın güzel şeyler yapanların bir de yol kesenini göreceksiniz. Velîlerin sözlerini çalan ve kendilerine evliya süsü veren yol kesicilere tasavvuf-ta müteşeyyih deniliyor.

Güzel Yol

Allahu Teâlâ'ya hamd olsun, bizleri bu güzel yeşil yola kavuşturdu. Türbenin olduğu yer aynı zamanda ormanlık bir piknik alanı. Dünyanın en güzel gölgeleri burada sanki. O gölgelerde oturdukça ferahlığı, huzuru yaşıyorsunuz. Hazret'in üstü açık türbesine ulaştık. Her güzel velînin türbesinde olduğu gibi orada da huzur vardı.

Bizden biraz sonra nur yüzlü, beyaz sakallı âmâ bir ihtiyar bir başkasının koluna girerek mezarın başına geldi. Fazla yüksek olmayan, duyulacak bir sesle duâ ettiğini görünce onu daha iyi duymak için yanına gittim ve dualarına "âmin" dedim. Çok samîmî bir şekilde duâ ediyordu.

Duâda dikkatimi çeken birçok velîlerin ismini zikrettikten sonra duânın en son kısmında; "Ya Rabbi, Emin Acar Abimize de rahmet eyle." dedi. Bu vesile ile Ankara'da Hacı Bayram-ı Velî civarında garibanlara yardım eden merhum Doktor Emin Acar Efendi'yi orada hatırlamış olduk. Ne güzel izler bırakmış olmalı ki bu nur yüzlü insanlar hâlâ onu hatırlayıp, yâd ediyorlar.

Bizler de gönlümüzden geçen duâlarımızı yaptık. Bütün insanlık için hasseten Müslümanlar için hayırlar niyaz ettik. Şu günler büyük bir katliama uğrayan Gazzeli kardeşlerimiz için de duâ ettik. Ne yazık ki elimizden başka da bir şey gelmiyordu.

Tasavvuf haşa çağımızın sorunlarına yüz çevirmek, mazlumların dertleri ile dertlenmemek asla değildir. Bütün velîler kendi çağlarının sorunları ile ilgilenmişler ve güçleri yettiği kadar bir yaraya merhem olmaya çalışmışlardır. Şayet öyle olmasa tasavvuf sadece velî kerametleri anlatılan bir gönül eğlendirme yolu olur. Maz-

lumların dertleri ile inleyen bir velî olan Alvarlı Efe Hazretleri ne güzel söylemiştir:

*Lütfi kurban olsun bunlara her an,
Bu ümmete sahip gönder bu zaman,
Mazlumlar ederler amân el amân
Esrar-ı Tevhide bağışla bizi...*

Halvetî Yolu

Bu güzel zâtı, yani Hayreddin Tokâdî Hazretleri'ni tanıyabilmek için internette kısa bir araştırma yaptım. Hakkındaki bilgileri okurken bile bir heyecan kapladı içimizi. Okuduğlarımızı şöyle bir özetleyecek olursak şunları anlatabiliriz:

Hayreddin Tokâdî Hazretleri, Halvetiyye silsilesinin yirmi sekizinci halkasında yer alır. Mürşidi Çelebi Halife Cemaleddin-i Halvetî Hazretleri'ne Tokat'ta iken intisap eder. Hayreddin Tokâdî Hazretleri, İstanbul Koca Mustafa Paşa'daki "Sümbül Efendi" dergâhında bu zât tarafından yetiş-tirilmiş ve daha sonra şeyhi tarafından Bolu'ya vazifeli olarak gönderilmiştir.

Sümbül Sinan Hazretleri de yine aynı şekilde Cemaleddin Halvetî tarafından bu tekkeye yetiştirilmiştir. Burada bir parantez açalım; bu kısa araştırma esnasında özellikle bu geçtiğimiz sene sık sık ziyaret ettiğim ve çok feyiz aldığım Merkez Efendi Hazretleri de Sümbül Efendi'nin vefâtından sonra yerine postnişin olmuş ve Halvetî yolunu devam ettirmiş.

Biz bu gezimizde, eskiden beri gönlümüzde yer eden ve ziyaretini çok arzu ettiğimiz Şeyh Şa'bân-ı Velî'nin türbesini ziyaret etmek için Bolu'dan sonra Kastamonu'ya geçmeyi plânlamıştık. Bu plânlamayı yaparken her iki zâtın da Halvetî olduğunu ve birbirlerinin devamı olduklarını bilmiyorduk. Hayreddin-i Tokâdî Hazretleri'nin, Şeyh Şa'ban-ı Velî Hazretleri'ne 937 yılında hilâfet vererek Kastamonu'ya gönderdiğini bu vesile ile öğrenmiş olduk.

UNUTULAN GAZZE

Unuttu insanlık unuttu çoktan
Hangi yana düşer yolu Gazze'nin
Kime dokunursan kan ve gözyaşı
Her yer acı dolu, dolu Gazze'nin

İbrahim 'i kor ateşler sarınca
Bir damla su alıp koşmuş karınca
Yarın Hakkın divanına varınca
Yakamızda olur eli Gazze'nin

Kimi Hakk uğruna ömür vermezken
Kimi suskun kalıp zulmü görmezken
Akılları hayra şerre ermezken
Bir turnusol olur rolü Gazze'nin

Hayaller tükendi umutlar soldu
Bu zulüm başlayalı kaç ay oldu
Çocuklar kadınlar herkes mahvoldu
Ta omuzdan kırık kolu Gazze'nin

Zulme sessiz kalan ortak sayılır
Engel olmaz isen hemen yayılır
Uyuyan müminler belki ayılır
Bu şiir olsun da dili Gazze'nin

Hulusi TATAR

Kassâm Tugaylarının İsmi Aldığı Kahraman: İzzeddin El-Kassâm

“Kassâm’ın hareketi, askerî yönü ön planda tutarak, İngiliz idaresine karşı cihad fikrini benimsedi ve bu yönüyle diğer benzer hareketlerden ayrıldı. 1980’lerin sonlarında bazı Filistinli gruplar askerî kanatlarına İzzeddin el-Kassâm adını verdi.”

İzzeddin el-Kassâm, Suriye'nin Lazkiye iline bağlı Cebele'de doğdu. Babası, bir medresede öğretmenlik yapıyor ve şeriat mahkemesinde görevliyken, aynı zamanda bölgedeki Kâdirî Tarikatı'nın lideriydi. On dört yaşındayken kardeşiyle birlikte Kahire'deki Ezher Üniversitesi'ne gitti ve burada eğitim aldı. Muhammed Abduh ve Muhammed b. Abdülmâlik el-Alemî gibi ünlü hocalardan ders aldı ve M. Reşîd Rızâ, İzzeddin Alemüddin et-Tenûhî, Züheyr eş-Şâvîş ve Ali et-Tantâvî gibi isimlerle dostluk kurdu. Eğitimi tamamlandıktan sonra Cebele'ye dönerek babasının medresesinde öğretmenlik yaptı ve camilerde vaizlik yaptı.

1911'de İtalyanlar Libya'ya saldırdığında, Kassâm halkı silahlı mücadeleye teşvik etti ve Osmanlı ordusuna gönüllü asker toplamak için çalıştı. Ancak Balkan Savaşı ve İtalyanlarla yapılan anlaşma nedeniyle Trablusgarp'a gitmeden geri döndü. I. Dünya Savaşı başladığında Osmanlı ordusuna katıldı, garnizon imamı olarak görev yaptı ve savaş sonrası Fransızlara karşı direniş hareketine başladı. Fransızların Suriye'yi işgal etmesi üzerine Filistin'e geçti ve Hayfa'ya yerleşti.

Hayfa'da ders vermeye başladı ve İstiklâl Camii'nde imamlık yaptı. Hasan el-Bennâ'nın öncülüğünde kurulan Müslüman Gençler Derneği'ne katıldı ve kısa sürede başkan oldu. Bölge halkını İngiliz işgaline ve Siyonist harekete karşı bilinçlendirme çalışmalarına başladı ve Yahudilere arazi satışını engellemeye çalıştı. Kassâm, İngiliz mandası altında Siyonizm'in desteklendiğini düşünerek esas mücadelenin İngilizlere karşı verilmesi gerektiğini savundu. Balfour Deklarasyonu'nun yıldönümünde (2 Kasım 1935) silahlı hareketini başlattı ancak kısa süre sonra İngilizler tarafından düzenlenen bir baskında şehit oldu (20 Kasım 1935). Cenazesi Hayfa'da defnedildi. Bu olay, İngilizlere karşı yürütülen silahlı mücadelenin başlangıcı olarak kabul edildi ve 1936'da patlak veren Filistin ayaklanmasında Kassâmcılar önemli bir rol oynadı.

“İzzeddin el-Kassâm'ın şehitliği, Filistin direnişinin sembolü oldu ve ona olan bağlılık, özellikle Hamas'ın askerî kanadı tarafından yaşatılmaktadır. Kassâm'ın mirası, onun mücadelesi ve şehâdetiyle Filistin'deki direniş rûhunu ateşle beslemiştir.”

Kassâm'ın hareketi, askerî yönü ön plânda tutarak, İngiliz idaresine karşı cihad fikrini benimsemiştir ve bu yönüyle diğer benzer hareketlerden ayrıldı. 1980'lerin sonlarında bazı Filistinli gruplar askerî kanatlarına İzzeddin el-Kassâm adını verdi. Ayrıca, Muhammed Kâmil el-Kassâb ile birlikte, cenaze konuları ve bid'atlere dair eleştiriler içeren bir kitap yazdı.¹

İzzeddin el-Kassâm, Kahire'de yaklaşık 10 yıl Ezher Üniversitesi'nde klâsik İslâmî ilimler öğrenerek derin bir ilmî altyapı geliştirdi. 1896 yılında, memleketine dönerken sadece birkaç kitap ve yol parası taşıyan mütevazı bir öğrenci olarak dikkat çekti. Ezher'de kaldığı süre zarfında, Mısır'ın karışık sosyal ve siyasal ortamından etkilendi; Ahmed Urâbî Paşa'nın İngiliz işgaline karşı başlattığı direnişi örnek aldı.

Kassâm, Suriye'ye döndüğünde, babasının medresesinde öğretmenlik yaptı ve vaizlik görevine başladı. Ayrıca, İslâm'ı ve eğitimi yaymak için köy köy gezdi. 1911'de Libya'daki İtalyan işgaline karşı halkı silahlı mücadeleye çağırıyor, gönüllü asker topladı, ancak savaşın başlamasıyla geri dönmek zorunda kaldı.

I. Dünya Savaşı sırasında Osmanlı ordusuna katıldı, garnizon imamı olarak görev yaptı. Savaşın ardından Fransız işgali altında direniş hareketine katıldı ve önemli kayıplar verdi. 1921'de Filistin'e göç etti ve Hayfa'da direniş mücadelesine başladı.

Hayfa'da, İngiliz işgali ve Yahudi yerleşimcilerine karşı mücadele eden Kassâm, 1930 yılında nikâh memuru oldu ve Müslümanları cihada çağırarak toplumda önemli bir etki yarattı. 1935'te Filistin'de silahlı direnişe başladı. 20 Kasım 1935'te, İngilizlerle çatışırken şehit düştü. Şehitliği, Filistin direnişinin sembolü oldu ve ona olan bağlılık, özellikle Hamas'ın askerî kanadı tarafından yaşatılmaktadır. Kassâm'ın mirası, onun mücadelesi ve şehâdetiyle Filistin'deki direniş rûhunu ateşle beslemiştir.²

Filistin İslâmî Direniş Hareketi (Hamas), ilk olarak 1978 yılında Şeyh Ahmed Yasin tarafından Gazze'de hayır kuruluşu olarak kuruldu. 1987'deki İntifada ile popülerlik kazandı ve Mısır merkezli Müslüman Kardeşler Örgütü'nün (İhvan-ı Müslimîn) Filistin kanadı olarak bilindi. Hamas, FKÖ'nün pasifliği ve barış görüşmelerini eleştirerek, Filistin'in kurtuluşu için silahlı

mücâdele ve cihat yolunu benimsedi. 1992'de İzzettin Kassâm Birlikleri adında silahlı bir kanat kurarak eylemlerini yoğunlaştırdı. Hamas, hem siyasî hem de silahlı direniş yürütürken ABD ve AB tarafından terörist gruplar listesine alındı. 2006 seçimlerinde zafer kazanarak Filistin siyaseti üzerinde önemli bir etki yarattı. Ancak, bu başarının ardından uluslararası ambargolara ve iç siyasî gerilimlere maruz kaldı. 2007'de Gazze'de fiilî bir iktidar kurarak, Filistin iç barışını yeniden tesis etme ve uluslararası tanınma mücâdelesini vermeye başladı.³

Hamas, Filistin'deki İntifada hareketiyle birlikte fiilen harekete geçti ve Müslüman Kardeşler'in Filistin kanadı olarak geniş bir kitle hareketi hâline geldi. İntifada'nın başından itibaren direnişini yönlendirdi ve kitlelere hitap eden programlar sundu. İsrail karşısındaki mücâdelenin içeriği ve Filistin'in millî meseleleri hakkında bildiriler yayınladı. 1992'de, İzzettin Kassâm Birlikleri adında bir askerî kanat kurarak fiilî eylemlerini bu kanat üzerinden sürdürdü. Şeyh Ahmed Yasin, Hamas'ın önde gelen isimlerinden biri olarak 18 Mayıs 1989'da tutuklandı ve 16 Ekim 1991'de müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Mart 2004'te bizzat İsrail Başbakanı Ariel Şaron tarafından yürütülen gayriahlâkî bir füze operasyonu ile Filistin'in

manevî önderi Şeyh Ahmet Yasin şehit edildi.

7 Ekim 2023'te Gazze Şeridi'nde, Hamas'ın askerî kolu olan İzzettin Kassâm Tugayları tarafından "Aksa Tufanı" adı altında yapılan saldırılarda, İsrail'in Filistinlilerden aldığı topraklarda yaşayan sivil ve askerler hedef alındı. Kassâm Tugayları'nın sivilleri hedef alması, direnişin kabul edilemez bir yöntemi olarak görülmektedir. İsrail güçleri bu saldırılara yanıt olarak "Demir Kılıçlar Operasyonu" başlatarak, geçmişte olduğu gibi Gazze Şeridi'nde yaşayan milyonlarca insanı uluslararası savaş ve çatışma hukukuna aykırı bir şekilde orantısız saldırılara maruz bıraktı. İsrail askerlerinin hastaneler de dâhil olmak üzere sivil hedefleri vuran saldırılarında bebekler ve kadınlar da dâhil olmak üzere on binlerce insan hayatını kaybetti.⁴

Dipnot

*Doç. Dr. Oğuzhan AYDIN, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

1. Mustafa L. Bilge, "Kassâm İzzeddin" maddesi. Tdv İslâm Ansiklopedisi, Cilt: 24. İstanbul, 2001, s. 582.
2. <https://www.gzt.com/mecra/minberin-ve-cihadin-kukreyen-aslani-seyh-izzeddin-el-kassam-3770939>
3. <https://ihh.org.tr/public/publish/0/37/siyonizm-dusunden-isgal-gercegine-filistin.pdf>
4. <https://www.tuba.gov.tr/files/yayinlar/raporlar/TUBA-978-625-8352-81-8.pdf>

Bu İyi Bir Zamandır

“İrfânî kültürümüzde ‘mecâzî aşk, hakîkate giden bir köprü’ olarak tasavvur edilmiştir. Mecaz, hakîkate köprüdür. Mecazdan kasıt, görünür âlemdir; gelip geçici dünya ve güzelliklerdir. Mem u Zîn’de bu köprüden geçişin hikâyesini okuyoruz.”

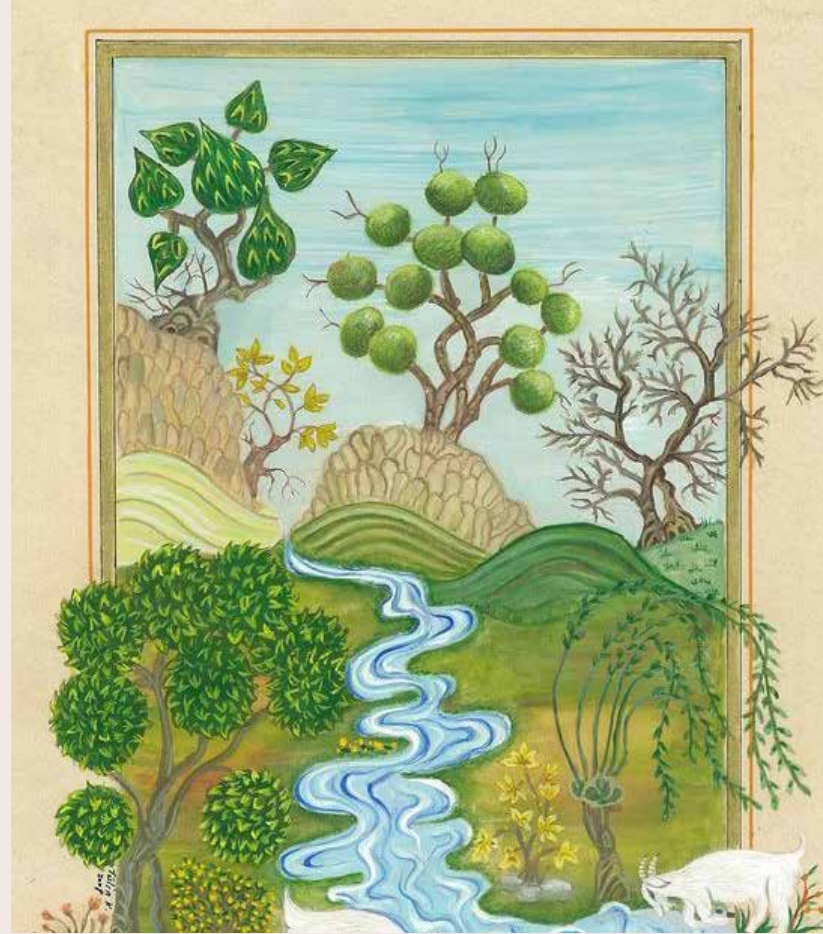

Ahmed-i Hânî, yazdığı mesnevî ve söylediği şiirlerle kültür coğrafyamızı besleyen irfan pınarlarından biridir. O, içinde yaşadığımız kültür coğrafyasında doğup büyümüş; sadece kelâmı Kürtçe kelimeler ve lâfızlarla vücut bulmuştur. Onun mânâyı yüklediği sembollerin farklılığı, kültür coğrafyamızın zenginliğine işaret eder.

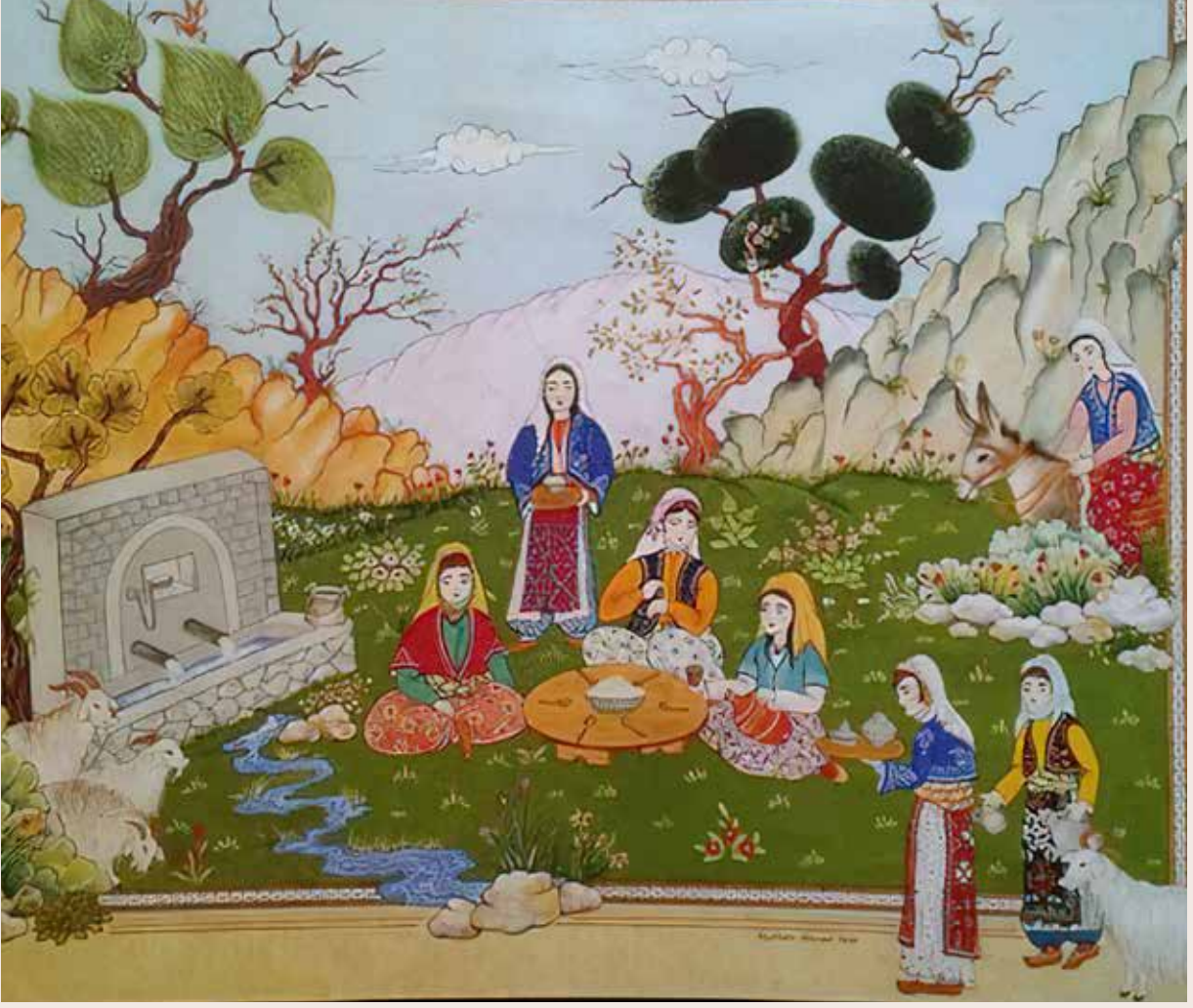
Ahmed-i Hânî, daha çok ikili aşk mesnevîsi tarzında kaleme aldığı Mem u Zîn ile tanınır. Mem u Zîn, Namık Açıköz'ün himmetleriyle geçtiğimiz yıllarda Kültür Bakanlığımız tarafından yeniden neşredilmiştir. Bu neşirden, Ferhâd ü Şîrin, Leylâ vü Mecnûn, Aslı ile Kerem, Şem u Pervâne, Süheyl u Nevbahar, Gül ü Bülbül, Hüsrev ü Şîrin hikâyelerinde olduğu gibi, iki kahramanlı, dillere destan olan bir aşkın hikâyesini okuyup öğreniyoruz. Aşk, güzellik, güzelliğe meftûniyet ve klâsik şiirimizin o bitmek tükenmek bilmeyen bir edâ ile anlattığı aşk derdi; İslâm şiir ve estetik geleneğinin, Kürt lisanıyla dile gelişi.

Mem u Zîn, kırk yaşın, olgunluğun eseridir. Şair, eserini telif etmeye kırk yaşında, 1690 yılında başlamış, 1695'te tamamlamıştır. Metnin inşâ süreci tam beş yıl sürmüştür. Fevkalâde anlamlı bir demlenme sürecinden geçerek tamamlanmıştır. Peki, eser neyi hikâye etmektedir? Botan Beyi Emir Zeyneddin'in kızı Zîn'in Mem'e aşkını konu edinir. Bey'in iki kızı vardır; hikâyenin başında bu kızlardan Sîtî, Tacdîn ile evlenir. Kezâ kardeşi Zîn, sevdiği Mem ile nişanlanmıştır. Lâkin her aşk hikâyesinde olduğu gibi rakipler, âşıkların arasını açmaya çalışan fitneciler burada da devreye girer. Burada fitneci beyin hemen yakınında bulunan adamlarından birisi olan Bekir (Bako)'dur; Zîn'in Mem'e kavuşmaması için akla hayale gelmedik tuzaklar kurar, tahkir ve tezyif edici eylemler tasarlar, itibar suikastına sebep olacak yalan yanlış beyanlarıyla ortalığı karıştırır. Öyle ki, bu tuzakları fark eden ve üstesinden gelmek için var gücüyle mücadele eden Mem, Bey tarafından zindana atılır. Sevdiği uğruna zindana atılma metaforu,

“Milletlerin buluşma noktaları olmalı, tıpkı sokak ve caddeleri buluşturan meydanlar gibi. Çocuklarımıza, o buluşma noktasını, ulaşılabilecek o meydanı işaret edebilmeliyiz.”

Mecnûn'un çöle düşmesi gibi âşığın mânevî kemâli için kullanılmaktadır. Evet, Mem zindana atılmış, zulümlere dûcâr olmuştur; ancak rûhî kemâlini de bu süreçte yaşamış, böylece hayat dairesini tamamlayıp rahmet-i Rahmân'a kavuşmuştur. Bu elim hâdiseyi duyan Zîn de sevgilisinin mezarına kapanır, oracıkta rûhunu sahibine teslim eder. İki âşığın vuslatını, rakip ve fitneci çeşitli desîselerle engellemiş olsa da ten kafesinden kurtulan canlar cennette birbirlerine kavuşurlar. Öte yandan bu trajik hâdisenin

tanıklarından birisi olan Bey'in damadı Tacdîn, hâdisenin müsebbibi olan Beko'yu katleder. O iki âşık aynı mezara yan yana sırlanırken, Beko için de onların ayakucunda bir mezar kazılır. Rivâyet o ki, Mem ile Zîn cennette köşklerinde huzur içinde yaşamaktadırlar; Beko ise, bu iki âşığın oradaki hizmetkârıdır.

İrfânî kültürümüzde "mecâzî aşk, hakîkate giden bir köprü" olarak tasavvur edilmiştir. Mecaz, hakîkate köprüdür. Mecazdan kasıt, görünür âlemdir; gelip geçici dünya ve güzelliklerdir. Mem u Zîn'de bu köprüden geçişin hikâyesini okuyoruz. Köprü, öyle hemencecik kolayca geçilecek bir yol değil. Aksine üstesinden gelinmesi sabır isteyen tuzaklarla, aşılması güç engellerle ve fark edilmesi zor oyunlarla doludur. Fakat bu menfî duruma rağmen âşık, sabırla, gayretle ve azimle bu yolu aşacak, kemâle erecektir. Hikâye

böyle. Bendeniz burada bir hikâye anlatma niyetinde değildim; tarafımdan çözüm sürecine dair bir yazı talep edilmiş, bendenizin bu konuya ilişkin görüşlerimi derleyip toparlamam istenmişti. Çözüm süreci tabiri, ülkemizin son otuz-kırk yılını elinden alan, ekonomik ve sosyal sıkıntıların yanında memleket evlâtlarını genç yaşlı dinlemeden kaybetmemize sebep olan terör ve şiddet eylemlerine dönük sulh gayretlerini ifade ediyor. Terör uzmanı olmamakla birlikte bir sorumlu vatandaş duyarlılığı ile hareket ederek, süreçle alâkalı daha evvel birkaç yazı kaleme almıştım. Bunlardan ilki, Dağlıca'da ebediyete uğurladığımız vatan evlatlarının arkasından kaleme alınan, "Dinsin bu gözyaşı artık" başlığını taşıyordu. Daha sonra "Köprü kurmak" ve "Köprü tek taraflı kurulmaz" başlıklarını taşıyan yazılarla, vicdanımdan kopup gelen feryadı kayda

almıştım. İlgilisi www.iyibilgi.com'dan bu yazıları okuyacaktır.

Çözüm sürecini bir köprü kurma çabası olarak görüyordum, hâlâ aynı görüşteyim. Gönül köprüleri kurarak meselelerimizin üstesinden geleceğimize olan inancım hâlâ değişmiş değil. Esasen bu köprü, bu toprağı mayalayan Yunus'un izinde giden mânâ erleriyle muhkem bir şekilde inşâ edilmiştir; ama zaman içinde köprünün başında Mem u Zîn'de aktarıldığı gibi Beko'lar türemiş, kardeşliği, dostluğu ve muhabbeti târumâr eden davranış ve tutumlar geliştirmiştir. Beko bir projedir; aşk derdine düşmüş, dervişlik yoluna düşmüş mü'min Kürt halkının dinî ve millî değerlerini modern algılarla yeniden inşâ etme projesi. Oysa Mem ve Zîn'in, bin yıllık tarihî süreç içinde birbirinden kopması muhal sağlam bağlarla birbirine bağlandığı aşikârdır. Mesele, Tacdîn gibi, kurulan tuzakların farkına varan irfan sahibi kahramanların bu gidişâta dur demesi meselesidir. Bendeniz çözüm çabalarını, "dur" deme çabası olarak görüyorum; yalnız bu dur deyişin, sadece siyâsî irâdenin gayretlerinden mülhem olmayacağı, ilim ve irfan sahibi ârif insanların doğrudan doğruya konuya müdâhil olmaları gerektiğine kaniyim.

Siyâsî irade, bendenizin baktığı yerden bakıyor olmalı ki, çözüm sürecini âkil insanlarla destekleme gayretine gitmiştir. Bu yerinde bir politikadır; sorumluluk bilincini üst seviyede paylaşan "aydınların" olaya müdâhil olmasını sağlamıştır. Fakat yeterli değildir; asıl çabanın, irfan hayatımızı besleyen değerler üzerinden, özellikle bölgedeki ilim halkalarının yeniden canlanması, usûl ve erkân öğreten irfan ocaklarının yeniden uyandırılmasıyla istenilen noktaya ulaşacağı görülmektedir. Demem o ki, meselâ Ali Emîrî'nin şehrinde, ona kitap aşkını veren sohbet halkaları, ilim meclisleri, "hikmete dâir fen" olarak nitelendirilen mûsikî fasılları kuruldukça, huzur ve güven de kendiliğinden gelecektir. O bakımdan, çözümün en önemli odaklarından birisi olarak Ahmed-i Hânî'ye selâm ve

riyor, Mem u Zîn'i bu gözle yeniden okuyorum.

Milletlerin buluşma noktaları olmalı, tıpkı sokak ve caddeleri buluşturan meydanlar gibi. Çocuklarımıza, o buluşma noktasını, ulaşılabilecek o meydanı işaret edebilmeliyiz. Bu buluşma noktası bazen bir kitap, bazen bir efsâne, bazen bir türkü olabilir. Burada buluşarak değerleri yeniden üretir, insanın ve toplumun hizmetine sunarız. Aksi takdirde, fındık kabuğunu doldurmayan hâdiseler kartopu gibi büyür, altından kalkılamayacak bir hâle döner. Maalesef yerli düşünceden beslenemeyen siyâsî programların, dâhilî ve hâricî odakların elinde millet ve memleket aleyhine kullanışlı projeler hâline evrilmesi mukadderdir. Bölücü faaliyetler, şiddet ve terör odakları birer "kullanışlı projeler" hâline geldiği gibi, memleket gemisini yürütmekte olan organların da farkına varmadan bu projede yerini alması da muhtemeldir. İçimizde cereyan eden ve âdetâ kangrene dönüşen bu hâdisenin, insana, dile ve kültüre değer veren çözüm odaklı yerli politikalarla sulha dönüşeceğini umut ediyoruz.

Mem'den uzak kalmanın acısıyla kavrulan Zîn, onu anlamayan ağıyârı (yabancıları) terk ederek, "Bu iyi zamandır." dediği kendi yalnızlığına çekilir de tenhâda yapraklarla, ağaçlarla, çiçeklerle ve kuşlarla konuşur. Kâinata döner yüzünü, bir hemdert arayışına çıkar; kendisi gibi aşk derdiyle bîtap düşen bülbülün peşine düşer, onunla hâlleşir. Hepimizin kalkıp gitmeye, dışarı çıkmaya, kâinatla buluşmaya ve hâlleşeceğimiz bir bülbül bulmaya ihtiyacımız var. Çözüm, sadece Doğu ve Güneydoğu'da sorunları çözmek, ülke genelinde terör ve şiddete sebep olan âmilleri ortadan kaldırma çabası değildir; aynı zamanda millet olarak dertleşme, oturup hâlleşme ve helâlleşme sürecidir de. Dolayısıyla "Bu iyi bir zamandır." deyip, meselenin insânî tarafını unutmadan yol almaya çalışmak lâzım.

Dipnot

*Prof. Dr. Bilal KEMİKLİ, Bursa Uludağ Üniversitesi.

Kudüs Bizim Özge Canımızdır

“Bugün İslâm dünyası, büyük bir sessizlik, hareketsizlik ve suskunluk içinde. Ama unutmayalım ki, bu devran böyle gitmeyecek. Zira çok kararlı gecelerin sabahları da pek yakın olur. Güneş yeryüzünde bütün masum ve mazlum insanların üzerine yeniden iyilikle, güzellikle doğacak. Kudüs’teki Müslümanların üzerine de... Mescid-i Aksâ’nın kubbesine de...”

Yeryüzünde bütün insanlık ve Müslümanlık çok büyük bir imtihan veriyor. Kudüs bu çetin sınavda merkez noktada. Zulmü alkışlayanlar bir yanda, haksızlığa direnenler öte tarafta. Türkiye, emperyalist ülkelerin oyununu tek başına bozmaya çalışıyor. İnançla, azimle, gayretle, ümitle...

Kudüs'te ve genel olarak Filistin topraklarında yaşanan zulüm hakkında yazılanlar çok. Toplumun her kesiminden tepki gösterenlerin haddi hesabı yok. Bu konuya hassasiyet gösteren şairlerimiz içlerini mısralara döktü bugüne kadar. Sezai Karakoç'tan Mehmet Akif İnan'a, Nurettin Durman'dan Şeref Akbaba'ya kadar pek çok şairimiz bu yürek yangınına şiirlerine taşıdılar, mısralarında dillendirdiler. Vicdanlara seslendiler her seferinde, her kelimedede insanlığı uyandırmaya çalıştılar. Sadece onlar mı, hayır daha pek çok şair ve yazar Filistin dramına, Kudüs gadrine hassasiyet gösterdiler.

Kudüs Müslümanların Göz Bebeği

Kudüs'te ve bütün bölgede zulüm aralıksız devam ediyor. Tarih hep ibret vesikası olmuştur. Zulüm yapanlar tarih boyunca lânetle anıldılar bugüne kadar. Onlara kimse rahmet okumadı, kimse sevgiyle konuşmadı haklarında.

Kudüs Müslümanların göz bebeğidir, yüreğidir, rûhudur, hasretidir, kara sevdasıdır. Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan her zaman ve her ortamda, en yüksek perdede milletimizin ve İslâm dünyasının duygularına tercüman olarak "Kudüs bütün Müslümanların kırmızı çizgisidir." diyor. Ne yapacağız peki? Sadece sitem mi edeceğiz, şikâyetlerimizi hep sıralayacak mıyız veya kalıcı çözümleri mi düşünmeye başlayacağız? Kötülükleri nasıl bertaraf edeceğiz? Tabî ki, emrolunduğu gibi önce elimizle, değilse dilimizle, o da olmazsa hiç olmazsa kalbimizle karşı koyacağız...

Türkiye Cumhuriyeti bugün haksızlık yapılan birçok bölgeye müdahale ediyor. Ordumuz mazlûmların biricik güvencesi. Süper zannedilen ülkeler bile artık İslâm dünyasını karıştırmayı

"İsrail hükümeti Gazze'de döktüğü Müslüman kanını yeterli görmemiş olacak ki şimdi de bütün mukaddes dinlerin kutsal kabul ettiği Kudüs'e, Batı Şeria'ya ve bilhassa Müslümanların sevgilisi Mescid-i Aksâ'ya saldırıyor."

yı düşünürken, fitne peşinde koşarken "Acaba Türkiye ne der?" sorusunu kendilerine sormaya başladılar. Zira devran dönmüştür, Türkiye eski zayıf, cılız, sessiz ve etkisiz, sıradan bir ülke değildir. Aksine, her yerde olan, uzak iklimlerde görünen, mazlumların yanında duran güçlü bir devlettir.

Herkese Görev Düşüyor

Hükümetimiz, devletimiz, ordumuz üzerine düşeni hakkıyla yapıyor. Bu davranış şekli, ecdadımızdan bizim genlerimize geçen bir husûsiyettir. İstesek de vazgeçemeyiz, lâkayt kalamayız, zulme boyun eğemeyiz, haksızlık karşısında sessiz duramayız. Pek âlâ neler ya-

pacağız? Herkes kendi işini en iyi şekilde yapacak tabii. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi; "En iyi mü'min, işini en iyi yapandır." Öğretmen öğrencisine Kudüs'teki hakîkati ve bugünkü işgali anlatacak. Edebiyatçılarımız Kudüs'ü dile getiren romanlar yazacaklar. Yönetmenler filmini çekecek çağımızda yaşanan bu utancın. Belgeselciler bölgeyi dolaşıp insanlığı uyandıracaklar. Çocuklar, Kudüs motifli oyuncaklar yapacaklar sevinçle. Nitekim başta İstanbul'da olmak üzere yurdumuzun bir çok bölgesinde resim atölyele-

rinde çocuklarımız artık Kudüs resimleri yapmaya başladı.

Musikişinaslarımız yeni besteler yapmalı İsrail zulmünü anlatan, yeni türküler/ağıtlar yakmalılar. Mimarlarımız şimdiden Kudüs'te inşa edecekleri Müslüman evlerin plânlarını ve projelerini hazırlamalıdır. Evet bugün İslâm dünyası, büyük bir sessizlik, hareketsizlik ve suskunluk içinde. Ama unutmayalım ki, bu devran böyle gitmeyecek. Zira çok kararlı gecelerin sabahları da pek yakın olur. Güneş yeryüzünde bütün masum ve mazlum insanların üzerine yeniden iyilikle, güzellikle doğacak. Kudüs'teki Müslümanların üzerine de... Mescid-i Aksâ'nın kubbesine de...

İlk Kiblemiz Mescid-i Aksâ

Mescid-i Aksâ, Müslümanların ilk kiblesi, işiği, sevinci, göz nurudur. Kâbe gibi mukaddesdir mü'minlerin gözünde ve gönlünde. Oraya ilişmek sadece bütün Müslümanların yüreğini yaralamaz, Gayretullah'a da dokunur. Gazze'de masumların kanına bulaşmış kirli postallar dolaşırken Mescid-i Aksâ'da her Cuma günü. Müslümanların yüreği kırık, gözleri yaşlı. Bir hüznün kasırgası sarıyor dört bir yanı. İsrail'in zâlim askerleri dolanırken o mübarek mâbette Sezai Karakoç'un "Miraç" şiirine sığınıyoruz: "Gür bir demir sesiyle/Mescid-i Aksâ'da/Ayak sesi/Eyyub da gelmişti/Kudüs iyileşmişti/Lût da gelmişti/Tuz diye bağırmişti/Havada bulut/Salih bir gök gürültüsünü/Muştucu göndermişti/Zülcüföldü salan/Kudüs gecesine/Yer aşkına bir boya gibi/ Yeşil kelebekleri/Camiinin önünde arkasında/ Melekler vardı gümüş defterli/Gümüş kalemler/ Peygamber imamdı/Kıldılar namaz/Melekler ve peygamberlerle/Miraç gecesini/Kudüste/Yarasasız bir geceydi."

Mescid-i Aksâ'yı, utanılası bir gürûh istilâ etmiş. Huzurlu mabetten şimdi eser yok. Dağdan gelen, bağdakini dövmeye, yok etmeye çalışıyor. Çocuklar yaralı, anneler mahzun. Kudüs yine matemlere büründü bir yıldan beri. "Anneler ve Kudüsler"de derdini anlatan Nuri Pakdil'in

gönül dünyasına uzanma vaktidir: "Güz suları bizim şehrin önünden okur/Kış savunması/Bizim şehir üs öbür şehirlere/Dakka şimdi bir doğu kamerası/Ölümü çeken/Geleceği parmakların bir bir gösterdi/Yeşil bir harmanı dizlerinde/Çek denizi aradan/And anıtları koy/Eski çağ taşlarının üstüne/Yeni çağ silahları üstüne" Mescid-i Aksâ, kızıl maskeliler tarafından kuşatılmış bir yeşil vaha. Rûhları kararmış olanlar sarmış ulu mabedi. Gaz bombaları, kaçışan insanlar, çocuklar... Ve yavrularının iyilik haberlerini bekleyen acılı, dertli anneler... Mehmet Âkif İnan o meşhur "Mescid-i Aksâ" şiirine şöyle başlar: "Mescid-i Aksâ'yı gördüm düşümde/Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu/Varıp eşiğine alnımı koydum/Sanki bir yer altı nehr çağlıyordu/Gözlerim yollarda bekler dururum/Nerde kardeşlerim diyordu bir ses/İlk Kiblesi benim ulu Nebi'nin/Unuttu mu bunu acaba herkes/Burak dolanırdı yörelerimde/Mi'raca yol veren hız üssü idim/Bellidir kutsallığım şehir ismimden.../Her yana nur saçan bir kürsü idim/Hani o günler ki binlerce mü'min/Tek yürek halinde bana koşardı/Hemşehrîm nebi'ler yüzü hürmetine/Cevaba erişen dualar vardı"

Mescid-i Aksâ'm, ümmetin göz bebeği, sen bütün Müslümanların ilk kiblegâhısın. Gönül senden vazgeçebilir mi? İşte o mısralar: "Şimdi kimsecikler varmaz yanıma/Mü'minden yoksunum tek ve tenhayım/Rüzgârlar silemez göz yaşlarımı/Çöllerde kayıp bir yetim vâhayım" Anadolu'nun vicdanlı sesi Erdem Bayazıt ve Yedi Güzel Adam'ın her biri Kudüs'ü dert edinmiştir kaleminin ucunda.

Müslümanların Sabrı Ölçülüyor

İsrail hükümeti Gazze'de döktüğü Müslüman kanını yeterli görmemiş olacak ki şimdi de bütün mukaddes dinlerin kutsal kabul ettiği Kudüs'e, Batı Şeria'ya ve bilhassa Müslümanların sevgilisi Mescid-i Aksâ'ya saldırıyor. Çeşitli bahanelerle mü'minlerin ibâdetine engel oluyor. Bir bakıma hem Müslümanların hem de bütün dünyanın sabrını ölçüyor. Dünya İsrail'e tepkili, herkes öfkeli. Ama en cesur tavır yine Türkiye'den geliyor. Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan,

Mescid-i Aksâ'ya postalla giren İsrail'in hiçbir zaman affedilmeyeceğini belirterek, "Mescid-i Aksâ'ya el uzatmak, Kâbe-i Muazzama'ya el uzatmak kadar canicedir, alçakçadır, bir o kadar da tehlikelidir." dedi. Kudüs bize, bütün Müslümanlara Hazret-i Ömer'in emanetidir. Kudüs bize son Osmanlı askerinin hatırasıdır. Kudüs bizim ezeli ve ebedî davamızdır.

Âkif'in Bugünü Anlatan Çok İbretli Hatırası

Kudüs'te zulümleri İsrail yapıyor ama başdestekçileri ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya. Kudüs'ten bahsederken aziz şairimiz Mehmed Âkif'in bir hatırasını hatırladım. Orada iken, Almanya'nın iki yüzünü çok güzel anlatıyor. Almanların müttefik olduğumuz zaman bile bize nasıl ihanet ettiğini Peyami Safa bir yazısında naklediyor. Akıl Fikir Yayınları tarafından neşredilen İstiklal Marşı'nın Bülbülü Mehmed Âkif Ersoy kitabımızdan iktibas edelim:

Haçlıların Kudüs Rüyası

Mehmed Âkif Haçlı ruhunu diri tutmaya çalışan Avrupalıların Kudüs'ü Müslümanlardan koparıp alma arzusunun çok eskilere dayandığını, yaşadığı bir hatıra ile bize hatırlatmış oluyor. Bu mühim meseleyi Peyami Safa, Cumhuriyet gazetesindeki yazısında şöyle anlatıyor: "Okuyucularımdan, gözünü açtığı günden beri 'Aldı Nemçe bizim nazlı Budin'i' türküsünü duyarak büyümüş bir Tuna Türkü, bana gönderdiği mektubda, Mehmed Âkif'in Avusturya'ya ait bir hatırasını anlatıyor: Büyük Harb'in son senesinde, Safâhat Şairi, Viyana'da imiş. Bir gece, bütün şehri uğultulara boğan çan sesleri arasında uyanır, pencereden bakar. Çocuklardan ihtiyarlara varıncaya kadar, bütün halk, ellerine birer mum alarak sokaklara fırlamış, sevinçten haykırıyor! Zafer ümidlerinin kesildiği bir devirde bu sevincin manasını anlamayan Mehmed Âkif de hemen giyinir ve sokağa çıkar. Tanıdığı bir Viyanalı'ya rastlayıncaya kadar, gece yarısı peyda olan bu garip coşkunluğun sebebini anlayamaz. Nihayet bir bildiğini yakalar ve ona sorar; "Ne var, ne

oluyor? Muharebeyi mi kazandık?" Ve Viyanalı tanıdığından şu cevabı alır: "Hayır! Muharebeyi kazanmak da bir şey mi? İngiliz ordusu, General Alenbi'inn kumandası altında Kudüs'e girdi! Senelerden beri Türk çizmesi altında inleyen şehir, Sâlib'e kavuşuyor. Yaşasın Kudüs fâtih!" Bu çan uğultusu günlerce devamı etmiş ve pek az sonra Mehmed Âkif, harbi kaybettiğimizi haber almış."

Sezai Karakoç Hassasiyeti

Muhteşem medeniyetimizin ulu şairi Sezai Karakoç'un "Alinyazısı Saati"nde "Ve Kudüs şehri./Gökte yapılıp yere indirilen şehir." der. Şiire devam edelim: "Ve yatırlar patır patır kaçıyor geceleri/Tuz heykele dönüşmemek için Tanrı gazabıyla/Susmuş minarelerin azabıyla/Ve Kudüs şehri./Artık yer şehri, toprak şehri./Bakır yaprakların, çelik göğdelerin, acımasız yüreklerin/Demir köklerin, tunçtan ve uranyumdan dalların./Kurşundan çiçeklerin şehri./Gülle kusuyor ana rahmi/Bomba parçalıyor beynini bebeğin/Tanklar saldırıyor evlere bir anda ev yok tank var/Uçak var gök yok uçak var"

Kudüs öyle bir sevda ki hem dünkü şairlerimizin yüreğini titretmiş, hem de bugünkü gerçek şairlerin kalbine yerleşivermiş. Mesela Yusuf Dursun, "Kudüs Duası"na şöyle başlıyor: "Yüce Rabb'im, Son Peygamber aşkına,/Zalimin zulmünden kurtar Kudüs'ü./Adalet timsali Ömer aşkına,/Zalimin zulmünden kurtar Kudüs'ü." Ve ezberlenmesi gereken şiirin son kıtası şöyle: "Sarmadan âlemi dökülen bu kan,/Kurtulsun işgalden bu aziz vatan./Gülsün artık, gülsün artık Müslüman;/Zalimin zulmünden kurtar Kudüs'ü." Halil Gökkaya, "Kudüs İlk Göz Ağrısı" şiirinde azgın devlete öfkesini şöyle haykırıyor: "'Zehirli ot gibi sardin beşeri,/Kudüs toprağından sököl İsrail..." Kudüs İslâm âleminin gözbebeği, Türkiye'nin de vazgeçilmezidir. Bu hilâl-haç kavgasında, Siyonizmin insanlıkla açık kavgasında zafer, Allah'ın inayetiyle Müslümanların olacaktır.

Tarihin Bağına Kudüslü Bir Çılgılık

Ümmet şuuruna sahip olan günümüzün değerli şairlerinden Nurettin Durman da yeni ka-

leme aldığı "Mescid-i Aksâ" şiirinde duygularını şöyle dile getiriyor: "Bu günü de çizgisinden kopardım kopsun diye/Tarihin bağına Kudüslü bir çılgılık dünya yüzüne/Benim varlığım senin varlığındır yüzüme bak/Canım yanıyor kalbim ağrıyor işte ben burada./Bu güne zehir çaldım yılların içinden gelen/Ayrılık gibi hasret gibi kollarımı dört yana açıp/Kardeşlerim yolumun üzerindeki taşları atıp/Yüzüme bir tebessüm kondurun olmaz mı?"

Yerli ve millî şiir anlayışının günümüzdeki temsilcilerinden Bestami Yazgan "Sevdamızdır Kudüs Bizim" şiirinde Müslümanların ortak kaygılarını ve Kudüs sevdasını dillendirir: "İlk kıbleye ilkyöneliş/Sevdamızdır Kudüs bizim./Yedi semâya yükseliş/Sevdamızdır Kudüs bizim./Miracın kapısı orda,/İmanın yapısı orda,/Osmanlı tapusu orda,/Sevdamızdır Kudüs bizim/Hazreti Ömer çiçeği,/Müslüman'ın gözbebeği./Budur ümmetin gerçeği:/Sevdamızdır Kudüs bizim./Mücahitler pençe vurdu,/Selahattin otağ kurdu./Hazreti Süleyman yurdu,/Sevdamızdır Kudüs bizim."

Şairlerimiz İsrail'in barut kokan nefeslerine, mermi sıkın parmaklarına, bomba yağdıran öfkelerine inat barış yüklü mısralarla, rahmeti andıran yağmurlu şiirlerle karşılık veriyorlar. Bestami Yazgan, şiirin son kıtalarında Kudüs'ten vazgeçmeyeceğimizi ifade eder ve şöyle seslenir dünyaya: "Direnc olsun gönüllere,/Işık olsun kandillere,/Nesillerden nesillere/Sevdamızdır Kudüs bizim/Mübarek Mescid-i Aksâ/Kardeşidir Bitlis, Bursa./Oluk oluk kanlar Aksâ/Sevdamızdır Kudüs bizim./Düşmanlar olsa da çetin,/Aşığıyız hürriyetin./Şimdi her yürek Filistin,/Sevdamızdır Kudüs bizim./Gelene dek gül şehadet,/Nöbetteyiz ilelebet./Bilinsin ki ebed müddet/Davamızdır Kudüs bizim,/Sevdamızdır Kudüs bizim."

Cahit Zarifoğlu, "Mescidin memlekettir. Seni sevmek namustur Kudüs..." diyor. Ömer Erdem, "Yıkılacak Duvar" şiirinde, "yıkılacak İsrail'i anlatır: "Kelimeler ölümden de büyüktür İsrail/Bizim gözlerimiz nasıl bakarsa/Öyle bakar kelimeler senin suçlarına/Sen ekme çaldın İsrail/Sen çarşıdan üzüm çaldın/Çocukların burnundan oksijen tüpü çaldın/Sen ömrümüzden hayat çaldın İsrail/

*Kudüs'ü çaldın Zeytindağı'nı çaldın/Elhalil'i çaldın
Beytülehem'i çaldın/Senin çalmadığın ne var İsrail/
Biz buradayız İsrail/Silahsız yumruklarımız ve
sesimizle/Madem durmayacaksın İsrail/Uyku haram
bize/Senin suçlarını unutmak haram/Boşuna ağlayıp
durma o duvarın önünde/Sen artık yıkılacak bir
duvarsın İsrail..."*

Günümüz şairlerinden Abdullah Satoğlu, "Bu Vahşeti Kim Durduracak?" başlıklı şiirinde İsrail'in zulmüne isyan eder ve şöyle der: "Dur! densin İsrail'in bu çılgın gidişine/Kucak açsın Mescid-i Aksâ İslâm'a yine!/Zulmün oldu yerde susmak elbette zillettir/Zâlimlere haddini bildirmek fazilettir!.." Hüseyin İpek, "Filistin'e Ağıt" şiirini yakar ve hicranını ortaya döker: "Ol Mescîdî Aksâ'yı, yakıyorsun ey kâfir/Kahrolasın İsrâil, ellerin tamamen kir"

Bugün Kudüs ve Filistin'deki Müslümanlar, merhum Abdurrahim Karakoç'un şiirinden al-

dıkları ilhamla şu mısraı dua gibi mırıldanıyor: "Kanımız Aksâ da zafer Aksâ'nın" Zâlimin zulmü varsa mazlumun da Allah'ı ve ah'ı vardır. Rabbim yâr ve yardımcıları olsun.

Kudüs, Gazze ve bütünüyle Filistin toprakları, artık tüm Müslümanların gündeminde. "Kudüs Fatih'i Selahaddin Eyyubî" dizisinin arkasından yeni filmler gelmeli. Sergiler açılmalı Kudüs'e dair. Şiir yarışmaları başlatılmalı. Bu vadide daha çok kitaplar yazılmalı. Kudüs'u unutmak, kendimizi inkârdır. Allah'ın izniyle Kudüs'ü de unutmayacağız, Müslümanlığımızı da... Zaten bu onurlu duruşumuzu kaybedersek geriye çok bir şey kalmaz, Allah korusun. Rabb'im Kudüs'ümüzü, Gazze'mizi, Filistin'imizi, Doğu Türkistan'ımızı ve bütün mazlum coğrafyaları muhafaza eylesin, âmin.

Öğretmen Örnek İnsandır

“Öğretmen öğrencisini sözlerinden daha çok davranışlarıyla etkilemelidir. Mutlaka ilgi gösterilmelidir. Problemlerin çoğu gerek ailelerin gerekse de öğretmenlerin ilgisizliği ve iletişimsizliği problemleri için içinden çıkılmaz hâle getirmekte ve problemlerin çözülmesi zorlaşmaktadır.”

Gerçek öğretmen; yürekleri ısıtan, gönülleri aydınlatan güneşe benzer. Sevgi dolu yüreği, güler yüzü ve güzel sözüyle gönülleri fetheder. Tatlı dili ve maharetli elleriyle kalplere sevgi tohumları eker. Sevgisi, bilgisi ve ilgisiyle onları geleceğe hazırlar. Çiçeklerini en güzel şekilde yetiştirir.

İyi bir öğretmen, öğrencilerini ciddiye alır, problemleriyle ilgilenir, olgundur, samîmîdir, âdildir, sabırlı ve iyi bir örnektir. İdeal öğretmen, mesleğine saygılı, kendini eğitime adanmış, çevresiyle iyi ilişkiler kurmuş, önyargısız, paylaşımcı, yönlendiren, önder olmalıdır. Tercih edilen öğretmen, ahlâklı, fedakâr, kişilikli, güzel ve etkili konuşan, iletişimi iyi olanıdır.

Öğrenme ortamını oluşturmak için; öncelikle amaç çok iyi tespit edilmeli, öğrenmeye ilgi uyandırmalı, öğrencinin istek ve görüşleri alınmalı, araç ve gereçleri yerinde kullanılmalı, sınıfı birlikte yönetmeli, iyi bir rehber olmalı ve mutlaka değerlendirme yapılmalı. Öğrencilere fikir üretmeyi öğretim yolları için; onlara değişik yönden sorular sormalı, başka türlü yapmanın yollarını araştırtmalı, oyunlu kelimeler kullanmalı ve başkalarının görüşünü dinlemeyi öğretmeli.

Öğrencinin direniş gücünü artırma yollarını sağlamak için; öğrencinin maneviyat gücünü artırmalı, onları dinlemeyi bilmeli, korku ve tedirginliklerine yardımcı olmalı, kendilerine olan güvenlerini artırmalı, iyi arkadaş seçebilmelerine yardımcı olmalı.

Öğrencilerin öğretmenlerle ilgili şikâyetlerine baktığımızda genelde şu sözleri duymaktayız: Öğretmenimiz bizi sevmiyor, anlamıyor, dinlemiyor, bizimle ilgilenmiyor, hiç gülmüyor, rahat konuşamıyoruz, her gün aynı elbiseyi giyiyor, derse hazırlıksız giriyor, kız-erkek ayırımı yapıyor, zor sorular soruyor, çok ödev veriyor...

Yine öğrenciler öğretmenlerin sevilmeyen davranışlarını şöyle sıralıyorlar: Öğrencilere değer vermemesi, çok sıkıcı bir insan olması,

“Sevgi sihirli bir duygudur, karşılıksız kalmaz, sevgi ile attığımız bir adım inanılmayacak başarılar getirir. Kalbimizden çıkan içten duygular güzel bir duadır.”

problemleri görmezlikten gelmesi, dersi zorlaştırması, konuşmalarının öğrenciyi incitip, yaralaması, tutarlı ve güvenli olmaması, öğrencilerine hakaret etmesi, sabırsız olması, hemen ceza vermesi, hoşgörülü olmaması, kendini övmesi, herkesi eleştirmesi, öğrencilerle iletişiminin iyi olmaması, idealist olmamasıdır.

Problemlerle öğrencilerle özel iletişim kurmak öğretmenin en önemli görevlerinden biridir. Aslına bakacak olursak problemlerle çocuk yoktur. Problemi çözülemeyen veya problemi çözemeyen öğretmen vardır diyebiliriz. Problemlerle öğrenciler dediğimiz öğrenciler kimlerdir. Gelin bunlara bir bakalım. Ailevî yönden sorun yaşayanlar en başta gelmektedir. Baş problemde bu değil mi zaten. Ailede şiddet, kavga, baskı vb. yaşıyorsa, öğrenci başarısızsa, korkuları

varsa, inatçı, sıkılgan ve yalancı ise bu öğrencilerle özel olarak ilgilenmemiz gerekmektedir.

Öğrencilere yararlı olabilmek için; konuyla ilgili bilgi sahibi olmak, ailelerle yakın bir iş birliğine girmek, öğrenciyi tanıyarak, izlemek, yeterince dinlemek, karşımıza alarak sevgi ve dostluk mesajları vermek gerekir. Öğrenci sizden korkup kaçmamalı, neden ve niçinler mutlaka anlatılmalıdır. Yapılan olumsuz davranışlar hissettirilmelidir. Öğrenciye güven vermeli, cesaretlendirilmeli, teşvik edip desteklenmelidir. Öğretmen öğrencisini sözlerinden daha çok davranışlarıyla etkilemelidir. Mutlaka ilgi gösterilmelidir. Problemlerin çoğu gerek ailelerin gerekse de öğretmenlerin ilgisizliği ve iletişimsizliği problemleri için içinden çıkılmaz hâle getirmekte ve problemlerin çözülmesi zorlaşmaktadır.

Problemi gerçekten çözmek istiyorsak; öğrenciyi iyi dinlemeli, doğru bilgi vermeli, utandırmamalı, kişiliklerini kabul etmeli, övgü, takdir ve onay beklediği unutulmamalı, baskılardan uzaklaşmalı, samîmî ve dost olduğunuzu hissettirilmeli, sevgimizi yüzlerine karşı söylemeliyiz. Öğrenciyi kurtarmak, hem aileyi hem de geleceği kurtarmak demektir. Sevgi dilini iyi kullanan insanlar problemleri kolayca çözerler. Atasözünde; "Sözler kalpten çıkarsa kalbe ulaşır, ağızdan çıkarsa kulaktan öteye gidemez." denilmektedir. Söz nereden çıkarsa oraya ulaşır. Sevgi dolu bir kalp, kalplere etki ederek

dostluk kapılarının açılmasına sebep olur.

Etkili konuşmak çok önemlidir. Etkili bir konuşmaya sahip olmak için; öncelikle konuya çok iyi hazırlanmak, yeri ve zamanı iyi belirleme, kılık kıyafete gereken özeni gösterme, güler yüzlü ve sempatik olma, vücut dilini ve sesi iyi kullanma, konuya ilgi çekme, konuya ilginç giriş yapma, seviyeye göre konuşma, konunun açık ve sade dille olması, konuşmanın bir bütünlük arz etmesi, konuşurken kolaydan zora gitme, vurgu yapma, abartıdan kaçınma, ilgiyi canlı tutma ve konuşmayı ilginç cümle ile bitirme.

Kendimizi dinletmek için dinleyiciye sempatik olmamız gerekir. Kendimizi sevdirmeliyiz ki, iletişimimizde problem olmasın. Sevgi sihirli bir duygudur, karşılıksız kalmaz, sevgi ile attığımız bir adım inanılmayacak başarılar getirir. Kalbimizden çıkan içten duygular güzel bir duadır.

Konuyla ilgili şu güzel sözlere hep birlikte kulak verelim; "Ben duâ edip Allah'tan kuvvet istedim, o bana zorluklar verdi. Ben ondan ibret ve hikmet istedim, o bana problem ve hastalık verdi, ben ondan zenginlik istedim, o bana sağlık ve akıl verdi, ben ondan sevgi istedim, o bana problemler verdi, ben ondan cesaret istedim, o bana tehlikeler verdi, ben ondan başarı istedim, o bana zaman verdi, ben ondan hayır ve sevap istedim, o bana öğretmenlik verdi."

Gazze'de Kıyım Var

Her şeyi bıraktım görünce zulmü
Kalem gelmiyor ki elime gardaş
Herkes seyrediyor oynanan filmi
Ne oldu Hasan'la Ali'me gardaş

Çocuklar unutmuş soğuk sığağı
Kırılmış elinde yok oyuncağı
Harabeler sanki ana kucağı
Hangi can dayanır, hâlime gardaş

Bir avuç Yahudi yürek yakıyor
Her gün birimize tabut çakıyor
Dünya seyre dalmış, yere bakıyor
Bulunmaz demeye, kelime gardaş

Sofraya otursam gözüm cayıyor
Babalar ağlayıp ceset sayıyor
Gâvur omzumuzu çatal dayıyor
Bir de kırbaç vurur, belime gardaş

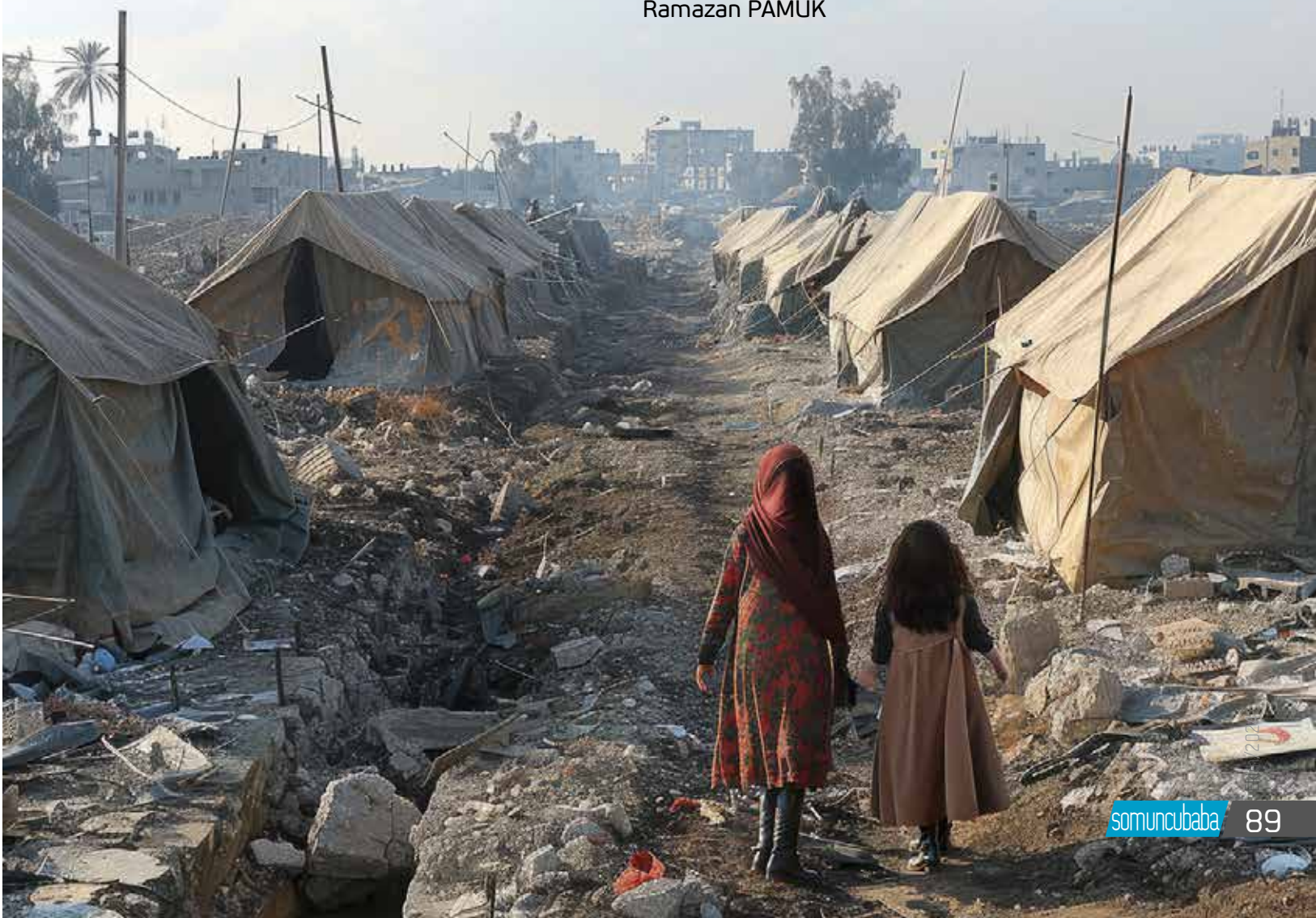
Silah yok borudan yapıyor füze
Hedefe varmadan saplanır düze
Başımdan kan akıp, dağılır yüze
Bent koydular benim, selime gardaş

Kan ekmeği yiyor doğramış aşı
Cesetler savrulur toprağa, taşa
Mezar kazdı bunlar gökteki kuşa
Kör kurşun sıktılar, ölüme gardaş

Büyük şeytan iblisliğin işledi
Vatanında Filistin'i dışladı
Bir bahar ki başlamadan kışladı
Bir hoyrat dadandı, gülüme gardaş

Hilkatî gel sırrı hikmet ara bul
Müslümansen sarmak için yara bul
Silah, ekme, cephaneye para bul
Kayıtsız kalınmaz, zulüme gardaş

Ramazan PAMUK

Nasihah Takvimi

ARTIK CEBİNİZDE!

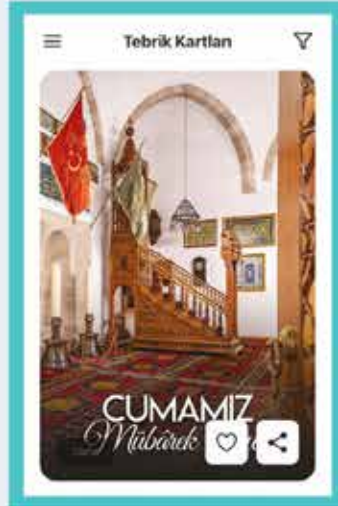
Nasihah Takvimi Mobil Uygulamasını Android ve iOS için indirebilirsiniz.

NASİHAT TAKVİMİ

Nasihah Yayınları tarafından hazırlanan Nasihat Takvimi'ni mobil telefonunuzdan takip edebilirsiniz.

- Namaz Vakitleri
- Bilgilendirici İçerikler
- Tebrik Kartları
- Dini Gün ve Geceler
- İmsakiye
- Kible Bul

DİVÂN-I HULÛSİ-İ
DÂRENDEVÎ'NİN SESİ

Divan Radyo

YAYIN HAYATINA
DEVAM EDİYOR

HULÛSİ AŞK

Gülzar-ı
Muhabbet

Zar-ı
Labbet

HALİL NECİPOĞLU

Divân
RADYO

www.divanradyo.com

Es-Seyyid Osman Hulûsî Efendi Vakfı'nın yayın hizmetlerinden biri olan Divan Radyo yayın hayatına başladı. Radyomuzda Osman Hulûsî Efendi'nin Divân-ı Hulûsî-i Dârendevî adlı eserinden ilahi ve şiir dinletileri başta olmak üzere dinî ve tasavvufî yayınlar yapılmaktadır. Radyomuzu web sayfamız üzerinden ve telefonunuza yükleyeceğimiz mobil uygulamalar ile dinleyebilirsiniz. İlginiz için teşekkür ederiz...

